

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

mf

3' 96

ТАМАС

DEEP PURPLE

В КИЄВІ

PLANT & PAGE

ідуть на схід

ROD STEWART

та його приколи

NICK CAVE

і вбивчі балади

LOLLAPALOOZA 96

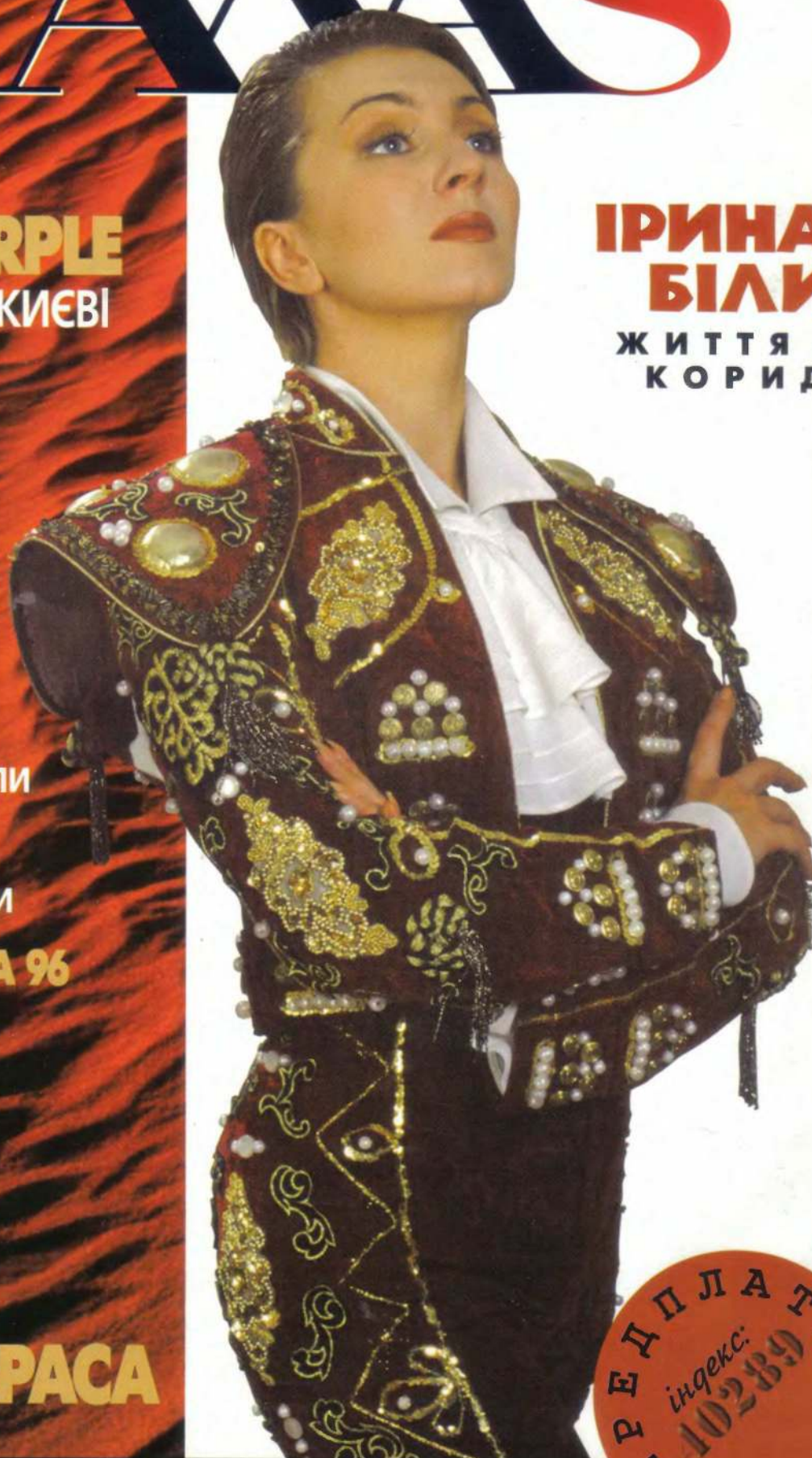
Завжди чиста

ТАБУЛА РАСА

ГАЛАКТИКА

**ІРИНА
БІЛИК**

ЖИТТЯ ЯК
КОРИДА

РЕДПЛАНА
індекс:
40289

ФЕСТИВАЛЬНА ФЕЄРІЯ

"І дощ змиває всі сліди..."

Клятий холодний осінній дощ, що сівся над Києвом 15 вересня, мало не зірвав історичну подію – виступ живих DEEP PURPLE у межах "Осіннього рок-марафону" – фестивалю, організованого Дирекцією "Таврійських Ігор" за підтримкою спонсорів – компанії WEST та ВА-БАНКУ. Столичний стадіон із спеціальним покриттям для зручного пересування на полі. Чудова сцена, цілком прийнятний звук і світло. А ось надто суворі охорона навряд чи була доцільною. Щодо імпрези, то усі без винятку шанувальники класики хард-року отримали мінімум два справжні сюрпризи. Перший – "Діпи" не просто живі – вони переживають новий злет, зі своїм новим альбомом "PURPENDICULAR". Другий – свій тур вони таки завершують в Києві півторагодинним шоу. Інший, суто психологічний момент: групи, що передували

"Діпам", автоматично підпадають під категорію "буферних" (або "розігрівачів"). Може саме тому МАШИНА ВРЕМЕНИ відмовилась від інтерв'ю... "Машина" зіграла добре, але чомусь досить кволо її сприймали. ПЛАЧУ ЕРЕМІЇ та ОКЕАНУ ЕЛЬЗИ випала невдячна місія відкривачів імпрези. І вони бачили змюклу і змерзлу юрбу, яку треба було повернути до тями. І вони це зробили. БРАТИ КАРАМАЗОВИ прийняли естафету, але зіграли трохи посередньо. СЕРЬГА й НОГУ СВЕЛО викладалися повністю і саме на них припинився – О, Диво! – цей клятий дощ.

Вихід DEEP PURPLE! Бомба, начинена чистим адреналіном – розірвалася! Купа старих хітів – по одній – дві пісні з альбомів і лише одна – з останнього. "Діпи" робили це з шаленим драйвом, багато імпровізуючи – ну, зовсім як джазові музиканти. Гіллан постійно щось нашіптував на вушко Лорду і

гітаристу Стіву Морсу і п'еса мінялася по ходу дії. Скільки б вони не грали – все одно було мало. Вийшли на "біс" – мало! Їх викликали знову – не вийшли... Не з'явилися й на прес – конференції. Хоча їх дуже чекали... "Ми все сказали своєю музикою" – такий мотив відмови міг би бути цілком реальним, яби ми були впевнені, що коли – небудь знову почуємо їх живцем.

О. Сам

В останній день Літа на площі біля Республіканського стадіону відбувся великий рок-концерт "Summer Drive '96", який підвів підсумок не дуже жвавим рок-канікулам в місті. Напередодні великого поп-шоу "Поп-гра у поп-футбол" біля мура "спорт-шоу-фортеці" альтернативний рок-н-рольний фестиваль зібрав багатотисячну юрбу. Концерт розпочався о 5-й, але після зворушливого тренінгу Jack Frost-а вийшла досить неадекватна пауза довжиною у виступ фольклорного колективу. Все найкраще почалося з наближенням сутінків. Несподівано, але миттєво юрбу розгойдало тріо SO. Далі – невтомний Jack Frost та вже відомий проект Едему D. A. Z. Machine. Потім глядачам було вже по фігу під що танцювати та галасувати. Виступи Актусу та News, яким пощастило бути хедлайнерами, тільки піддали жару у полум'я суцільного "відтягу". Акція наступного дня, яка мала відбутись сотнею кроків на Схід, після такого "драйву" була не варта уваги.

А. Б.

дуже пасував решті хард-глемовій тусовці, яку просто розпирало від емоцій. "Ми вас любимо" – фраза, яка найчастіше звучала того вечора. Цвяхом програми, ясна річ, була ГАЛАКТИКА. Тепер без вагань її можна визначити найкращою рок-мейнстрімовою групою України. Багатство емоцій та вишуканість аранжувань, посилені енергією невідомого драйву та людським теплом. Це – діамант рідкісної краси. Галактика грала хіти 10-річної давності та зовсім нові пісні – усе на одному диханні. Шкода, що глядачів було не так багато – цей концерт заслуговував на більшу увагу з їхнього боку.

О.Е.

ГАЛАКТИКА-РОК

Перша солідна акція УМА (Українська Музична Асоціація) під грифом ГАЛАКТИКА – РОК відгриміла у Палаці Спорту кількогодинним рок-шоу за участю усіх заявлених у програмі виконавців. Усіх? Нажаль ні. Наприкінці серпня друзі і близькі Олега Кулика прощалися з музикантом – він залишив цей світ, лише частково втілюючи свій новий проект. Тому фестиваль став концертом пам'яті співака – світлої пам'яті. Шоу у Палаці Спорту розпочав Сергій Чантурія і його СУПЕР-Р потужним глем-роковим драйвом, з віртуозними гітарними соло. Окрім чудової гри, Чантурія демонстрував свій талант шоумена і робив це переконливо. У виконанні групи О'Кей звучали речі Олега Кулика... Наче він був десь поруч, незримо присутній. Моральний кодекс, як завжди виступав рівно, голосно, майстерно, але... холодно. Чесно кажучи, Кодекс не

Літній драйв – для нас!

Адреса:
253094, Київ-94
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел. 5516300
тел./факс 5547416
E-mail (Belcor): slaydon@kyi.kiev.ua

Засновник
Компанія "КМ-Мультимедіа"

Видавець
Віктор Спіриденко

Керівник проекту
Олег Удовенко

Головний редактор
Олександр Євтушенко

Реклама та маркетинг:
Катерина Журавльова
Олег Срожевко

Літературний редактор та коректор
Ірина Кадцова

Дизайн та макетування
Світлана Попович

Контроль над випуском
Юрій Крамаренко-Богданов

Автори:
Оксана Шевчук
Андрій Белай
Микола Снігирь
Тамара Милишикова
Микола Липин
Куліш
Олександр Салодат
Ігор Федоренко
Євген Луговнич
Ірина Жуковська
Ірина Бутцан
Андрій Соколовський
Леся Самойленко
Голо Соміж
Сергій Нивен
Андрій Чаларов
Олександр Галущинко

Фотографи:
Олександр Шевчук
Віктор Мерчик
Валерій Кітєв
Оксана Шевчук

Ілюстрації:
Ігор Андрійчук
Володимир Яценко

Розповсюдження та реалізація
Олег Удовенко
Ірина Кадцова

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ
Видавничо-поліграфічний центр "Поліграфік-Україна"
директор: Юрій Федорук
тел./факс: 2440105

Особлива подяка
Корпорації "Гласнік-Мікрос"

Подяка за участь в підготовці журналу:
Майкл Гудвін

Свідчення:
серія КВ №3919
від 15.06.98р.

Друк:
Київська республіка

Наклад:
15 000 прим.

Використання надрукованих матеріалів забороняється без погодження з дозволу редакції

Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець

Ваші пропозиції та зауваження надсилайте за адресою:
Україна, 253094, Київ
вул. Попудренка, 52-6
Редакція журналу "Галас"

З М І С Т

- 1-10 Музаїка
- 11-12 Хохмографія
- 13 Рекорди
- 14-15 Київ in rock
- 16-17 Музаїка
- 18-19 ТАБУЛА РАСА
- 20 Олег Кулик + БЕРЕЗЕНЬ
- 21-23 Ірина Білик
- 24 ПЕРРОН + "Перлини сезону"
- 26 ВАЯНГ+ПІКАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ
- 27 LP/CD
- 30 ГАЛАКТИКА
- 31-34 Постери
- 35 Білборд-20
- 36-37 Новини-захід
- 38-41 Род Стюарт
- 42-43 Аланіс Морісет
- 44 Дійсність ірреального
- 45 Леонард Коен
- 46 Боб Марлі
- 48-49 Джаз-рок 90-х
- 50-51 Новини LD/CD захід
- 52-53 Аудіо-ревю
- 54 Пейдж+Плант
- 55 Батьки і діти, Хард-н-хеві
- 56 "Лолапалуза-96"
- 57 Пітер Габріел
- 58 Зорі про зірок
- 59-61 Історія блюзу
- 63 Філармонія
- 64 Шведський попс

ПІКЕЙНІ ЖИЛЕТИ - 96: ДЖЕМ ПО ОДЕСЬКИ

З початком літа приходить в Одесу традиційний рок-фестиваль "Пікейні жилети". На фестивалі квіт України цей одеський рок-фестиваль займає особливе місце, - бо він присвячений пам'яті музиканта, поета, композитора Ігоря Ганькевича, який передчасно пішов з життя, а організують це свято душі і музики друзі Ігоря.

Для необізнаних скажемо, що Ігор Ганькевич був першим президентом рок-клубу, лідером легендарної групи БАСТІОН, лауреатом першого новокаховського фестивалю "Рок-н-рол Таврійський" вже у далекому 1986 році. А в 1990 р., коли Ігоря не стало, друзі-музиканти провели перший фестиваль на його честь і з тих пір він став традиційним.

"Пікейні жилети" - 96 розпочались виступом одеського колективу YESTERDAY, чий репертуар важко увіпхнути у звичні жанрові рамки. Головну скрипку, вибачте, дудку, в YESTERDAY веде патріарх одеського року Євген Лапейко, а взагалі це творче об'єднання десяти музикантів з консерваторської освітою, які люблять виконувати музику БІТЛЗ на духових, скрипкових та інших акустичних інструментах. Коротше, - вищий пілотаж, що там говорити...

Одеса-мама була представлена ще залізною ЧОРНОЮ СИМФОНІЄЮ і професійно зіграною ФАТА-МОРГАНОЮ. Але якщо першу прослухав - і забув, то від другої залишився потойбічно-арт-роковий осадок. Немає сумніву, що у такої музики є певна кількість цінителів, але таких, на жаль, в зеленому театрі парку ім. Шевченка було дуже мало.

Збадьорила публіку, яка вже почала "друшляти", пітерська КОЛИБЕЛЬ. Сергій Навітний, екс-барабанщик пітерських команд КОШКІН ДОМ, ПЕТЛЯ НЕСТЕРОВА і вокаліст СТИЛЯ цього разу привіз на фестиваль дуже цікавий проект з модною, добре зіграною музикою. Пітерці, як мовиться, "дали джазу" (зрештою як і фанку, року, техно та інш.)

А глядачі чекали - і не даремне! - виступу своїх улюбленців - ЧИЖА І КОМПАНІЮ. Чиж на одеський фест їздить з 1992 (тоді ще з РІЗНИМИ ЛЮДЬМИ) і рок-н-рольна частина "жемчужини біля моря" знає і любить його пісні. "Молодість", "Перехрестя", "Похід" та інші хіти Чиж з задоволенням підспівував багатоголосий хор глядачів, що похитував в такт свічками та гвоздиками, передбачливо розданими оргкомітетом.

Правда, Дехто в лисій голові, короткій маечці і з пудовими біцепсами все намагався вибратися на авансцену, але пильні омонівці методично костиляли його своїми чобітками- "тракторами" по "фейсу", хоч і без особливого успіху. Він піднімався і знову поривався до високого рок-н-рольного мистецтва, до Чиж.

А на "коду" вийшли всі старі одеські рокери, які знали Ігоря Ганькевича та грали разом з ним, і "забацали" з пітерськими джем-сейнш по-одеськи. Народ в залі цей хід оцінив належним чином і співав Ганіні пісні на повне горло, благо що на кожне горло поблизу сцени і зали було валом пива.

Максим Ланде, беззмінний капітан ПІКЕЙНИХ ЖИЛЕТІВ, за традицією, що склалась ще за часів царя Гороха, запросив давніх друзів Ігоря і фестивалю - Олександра

Потьомкіна, лідера непотопляемої київської групи ПЕРРОН і Сергія Цигіпу, тата новокаховського фестивалю "Рок-н-рол Таврійський". І якщо Потьомкін приїхав "сам-без-ан-сам-бля", то Цигіпа привіз жіночу рок-групу ВІКТОРІЯ і з ними ще чоловік 25 новокаховських фанів.

П'ятеро дівчаток, старшій з яких - 19, а молодшій - 16 років, показали всім, що вони вмють упоратися з гітарою, басом, "Вермоною", "Коргом М-1" і барабанами. Але головне, що вони співають (і як!) авторські композиції, - один "Сумний блюз" чого вартий. А для журналістів і телевізійщиків ВІКТОРІЯ так взагалі знахідка: як-не-як єдина дівоча рок група не тільки на всю Україну, але і на весь СНД. От де роздолля продюсерам та спонсорам! На другий день фестивалю після ВІКТОРІЇ продизжав ще якийсь одеський бенд, чи то "Баки", чи то "Бяки". А втім - неважливо.

А після цього сталося Дещо. Охоронці порядку стали виводити зі сцени музикантів і техніків, а із зали - глядачів - всіх строкком на півгодини. Виявляється, що в чергову частину поздвонив невідомий і довірливо повідомив, що на площадці закладена бомба. І хоч організатори пробували переконати одеських центуріонів в тому, що в них своя "сек'юрті" і що ця "сек'юрті" денно іноно чергує в залі, але даремне... Порядок є порядок! Бомбу, само собою, не знайшли, зате нерви трохи попсували.

Концерт продовжувався. Продовження прийшло у вигляді харківських РІЗНИХ ЛЮДЕЙ, котрі, як і Чиж, вже стали постійними гостями "Пікейних жилетів". Але цього разу щось не було драйву, хоч Сашко Чернецький був на висоті. Як говорять спортивні коментатори, не заладилась командна гра...

А ось у пітерського ТЕЛЕВІЗОРА з драйвом і кайфом для глядачів все було в порядку. Мишко Борзикін і Костя "Кіт" Шумайлов склали такий техно-дует, що сумувати народу не довелося. ТЕЛЕВІЗОР привіз програму із свого останнього компакт-диску і не помилився - піпл веселився, був щасливий і хмельний.

Кінцівка була знову оформлена у вигляді сейшена, але тепер вже з метанням у натовп альбому Ігоря Ганькевича "Пікейні жилети", товариською вечіркою в отелі "Вікторія" і прийняттям в гамірну рок-н-рольну сім'ю новокаховських новобранців із ВІКТОРІЇ. Взагалі - все на дорослому рівні. Справжній фестиваль, без дурнів.

Рок-Архівариус

Липень визначив, так би мовити, щорічних офіційних фаворитів серед молодих (до 30 років виконавців) попси у Східній Європі. Сталося це на ювілейному фестивалі мистецтв "Слов'янський базар - 96" у примхливому на погоду Вітебську. І тут буде вчасно, загорнувшись у жовто-блакитний, заспівати "Ще не вмерла України" - бо ми вже вдруге, за п'ять років існування "Слов'янського", здобули Гран-прі перший "Золотий півень" (тобто Гран-прі) мов би граючись, але насправді - у запеклій боротьбі, був отриманий Таїсюю Пovalий у 1993 році. А зараз свого "Півня" виборола двадцятирічохрича львів'янка Руслана Лижичко. Оскільки Руслана - дівчина напрочуд творча, а її чоловік до того ж власник студії - то у неї, так би мовити, усе під рукою... Загалом підготувалася вона до конкурсу досить ґрунтовно, включаючи таку "дрібничку", як власна обробка пісні Ігоря Поклада на вірші Юрія Рибчинського "Ой, летіли дикі гуси" - це перша пісня, яку виконала вона на конкурсі. Друга - коляда "Тиха ніч", яку до неї співали не хто-небудь, а Марію Ланца та Мерая Керрі. Не можу обминати увагою вбрання Руслани у перший день конкурсу. Це щось невідторне: її костюм вигаданий не модельєрами, а художниками... Так, на ній з'явився зелений шовковий балахон, на гудзиках якого було закріплено малюнок (на жаль, не встиг роздивитися, що там було зображено), а волосся зв'язане стрічкою, що вдалося "дуже оригінальним поєднанням стилю фолк та хіппі". Але не все змогла передбачити творча юність... Постраждали ноги, бо, не знайшовши відповідного до балахону взуття "Нью-Мерая Керрі" вимушена була вийти на сцену босоніж, що не дуже приємно у холодний день у відкритому амфітеатрі. Але до нашої призерки ми ще повернемося.

Як пан Фінберг "підкладав свиню" пану В'язовському.

Цього року у конкурсі молодих виконавців два дні напружували голоси 16 талантів з 13 країн.

членом журі міжнародного конкурсу молодих виконавців.

- Як майстру, члену журі вам загалом сподобався конкурс?

- Дуже подобалося, що добрі сили цього року. Загалом був високий, міцний рівень.

- Кого власне ви виділили б з молодих обдарувань?

- Болгарка Сузанна Сід добре співала. Я їй поставила "10" і "9". "Дев'ятку" за те, що вона співала прше, ніж могла. Я знаю, що вона могла краще. Ще сподобалась Цветанка Глігорова (Македонія). В них відчувається європейська школа. Вражаюче володіння голосом, індивідуальність тембру. Техніка володіння субтоном - тут все, як на інструменті - треба вміти грати. Є деякі інтонації, вміння перевести які на піаніссімо чисто, зрозуміло - дуже цінується. Ще більш цінується раптовий перехід з піаніссімо до кресендо з виходом на гіссандо.

- Тобто природне володіння голосом і є так званою "Європейською школою"?

- Так. Саме природне відчуття музики і вміння її невимушено відтворити. Бо можна просто файно вивчити кілька творів і потім всюди розповідати їх, як вірши з табуретки. Це одразу відчувається, воно вже не живе...

- Сама Руслана та її чоловік Олександр кажуть, що у другий конкурсний день у неї з'явилися нові ноти на грані третьої та четвертої октави, які вони охрестили "свістом". Що ви скажете?

- Руслана дійсно професійно співала, але у другий день у якусь мить мені здалося, коли вона взяла високу ноту, що вона зараз зривється. На щастя, цього не сталося. Молодець!

- Повертаючись до питання "європейської школи", хотів би запитати: Ви казали, що основною рисою "європейської" є природне володіння голосом. А як же завжди дуже музичні українці?

- Звичайно, музичні, і дуже. Але який в нас фолк-клуб - душевний: про трагічну любов, тяжку

БОСОНІЖ ДО "ЗОЛОТОГО ПІВНЯ"

Україна виставила на "кон" трьох співаків, Росія - двох, решта - по одному. Така чисельність від України трохі "образила" іноземні делегації, але все обмежилось одним кепкуванням з їхнього боку, бо ж країна-співзасновник фестивалю має повне право виставляти на конкурс до трьох виконавців. Окрім Руслани були ще два наших виконавця, яких спіткала доля - Самая Т. (Київ) і Сергій В'язовський (Полтава). Останній у "кращих" традицій українських конкурсів на "СБ" напередодні виступу почав шморгати носом - клімат свиню піддав. Але з цим він вправно впорався, хоча "капкани" були не в цьому: "неуважний" Міхал Фінберг на єдиний репетиції, керуючи оркестром перед виступом Сергія, посилив темп і зіграв на 5-10 одиниць швидше. Це, зрозуміло, було якоюсь мірою "ударом нижче поясу" солісту Полтавської філармонії, який репетирував весь час під повільну фонограму і за одну репетицію був просто невзмозі перебудуватися. Пояснивши все це пану Фінбергу, Сергій попросив його зменшити темп, на що "впливовий" диригент відмовив зі словами, мов би вони завжди так грають і чи не хоче він неприємностей?...

До речі, Руслані, навпаки було зіграно повільніше, але вона одразу "вхопила" це і в "підступного" Фінберга нічого не вийшло. Хоча сама Руслана вважає, що більш повільний темп є просто "випадковою" помилкою досвідченого диригента. Тут необхідно згадати, що ось вже п'ять років, як журналісти з усіх закордонів намагаються отримати відповідь, чому конкурсанти вимушені співати саме під білоруський оркестр, котрий, так би мовити, є стороною зацікавленою. Хіба тут "Отгадай мелодію"? Тут разом з титулами ще і гроші в доларах з багатьма нулями розігруються. (До речі, Руслана, окрім "Півня", отримала і свої 10.000 "зелених" - А.С.). Так чому б конкурсу, де з'ясовується пісенний престиж країн, не запросити сторонній оркестр, якому усе, окрім музики, по барабану? Чуючи це питання, організатори фестивалю впевнено мовчать, роблячи величезні очі, мов би: "Яка проблема?! Все нормально!"

Таїсія Пovalий: "Я так сміялась!"

Оскільки журнального простору замало для викладення усіх поглядів на минулий фестиваль, звернемося одразу до ветерана і першої призерки "СБ" Таїсії Пovalий, яка цього року була

жіночу долю. Це нам близьке, зрозуміле... Для нас не дуже важлива мелодія, складна для вокалу, в нас більший акцент на "задушевний" текст. Це йде від того, що ми вже звикли до українських народних пісень, де 150 куплетів і одна мелодія.

Головним стає сюжет.

- Кобзарі...

- Так. А на Заході, особливо у темношкірих, йде дуже велике ритмічне навантаження, і що особливо важливо - багато блюзово-імпроваційних моментів. У сучасному мистецтві співу без цього не можна досягти майстерності. Це неодмінно. Але сказане не означає, що можна забути рідні мелодії - вони так само є невід'ємною часткою великого.

- А в нашій Руслані є європейське володіння голосом?

- Я зрозуміла її стиль. Вона прихильна більш до класичних жанрів. Мені здається, що її ближче, наприклад, хоралова, духовна, більш складна музика... Це - вічна музика, але елітарна і тому не комерційна. В наш час це, на жаль, звучить як вирок.

- Кого би ви ще виділили з конкурсантів?

- Грузинку Майю Каркашавілі (вона пошла друге місце і отримала приз "Срібне яйце" та \$4.000 - А.С.) і нашу Самую Т. в перший конкурсний день. В другий вона співала не дуже. Відчувалося, що могла б значно краще. Прикро, вона дуже хороша дівчинка. Я її давно знаю, працювали колись разом. В неї достатній потенціал як у співачки, чарівний і тендітний тембр. І ще її якоюсь мірою заважає її природна скромність. Артисти необхідно мати кураж. А ось у В'язовському я розчарувалась тому, що маючи файні вокальні дані, він якось... Людина без школи... Йому треба ще багато, багато займатися своїм голосом.

- Як? Він же соліст Полтавської філармонії!

- Не знаю, як там себе почуває Полтавська філармонія, але я б на його місці, маючи такий чудовий голосовий матеріал, пішла би вчитися. З нього може вийти добрий професіонал.

- Що ви скажете про "радість" всього конкурсу Наталі Коньо з Франції?

- Це... О! Я так сміялась! Хоча в мене виникла до неї якась жалість. Їй не треба було тут виступати, це самодіяльність.

Майя Каркашавілі: "Я тремлю!"

Коли 24-річна Француженка вийшла на сцену і намагалася взяти перші ноти, весь зал зареготів.

Більшість музичних журналістів були впевнені, що в неї вистачить глузду не з'являтися на другий день. Але вони помилилися і пані "Повна відсутність голосу" знов підійшла до мікрофону, певною мірою вважаючи, що головне участь, а не перемога...

- До речі, не менш сенсаційним був конкурсант з Туреччини Хакан Озкая...
- Молодець. І це дужа вдала "фішка", що він взяв до виконання російську пісню "А я милого узнаю по походке".

(Ще один відступ)

Хакан Озкая посів друге місце, отримавши "Золоте яйце" і \$6.000. Своїм артистизмом і голосом він викликав таку гарячу симпатію майже усіх дівчат, що мало не став якимось секс-символом фестивалю. Але, що власне, мене дивує й досі, так це - чому він весь час ходив у ялових чоботах, які не дуже в'язалися з легким костюмчиком. Хоча може саме через ці чоботи він йшов до розуміння його конкурсною російською пісню, дуже вдало вибраною для його баритону.

(Останній відступ про ще одну "фішку" на фестивалі, яка не зовсім вдалася)

Російська конкурсанта Тетяна Анісімова дістала третє місце і відповідно "Кришталеве яйце" з \$2.000. Хоча, здається, мріяла більш ніж інші саме про "Гран-прі" і для цього були підстави неабиякі - її продюсер Андрій Місін вийшов з нею на сцену як бек-вокаліст, але очікуваного враження це не справило. Хоча пісня "Військова коліска", написана у найкращих Місінських традиціях, власне мені сподобалася.

- Таїсія, щоб ви самі хотіли б сказати про конкурс?

- Є що сказати. Мені, як члену журі та й моїм колегам було досить важко працювати, тому що ми взагалі дуже погано чули голосові нюанси. Все було "розміто". Дуже багато реверберації, все "гуляє". Маленька фальш невідчутна. Важко було. А так все - найжиттєрадісно!

- Вельми дякую.

А тепер загальом трошки про сам фестиваль.

Що одразу впадало у вні і вуха, так це перебільшення з фолком у цьому році. Його було занадто. Чого не визнає Надія Бабкина, небезпідставно стверджуючи, що фолк - всьому голова. Бабокун у цьому випадку можна зрозуміти - це її хліб. Стосовно кількості фолкових виконавців зі своєю подружкою Бабокуню стримано погодилась Людмила Зікіна - фолка не може бути забагато.

Сам фестиваль пройшов під якимось невидимим знаком Іосифа Кобзона, який був усіди, як завжди монументальний і справедливий. До речі, на "Слов'янському" він підтвердив своє рішення лишити сцену, коли йому виповниться 60.

Алєгрова, Распутна, Сюткін та Расторгуєв не привезли нічого нового, але були дуже цікаві провінційні вітєбський публіці, тому пройшли на "ура".

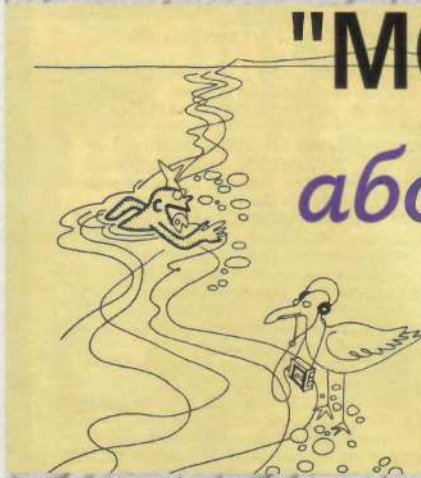
Олег Газманов, як і раніше, скаже по сцені під свої дуже схожі одна на одну пісні. Хоча його директор Лев Готовцев стверджує, що в творчості Олега з'явилися нові мотиви: більше лирики - менше кавалерії. Може, й так, але відчувается зтрудом, та й після виступу він все одно взмилений. Юрій Антонов сколихнув ностальгічні струни середнього покоління так, що багато жінок терли носи і очі носовичками протягом усього виступу композитора-виконавця. "Іванушки-international", здається, розраховували на успіх, але лишилися непомченими - з чим і поїхали. Також тихо, незважаючи на помпезну підготовку, пройшла презентація диска Сабіни "Руки-крылья".

Водночас презентація магітнотальбому Лариси Рубальської "Прекрасная дама" мала спонтанний успіх. Особливо сподобалася присутній дочка композитора Едуарда Ханка - Світлана, яка виконала одну з пісень презентованого альбому. Щорічний нічний джаз-клуб у рамках фестивалю блиснув Наталією Нурмухамедовою, в якій джаз у крові.

Прощу вибачення, але перелічити усі музичні події фестивалю - справа надто велика і як, я вже казав, неможлива у журнальному варіанті за відсутністю простору. Як і так багато сказав про "Слов'янський", який все більше переробляється на комерційний кіоск, де іноді нехтують тією творчістю, заради якої він створювався.

Андрій Соколовський

"МОРЕ ДРУЗІВ" або "ЯЛТА-96"

Білоножка з його дружиною Світланою і Лілію Сандулєсу з Іво Бобулом, Таїсію Повалій з балетом, Олександра Тищенко і його пісні минулого. Голос Константина Огнєвого

яку платив, звичайно не він, а в результаті 17 місце, якщо таке взагалі існує як відзнака. Єдине, що викликало запитання з боку профі міжнародного масштабу, це репертуар як Пономарьова, так і Наталі Могилевської. Адже вони привезли на конкурс хітові речі. І жодної новинки. Хіба-що пісня "Перше і останнє кохання" у виконанні Пономарьова була більш свіжою для сприйняття професійної публіки.

Відкриттям фестивалю можна по праву вважати Ганну Зотьєву з м. Кам'янець-Подільський, вокальні дані якої причарували не лише Таїсію Повалій. Спитаєте чому саме Таю? Чому саме вона найактивніше відстоювала лауреатство Ганни Зотьєвої і такі перемоги? Коли лауреат третьої премії Ганна Зотьєва стане однією з зірок української естради, почувши її голос, ви згадаєте "просто Таю". А на звання лауреатів конкурсу могли б претендувати і хлопці з гурту БАРОН і МЮЗИК-СТЕП, які стали дипломантами. Цікавий, колоритний колектив, який в своєму репертуарі має шоу-програму, в основі якої звучать призабуті мелодії степу, як танцювального музичного жанру, який асоціюється з курортним сезоном і життям відпочиваючих. Мабуть тому публіка в Ялті особливо бурхливо плескала і особливо неохоче розставалася з цим Дніпропетровським колективом. Дипломантом конкурсу став і Юрій Нечистяк з м. Хмельницька, в роботі якого особливо відчувається співпраця і чутливе керівництво Олександра Пономарьова. Музичний матеріал цього виконавця був одним з найцікавіших.

24 учасники конкурсу, 14 з яких вийшли у другий тур і сімкою вибухнули у третьому, були цікавими кожен по-своєму. Не на свій фестиваль потрапили хлопці з Києва, група СО та кияночка Катя Чілі. Поїхала за конкурсу дуже цікава виконавиця з м. Харкова Олена Пласкіна, який сам Бог велів боротися за одне з лауреатських місць. Але так: у фестивалевих неписаних законах і неписаних правилах. Хоча всі згадали учасники не залишалися поза увагою організаторів. Кожен з них, як і більшість інших, поїхали додому або з цікавими пропозиціями, або з білозубими посмішками засмаглих на сонці перспективних борців за місце під сонцем на наступному фестивалі.

Лєся Самійленко

Міжнародний телевізійний конкурс-фестиваль молодих виконавців популярної сучасної естрадної пісні "Ялта-96", який відбувся в червні-липні 1996 р., однозначно назви так і не має "Море друзів", на яке гостинно були запрошені всі учасники і журналісти, яким дуже тихо і природно було переіменовано в більш географічно визначену назву - "Ялта-96". Спитаєте чому?

Думаю, що головною причиною трансформації назви фестивалю є природня, як "по-модньому" кажуть, ментальність голови оргкомітету і журі Миколи Мозгового, який не витримав атак з боку представників сумської нації Федора Полянина, батька і отця цьогорічного українського представництва на Міжнародному фестивалі "Слов'янський базар". Адже Ф. П. не одноразово заявляв про те, що назва "Море друзів" - витвір власне його творчої фантазії. Отже, про приїзди в Ялту, під час першої прес-конференції журналісти дізналися про те, що нова назва фестивалю є найбільш об'єктивною і перспективною для всіх.

Але мені особисто зовсім не хочеться відмовлятися у своїх спогадах від супер-симпатичної назви "Море друзів". То ж нехай звиняють мене пан Федір Полянин, але море друзів - це об'єктивніше стосовно події, про яку йтиметься далі.

Тиждень проживши в середовищі артистів і журналістів, які з'їхалися до Ялти, я з переконаністю можу сказати, що морем друзів збагатив фестиваль всіх, кому пофартило на ньому побувати. Можливо, така монета є вартісною не для кожного, але дружельність, якою були оточені протягом тижня всі, породжує краплину надії, як почуття останніх з моря, які продовжують боротися за істину. Але й істина потребує відповіді на запитання: "А був ли мальчик?" Тобто Крим-Україна - питання складне, а в даному випадку йдеться про фестиваль української пісні в Криму, який буди-то не любить українського. Виявляється, що все - навпаки. Українську пісню, як борщ і сало, знають і люблять навіть в Ялті, адже концертна зала палацу культури "Овелейний" протягом всіх конкурсних днів була переповненою. Глядач морем повалили на концерт, учасниками якого були зовсім невідомі українські виконавці. Гала-концерт став подією у місті. Знають у місті і Віталія

впізнали шанувальники його таланту, яким за 70.

Лауреати та дипломанти фестивалю Олександр Пономарьов, Наталія Могилевська, Ельзара Баталова, Ганна Зотьєва, гурт Барон і Мюзик-степ та Юрій Нечистяк з м. Хмельницька віднині стануть улюбленицями публіки як ялтинської, так і заїжджої. Про них говорять, смакуючи всі подробиці виконавської діяльності, їх творчості та життя-буття. А ще вчора (виходячи з результатів проведеного групою журналістів опитування населення м. Ялти), про таких або просто не чули, або не знали навіть про їх існування. Виняток у даному ряду стосується лише Ельзари Баталової - улюблениці Криму і зокрема кримських татар.

Отже, цікаве про лауреатів. Попри всі чутки і плітки стосовно особистих стосунків Олександра Пономарьова з родиною Мозгових і конкретно з ведучою фестивалю Оленою Мозговою та її чарівною донечкою Зоєю, на "Морі друзів" чи пак, "Ялті-96" рівних йому не було. Відразу ж після виступу у першому турі публіка скандувала: "Гран-прі!!!". Так, вирішило і компетентне журі у складі якого були не будь-хто, а Микола Мозговий, Константин Огнєвий, Віталій Білоножка, Таїсія Повалій та Лілія Сандулєса, музичний оглядач газети "Київське ведомості" Олександр Ягольнич, гості з Болгарії та Італії - Олександр Тень (директор Академії ФІДОФ в Лос-Анжелес та лауреат міжнародних конкурсів "Сан-Ремо" і "Золотий Орфей", італійський співак і кіноактор Паскал Серед членів журі були представники державних структур культури від Криму і України. Отже саме вони охоче погодилися з вибором публіки і відзначили Сашку як найкращого серед підних. Для іноземних гостей лауреат Гран-прі був відкриттям №1, як і Наталія Могилевська, який було присуджено першу премію. Стосовно Олександра Пономарьова Олександр Тень висловився однозначно. Три акорди і все стає зрозумілим. Перед нами - зірка і вже готовий для будь-якої сцени виконавець. Пономарьова можна сміливо показувати будь-де, хоч на європейських, хоч на будь-яких інших фестивалях і буде не соромно. При цьому він згадав кумедну історію про Філіпа Кіркорова, якому участь в одному з європейських фестивалів обійшлася в кругленьку суму,

DISCO 2000

Сни у стилі RAVE

флюоресцентне, надзвичайно яскраве і майже непомітне поміж рештою таких самих плям, лише мої руки... Руки і ритм. Ритм і руки. Руки і ритм. Ритм і руки...I ще він, єдиний, який бачить і відчуває мене, мій гуру-ді-джей.

Сон 4. ВІН

Я не бачу, я взагалі нічого не бачу, я тільки відчуваю його енергію, яка то скоро, то повільно вливається усередину. Тільки він, я та музика, якою він руйнує страх, ненависть та нелюбов. Він справжній маг, а головне те, щоб він ніколи не закінчував грати. Я хочу, щоб це тривало вічно. Тс-с! Жодного

DJ Мануна ("2000"), тріп-хоп; DJ Dropskins (Англія) мелодичний транс. Переміг все ж таки DJ ICE - отримав заслуженого програвача, який йому знадобиться.

Сон 7 і останній. РАНОК

Якось дивно... Складно-чіткий ритм перетворюється на дратуючий гул ранкового міста. Робота дизайнерів вже давно зруйнована та пливе у різні боки, стаючи простим побутовим сміттям. Я починаю говорити. Я починаю говорити і відчуваю, що ані крапельки не змучилась, я можу говорити ще цілий тиждень для того, щоб заснути і мені наснився шалений сон у стилі RAVE...

Соня Волкман

Коли вогні проспектів, фар авто і будинків перетворюються на миготіння сканерів та робозаврів, а таємничі звуки нічного міста починають звучати в темпі складно-чіткого ритму, архітектурне безладдя змученого днем міста знаходить суворий імідж у роботі таємничого чаклуна-дизайнера, а ваш настрій від божевільної нудоти змінюється до стану шаленого психозу, ви, нарешті, починаєте розуміти, що знаходитесь на іншій планеті. Планеті музики, танцю, хорошого настрою, спокою, повної безпеки та захисту від навколишнього жаху. Ваше тіло не витримує звукового напору і ви починаєте танцювати, ви починаєте створювати рух.

Сон 1. ДЕ Я?...

Спробую зрозуміти де я... Судячи з облич, які не одразу, але посміхаються все ж таки у Києві. А може в Лондоні? Ні, в Києві. У "DISCO 2000". Чогось не вистачає? Та ні, все в порядку. Ті самі красиві люди.

Сон 2. КРАСИВІ ЛЮДИ

Красиві люди, красиве світло, яскраві кольори, фантастична кількість поліетилену. Гаряче. Все чудово, але щось мене гнітить. Що? Я танцюю, я постійно танцюю і поволі розумію, що танцюю я одна, і зовсім мені ніхто не потрібний. Я нікого не хочу бачити, я закриваю очі і слухаю, я сама перетворююся на музику. І вже ніщо мене не турбує, я більше нічого не боюсь - навіть самотності, я не боюся впасти від втоми. Розмовляти неможливо, та й не потрібно, я розмовляла цілий тиждень, щоб дозволити кінець-кінцем собі це дороге задоволення - RAVE PARTY і ще дещо інше.

Сон 3. ДЕЩО ІНШЕ

Це табу. Про це не можна розмовляти вголос, а загалом про це взагалі не можна говорити. Особисто я - "ніколи...", але інші! Багато людей серед загального натовпу у темних окулярах.

Багато надто веселих людей. Багатьох вже не зупинити. Але про це всі мовчать і взагалі це не мої проблеми. Я танцюю з заплюснутими міцно очима, я абсолютно самотостя, мене торкається лише музика, я - це дещо ультрафіолетово-

слова. Він сам про все скаже. Тільки він - Єдиний жрець мого тіла.

Сон 5. ТЕ ЧОГО МОЖНА І НЕ ЗНАТИ

1. Програвачі: Technics SL 1200/1210; Denon 2000; Pioneer CDJ 500 II.
2. Голки: Ortofon - DJ BLUE; DJ NIGHT CLUB; Broadcast; CONCORD; Stanton-500; 680; Trackmaster
3. Пульти: Numark; Realistic; Soundcraft
4. Slipmat
5. Навушники (кому які подобаються)
6. Почесні лейбли: Tribal America UK; UMM; Strictly Rhythm; Nervous; Power Music; Radical Fear; Acid Jazz; Ninja Tone.

Сон 6. КИЇВ - "DISCO - 2000" . ТЕ, ЩО ПОВИНЕН ЗНАТИ КОЖНИЙ

Що ж тут все ж таки відбувається? Невже змагання? Ну і кого з ким або з чим?

Отже:

DJ ICE ("Graffiti Music"), резидент "Фламінго", американський хаус;
DJ МішукOFF ("Graffiti Music"), ембієнт, тріп-хоп;
DJ Alex ("Graffiti Music"), резидент "Фламінго", хард хаус, кислотне техно;
DJ YEHUANAN ("Blackout"), гоа, психоделія;
DJ Кузя ("2000"), гоа транс;
DJ Derbustler ("Torba"), хаус;
DJ Yoshy ("Torba"), прогресивний хаус, кислотне техно;

"CAMEL ROCK"

Не кожного дня з'являються в Україні музичні фестивалі, нові рухи. Літо 96-го запам'ятається ще й тим, що на музичній мапі країни засяла нова зірочка – CAMEL ROCK – імпреза нового типу, генеральним спонсором якої є "R. J. Reynolds". Якщо ви слідкуєте за світовими музичними шоу, то напевно помітили присутність логотипу CAMEL ROCK в багатьох місцях. Зокрема в Америці "R. J. Reynolds" працює з мега-зіркою – групою BON JOVI, в Росії підтримує АГАТУ КРИСТІ, а в Україні за посередництвом агенції "White's Consultants" нині влаштовує цілу серію справжніх драйвових рок-шоу за участю кращих українських команд і виконавців. Питання стилю і естетики є важливим для CAMEL ROCK. Якщо, скажімо, MARLBORO MUSIC робить наголос на хард-н-хеві, то CAMEL – це мелодійний

мейнстрім. Недарма героєм марки CAMEL є сильний впевнений в собі чоловік, але дещо романтичний в душі. А ще для CAMEL ROCK надзвичайно важливим є створення середовища, тусовки, щось на зразок неформального музичного клубу. Добра і невимущена атмосфера супроводжувала першу акцію в Одесі, в клубі "Тропікано". Вибір саме цієї "крапки" зумовлений екзотичністю інтер'єру і розташування, внаслідок чого відео-звіт виявився привабливо-яскравим. Взагалі подальші акції будуть проводитися поблизу живописних руїн на території старовинних палаців і замків. Це також одна з особливостей концепції CAMEL ROCK.

Стосовно музики і артистів, то на першу акцію були запрошені відомі київські виконавці – Юрій "Джордж" Виноградов, групи ДРУГЕ ДИХАННЯ і ТАБУЛА ПАСА. Подібний розклад символізує взаємозв'язок різних музичних поколінь: нещодавно Сергій Чарішников і ціла компанія ДРУГОГО ДИХАННЯ відсвяткувала ударним концертом своє 30-ліття, а ТАБУЛА ПАСА видала третій альбом "Радіодонор" і

повернулася до активного концертнування вже в новому складі. Юрій "Джордж" Виноградов також із рок-н-рольної блюзової богеми 60-х, який на сьогодні вже видав три сольних CD і збирається зробити четвертий. Приємно те, що і ДРУГЕ ДИХАННЯ, і Виноградов реактивувалися і не просто займаються улюбленою справою, а знаходять найтепліші відгуки в серцях прихильників доброго старого блюзу.

Одне слово, початок CAMEL ROCK-а видався добрим, переконливим, запальним і веселим. Про подальші акції читайте в наступних номерах.

О. Сам

"ТРОПІКАНО"

Гігантським 5-денним шоу, що тривали до 2-3 годин ночі та небаченою кількістю публіки та гостей відсвяткували "Таврійські Ігри" свій ювілей. Є перша п'ятирічка! Найбільш грандіозний за розмахом, найдорожчий за витратами й абсолютно безкоштовний для людей. Ця загадка вже не перший рік мучить слідопитів-журналістів, а втім - яка різниця, якщо Свято стукає у двері, якщо можна просто сердечно подякувати спонсорам-меценатам, які ідуть на колосальні витрати заради мистецтва сучасної України.

На п'ятий рік існування "Ігри" заснували власну премію "Золота Жар-птиця" - з метою визначення

Н О -В-І-Л-Е-Й!

найбільш видатних досягнень у галузі видовищ і музики. Експертам було запропоновано по три кандидатури в кожній номінації. Переможців урочисто вітали на відкритій сцені і вручали "Золоту Жар-птицю" відомі і поважні люди. Відкриттям року стала наша маленька АНІ ЛОРАК, кращою поп-співачкою названо Ірину Білик, а поп-співачом - Олександра Пономарьова. Кращою поп-командою визнано групу СКРЯБІН, рок-групою - ПЛАЧ ЄРЕМІЇ. Нині ми знаємо кращих, хоча цей список можна й продовжувати. Але самий факт існування Премії - це достойний відправний пункт в процесі надання "Жар-птиці" національного статусу. Згадаймо, такі спроби робилися Кирилом Стеценком, але "Нові зірки старого року" наказали довго жити, тож святе місце порожнім не буває. Чи злетить "Жар-птиця" - покаже час, але те що "Ігри" таки вибухнули на повний зріст - сумнівів не викликає!

Аналізуючи спектр шоу-програм, приходимо до висновку, що цього разу усе різноманіття звуків і форм має три великих плюси і три великих мінуси. До плюсів відношу шоу нагородження переможців "Жар-птиці", шоу красунь і нічну феєрверкову феєрію. До мінусів зараховую нелогічно затягнуте шоу з пивом. Як би ми не любили пиво, але витримати процес випивання пива під час відбіркового туру було просто неможливо. Другий великий мінус - повний провал живого звуку. Бідні ті, хто мав необережність грати живцем. Можна безкінечно поважати pana Кушпетовського з його обладнанням, але його звукорежисери вчисту "запороли" живі виступи. Двійка з мінусом - Зінтеко. Третій мінус - відсутність зірок, хоча би рівних SLADE або CHRIS NORMAN. Планувався SWEET, але не склалося...

Щодо артистів наших та гостей з близького закордону, баланс був витриманий більш-менш непогано. Хоча і тут були проколи. Мені здається, що імпреза такого рівня як "Таврійські Ігри" могла б собі дозволити (себе ж поважаючи) не запрошувати відверто бездарних виконавців та ще й з нафталіновим репертуаром. До чого тут Буйнов з "буйновочками" (навіть для порядного ресторану це - порнографія) або абсолютно безглуздий Електроклуб, який

навіть до дешевого кабака не дотягує? До чого тут Андреа Кабакова з Ужгорода, або абсолютно незрозумілий БЛАСТ з Москви? Вищезгадані "недорозуміння" компенсували ГРИН-ГРЕЙ та КАТЯ ЧІЛІ, МОРАЛЬНИЙ КОДЕКС та ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ. Перші два також могли б претендувати на "відкриття року". Добре прозвучали БРАВО з новим вокалістом та МЕГАПОЛІС, хоча останні занадто явно "злизують" британський CURE. Серед співачок хотілося б відзначити Ольгу Крюкову (прекрасна вокальна школа) та Каріну Плай (цікаві теми). Дещо "сирим" виглядав ОКЕАН ЕЛЬЗИ, хлопці зовсім молоді, але талановиті.

По душі Каховці прийшлися народні любимці Андрій Миколайчук з його поп-стьюбом, та Гарік Кричевський з його

псевдо-блатними куплетами. Може й справді нашому бідолашньому народу, нічого й не потрібно, окрім блатняка "пост-лагерної епохи"? Але до чого тут Велика сцена? Причому тут Мистецтво і Музика? Що може дати людина, яка "нічого сумняшся" рифмує "воров-профессоров" і ще в такому дусі? Нічого.

Отже, суто музичний спектр "Ігор" мав найширші градації від "дуже погано" до "дуже добре". Звичайно ж, хочеться, щоб "дуже поганого" було менше, а "дуже доброго" - більше. І сподіваємося, що найбільші відкриття "Таврійських Ігор" чекають нас попереду.

О. Сам

Оля на "Іграх" і в житті

Якщо відверто - від найбільших форумів пісні завжди чекаєш чогось особливого, надзвичайного. Не нюансів у вибраних зірок, яких ще не було, і навіть не суперсучасного оформлення сцени. Чекаєш на відкриття нових імен - ще невідомих... І навіть не імен. Чекаєш на появу особистості. Вона з'являється у променях прожекторів - зовсім тендітна на вигляд, вишукано-граціозна. Але внутрішньо дуже сильна і впевнена в собі. Оля Крюкова була новачком на Таврійських Іграх, хоча її дебют на великій сцені відбувся на всеукраїнських фестивалях "Шлягер-96" і "Пісенний вернісаж". Вона не дуже задоволена своїм виступом на "Іграх" - трішки перехвилювалася...

Оля Крюкова про власний репертуар:

- У мене досить різні пісні, навіть різножанрові. Мені здається, чим ширше буде представлений артистичний, стильовий діапазон співака - тим краще. Є балади, є рокові пісні, також речі на межі естради й джазу. Я включила в репертуар англо- і франкомовні твори, тому що володію цими мовами. Пишуть для мене різні автори - композитори, які вже відомі і початківці, але талановиті і перспективні. Ще сама пишу. Є пісні

Володимира Бистрякова, Олександра Злотника, пісні на слова Юрія Рибчинського. Серед молодих хочу назвати Олега Полевого. Музичний матеріал записується на студії "Мікс" Миколою Павловим. Доречі: якраз була прем'єра його пісні "Лети". Усі три пісні, що прозвучали на "Іграх", опрацьовані звукорежисером Володимиром Зверевим.

Оля Крюкова має добру вокальну джазову школу. І це легко побачити, точніше - почути. Тенденцію переходу джазових співачок у протилежний - поп-табір можна проілюструвати численними прикладами і це викликає негативні оцінки критиків, з іншого боку - схвальний прийом публіки.

Оля Крюкова:

- Те, що я можу зробити як поп-співачка, я навряд чи змогла б без джазової школи, яка вимагає серйозної підготовки в плані вокалу. Та я продовжую співати джаз, адже я є солісткою оркестру Марка Резницького. І намагаюся максимально реалізувати себе в обох амплуа. Якщо коротко, джаз допомагає на естраді. Разом з тим я чітко усвідомлюю відмінності жанрів.

Оля Крюкова про свою сім'ю:

- Мої мама, тато і брат - мої однодумці і союзники. Моя сім'я - це моя опора. Моя мама - викладач, працює в Київському педагогічному університеті, філолог. Зараз вона веде власний цикл передач "Земля і небо Києва", які продукуються телекомпанією "Тет" і, водночас, є моїм продюсером. Мій тато - юрист. Він працює в адміністрації президента. Брат вчиться в Інституті міжнародних відносин.

Оля Крюкова про шлях артиста:

- Безумовно, це дуже складний шлях. Але мені здається, коли людина обирає свою долю і стає на цю стежу, то найважливіше для неї - зберегти себе, свою душу, залишитись собою. В моєму випадку я б могла зайнятися зароблянням грошей, співати примітивну попсу... але це суперечить уявленню про шлях артиста. Розумію, що мій шлях - непростий. Разом з тим хочу, щоб в кінці його я могла собі сказати, що у мене не було компромісів із совістю, я не йшла проти своєї совісті і переконань, в яких я впевнена.

Оля Крюкова про своїх кумирів:

- Це Елла Фітсджеральд, Даяна Шур, Даяна Уошінгтон. Співачки, які не просто майстерні, вони дають сильний енергетичний імпульс в зал. Це - суперпрофесіонали. Вони - кумири, у яких можна вчитися ціле життя. Щодо поп-музики, то це - Мераяя Кері, Селін Діон і Уїтні Х'юстон. Стосовно чоловіків, то тут такі імена як Френк Сінатра, людина-оркестр Бобі Макферін, Джордж Бенсон, Ел Джероу. І, звичайно, Стіві Уандер.

Оля Крюкова про деякі речі, які її дивують і бентежать:

- Більш за все мені подобається співати "живцем". Ефект натурального співу мені важко відтворити в студійних умовах. Можливо, то брак досвіду суто сценічного. Коли я співаю живцем, я завжди впевнена, що усе буде "пип-топ". Я відчуваю, як голос, мов хвиля, росте в мені, піднімається і випромінюється в космос. Розумієте, спів - це медитація. Наскільки людина прислуховується до себе, а точніше - від того, як їй вдається зосередитись на своїх переживаннях, залежить результат. Зал відчуває твою вібрацію і реагує, віддаючи свої емоції... Усе це я відчула завдяки джазу. Чому? Тому, що саме ця музика дає невимовність, свободу і повне розкриття душі. Окрім того, джаз - мистецтво наскрізь еротичне. Я б сказала - еротизм - це внутрішній двигун цієї музики.

Оля Крюкова із вдячністю про тих, хто допомагає в її творчому становленні:

- Я дуже вдячна моїм близьким - за їхню терпіння і допомогу. Дякую також моєму спонсорів - президенту фірми "Промтехнологія" Михайлу Робертовичу Амбарцумяну, який профінансував виробництво кліпа на пісню "Ніч на Івана Купала". Захист авторських прав і комерційних інтересів здійснює юридична фірма "Юріс" на чолі з її президентом Миколою Васильовичем Онущуком. Не можу не згадати і Сарафанова Володимира Миколайовича, який займається моїм сценним іміджем. Хочу подякувати усім моїм друзям-музикантам за їх добре і щире ставлення до мене. Я ніколи їх не забуду і не залишу.

О. САМ

ТАВРІЙСЬКІ ІГРИ

Какая свадьба без баяна, какой PARO-PLAV без роману?!

От і маємо таке пістряве поєднання пригод на Забавах, як і хвіст отого гербового фазану. Дійсно, життя - смугаста штука!

У перші дні фесту на багатьох мешканців комфортабельних "парахетів" найшов справжнісінький мор: головний біль, нудота, підвищення температури та, вибачте, "швидка Настя". Спробую спростувати версії щодо інфекційних та хімічних диверсій із залученням кондиціонерів. Щоб освіжати повітря та знищувати інфекцію у приміщеннях, туди наганяють суміш повітря та озону. Озон - сполука нестійка, (O_3), тож, швидко розпадається на усім відомий кисень (O_2) та ще один вільний атом- (O) . А цей непосидючий одиначок починає швиденько шукати собі вільну компанію, наприклад, з азотом. А сполуки азоту, це вже, звиняйте, нітрати. Панове користувачі, будьте обачливими: виконуйте інструкції, користуючись побутовими приладами.

До АНІ ЛОРАК Дніпровська пучина поставилась не дуже лояльно і навіть жорстоко. Заманулось дівчині полпелескатись серед хвилинок посередині Дніпра, пірнувши з катеру. Несподівано піднявся вітерець і "купі-купі" пертворились на півгодинне вилловлювання дівчиняти із "манящей" стихії. Віднині Дніпро-Славутич та місто-Славутич спільні тим, що АНІ добре відрізняє одне від одного.

Краще б вона порибалила... От СЕРГІЙ ШМАТОК навмисне під'їхав до Нової Каховки трохи раніше - щоб тещу пошанувати і по степах херсонських поблукати. Рано-раненько попрямував до пірсу річкового причалу. Розпаковуючи вудочки, раз у раз милоючись сходом сонця, радів, що прийшов раніш за усіх. Декілька годин поспіль щасливий рибалка помітив, що він усе ще той, хто перший прийшов порибалити... Якщо не сказати-останній чи найпізніший... Бо в тому місці вже давно не бачили риби.

Зустрічаються якось два шахраї на Таврійських Іграх. От один і запитує у другого: „А ти бачив напис на дверях каюти представників журналу "ГАЛАС"? - А що там було написано? „- Заходьте, Знайомтесь, Придбайте!“ - Ну, то придбав ти що-небудь? - Так, 50 баків у самого головного редактору журналу, що, правда, він іще про це не знає”.

Свого роду рекорд поставив київський DJ ТОЛЯ. Вперше в історії Таврійських Забав та власному житті він вів рейв-дискотеку на протязі чотирьох годин.

І все ж для нього це - не головне. Якщо вірити Толі (а чому б йому і не вірити), кращими, кого зібрав фест, були жінки.

ЗА ДАМ'СИ!

ХОХМОТРАФІЯ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

РОЗФАРБУЙТЕ ЖИТТЯ РАЗОМ З НАМИ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

Така-собі звичайна рок-тусовочка. Гурт ВІЙ на чолі із Дмитром Добрий Вечір відіграв та поступився місцем наступному. Вже інші хлопці на сцені. Вони вітають нарід: "Добрий вечір!" "Добрий Вечір вже був!" - лунає у відповідь.

"Кір" діло приємне, особливо, коли наслідки безпечні. Олег Путятін та його друзяка розкатились на radoщах на авто по нічному Києву у настрої позабавитись. Аж гульк — а попереду них — авто міліцейське. Їм, бідолагам, нічого не лишалось, як влаштувати переслідування.

У давні часи (десь три роки тому) у місті Дніпропетровську проводився американо-український фест-музичний. Як годиться на подібних толоках, кожен поважаючи себе учасник фестивалю поринає у хвили "тусняку". Олексій Сагаловський (12 ПОВЕРХ) приховав для того фесту неперевершені ковбойські чоботи - такі "прибамбасні-прибамбасні" - у пряжечках, зілізяхках та кнопочках. "Кльові" - коротше. Сусідами того гурту по готелю були безіменні на цей час американські музики. Ох і багато ж попорозказували вони про свою заморську "жизнь-маліну". Так от, під впливом тих балачок - цяцочок Олексійчик вирішив - якщо виставити чоботи за двері у коридор, їх обов'язково мають почистити. Невідомо, чи почистили, а от "поміли" - так це точно Єдина людина, яка цим тишилась, була Марта — стиліст співака. Як раз їй то і не подобались ті "кори", Олексій по секрету признався, що якби його повністю обікрали, то Марта була б тотально щасливою: отоді б вона нарешті за нього узялася!

А взагалі-то з жінками треба бути обережнішим. Особливо - із стилістками. Ох і коси ж були раніше у Олексія, ну по самісенькі... Пряму машину із цією парочкою на виступ, запізнюється. Проблеми-проблемами, а натхнення — річ непередбачена. Тут 15 хвилин до виступу, а Марті напругло допрацювати імідж співака, котрий сидів за кермом та помовчував на рахунок деякої правки його зачіски — йому було ніколи, він запізнювався. Та все ж не запізнився, іще хвилинка — і хлопак на сцені.

Усе б йшло, як по маслу, та якби не звичка Олексія вчасно тіліпати своїм "хайром" під час виконання. Тіліпати вже було нічим — Марта відчикрижила добрячий шмат волосся, так щоб мало не здалося...

Все із часом повертається на круги своя. Фестиваль "МОЛОДА ГАЛИЧИНА" цього літа проводився у місті Новояворівську — колисьці гурту СКРЯБІН. У які-то часи батьки та друзі мали можливість на свої очі побачити хлопців вдома. "Шураня" - він же - Сергій Гера - він же - поліінструменталіст СКРЯБІНА так захопився спілкуванням зі своїми земляками, що оговтався, аж коли почув зі сцени звуки музики.

СУСПІЛЬНА ТЕЛЕФОНІЗАЦІЯ

Семимильними кроками рухається сьогодні шоубіз по наших вітчизняних майданчиках. До речі, хто сказав, що художня самодіяльність повинна при цьому "по-динозаврівськи" вимирати? Дозволю собі приклад. У вас задзвонив телефон. Ви знімаєте слухавку та чуєте: - Ви маєте контакт із ПРОСТО РАДІО (популярна радіокомпанія в Одесі), тож ви маєте можливість зробити замовлення на виконання вашого улюбленого хіта. Отже, що б ви хотіли послухати? "Ай со ю денсінг" — із легкою непоняткою відповісте ви. А тоді чарівні голосочки одеських діточок наспівують вам хіт за вашою заявкою.

ФАН-ШАХРАЙ та КАПЦІ

Свого часу киянин ЕЛ-КРАВЧУК опинився в Одесі влітку. І який же гість Перлини не полюбляє зануритись у тепле Чорне Море?! Запросто! Компанія на пляжі — за раховані хвилини. Речі зкинуті на пісок, якщо не сказати — досить цінні речі... Хлопців вітає парне море. Повернулися із масою задоволення. Усі, окрім Андрія-ЕЛ'я. Серед цілої купи речей, покинутих на березі усією компанією, пляжні мазурики не узяли нічого, окрім... старих, обшарпаних андрійкових капців.

Біда одна не ходить. Того ж вечору хлопець впхався до каналізаційної ями - просто вона не мала на собі кришки. Взагалі незакриті ями в Одесі зустріти не дивно, а от яму закриту, ще й Кравчуком...

ІНСТРУКЦІЯ по "ЗАКАТУВАННЮ" ГУБІВ

Під час свого перебування у Стейцях Олександр Тищенко якось вирішив прогулятися вулицями міста N. До нього підійшла дуже вродлива дівчина та запропонувала розпити з нею філіжаночку-другу кавки. Сашко аж засоромився, аж розтанув і ніяк не міг збагнути: що за честь така?

Вона дійсно почастувала Сашку кавою. Аж тут "підплив" ще один хлопчина і знайомство продовжилось: "...Це — мій друг...", а це — мій НОВИЙ друг..." На цьому і зупинилися. Сашко вже встиг "розкатати" губу, а дівчині просто треба було згяти час до свого побачення з бой-френдом.

Відповідальна за "приколи" Оксана Ц.

ХОЖМОНТРАФІЯ

Шановне панство музиктвo, фанствo та шоубізнесменствo!

Пропонуємо Вам свій варіант КНИГИ РЕКОРДІВ "ГАЛАСУ" у тому вигляді, у якому вона є на сьогоднішній день. Але тільки на сьогоднішній! Колекції не бувають повними. Все ж до цього треба прагнути.

Сподіваємось на Вашу зацікавлену участь у створенні справжніх Скрижалів українського Шоубізу та музичного життя. Ми з задоволенням ознайомимось з інформацією, що надійде від Вас. Пишіть, дзвоніть, приходьте, передавайте друзими та факсом, а ми – збережемо та доведемо до ладу. До речі, у фінальному номері "ГАЛАСУ" за 96 рік ми підіб'ємо підсумки нашої співтворчості. Отже, час пішов...

Провокатор-АРХІВАРІУС

РЕКОРДИ

НАЙБІЛЬШИЙ та **НАЙМАСШТАБНІШИЙ** твір, створений сучасним українським композитором, належить **ОЛЕКСАНДРУ ТИЩЕНКУ**. Тривалість - 40 хв., до виконання залучені: симфонічний оркестр, змішаний хор, читець, соліст, біг-бэнд та диригент. Це вокально-симфонічна поема "Думка".

Анатолій Вексклярський та **ГАННА ЛЕВ** не тільки вчилися в одній групі, а й захопили лідерство у свої руки: вона була старостою, а він - комсоргом.

НАЙМЕНША СПІВАЧКА - **КАТЯ ЧІЛІ**: її зріст викликав сумніви у Б.Шарварко, головного режисера "Пісенного Вернісажу"-96 при відборі учасників. Співачка здалася йому малолеткою.

НАЙБІЛЬША кількість ДІТЕЙ у см'ї музики **САН САНІЧА** - барабанника гурту **ПЕРРОН**: чотири синочка та лапочка-дочка - усього **П'ЯТЕРО**.

НЕПЕРЕВЕРШЕНИЙ УЧАСНИК величезного числа фестивалів та конкурсів - **ОЛЕКСАНДР ПОНОМАРЬОВ**. "Доля", "Територія Данс", "Море друзів", "Таврійські Ігри", "Музична Драбина", "М-Обсерваторія" та ін. - Гран-Прі (1 шт) "Золота Жар-птиця", (1 шт.), "Кращий співак року" (1шт) і так далі...

ОТИЩЕНКО - один з **НАЙРАННІШИХ** музикантів. З чотирьох років він вже сидів. За роялем. Перший виконаний співаком твір мав назву "РОДИНА СЛИШИТ".

ОЛЕКСІЙ КОЖЕВНИКОВ, генеральний директор міжрегіонального коледжу ринкових відносин, хрещений батько п/ц "ВІЙ", співзасновник Української Національної Шоу-Бірки - **НАЙВАГОМІША** людина національного Шоубізу. І вага його - 150 кг.

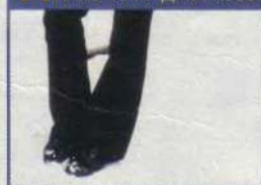
НАЙДОВШИМИ НІГТЯМИ НА НОГАХ може похвалитися **АНДРІЙ ВЕРЕС** - соліст гурту **КОЗАЦЬКІ ЗАБАВИ**. За його словами, подібного досягнення можна дійти, зрізаючи нігті на ногах не частіше, ніж раз на пів-року.

Анна Герман, Anne Veski, Ані Лорак, **АННА-МАРІЯ**, Ганна Лев - зовсім не родичі та навіть не однофамільці. В результаті досліджень генеалогічного дерева **ДМИТРА ДОБРИЙВЕЧЕРА** вчені Гарвардського Університету довели, що його дівоче прізвище - **МЕРІ ПОПІНС-ДОСВІДАНІЯ**. Окрім того, вони віднайшли деяких його родичів, що мешкають у країнах Латинської Америки, та мають прізвище **БУЕНОС-НОЧЕС**.

НАЙЗОРЯНІША СІМ'Я, або сімейний клан - **БЕБЕШКО-ФЕМЕЛІ СЕСТРИЧКА-ВІКА** - дружина Володимира **БЕБЕШКА** та невістка **ЛЕВКА-ДУРКА**.

НАйбільше братів - у нашої братній Україні: **БРАТИ КАРАМАЗОВИ**, **БРАТИ ГАДЮКІНИ**, **БРАТИ ПО...**, **БРАТИ БЛЮЗУ**, **СЕСТРИ ТЕЛЬНЮК**, **СЕСТРИЧКА ВІКА**. Чи може Україна - усе-таки ще братня республіка?

НАЙВИЩИЙ СПІВАК - соліст **ПІРАТА-БЕНД** **АНДРІЙ ГРАНИЦЯ** 200см. Але й **МУРІК** з **ГРІН-ГРЕЮ** та **АНДРІЙ КУЗЬМА** зі **СКРЯБІНА** - далеко не Дюймовочки.

Другий **ГРІН-ГРЕЙЧИК** - **ДИЗЕЛЬ** має **БЕЗПРЕЦЕДЕНТНУ** ЗАЧІСКУ, причому годен довести, що догляд за нею - мінімальний: помив, посушив та пішов.

НАЙДОВШИЙ ВИПУСК альбому має гурт **КОМУ ВНИЗ**. Його "In CASTUS" йшов до слухача **ПІВТОРИ** року.

НАЙСВІТЛІША ГОЛОВА - у **АНДРІЯ СЕРЕДИ** - лідер-вокаліста **КОМУ ВНИЗ**. Перевірено.

НАЙДОВШИЙ ВІК існування повного складу гурту - 8 років - гурту **КОМУ ВНИЗ**.

АНАТОЛІЙ ВЕКСКЛЯРСЬКИЙ, або **DJ-ТОЛЯ** має власний рекорд - **НАЙДОВШЕ** розказування **АНЕКДОТІВ**. В якості виграшу - за три години анекдотного марафону був ящик коньяку. На думку Толі його талант розповідача дозволяє вигравати і вигравати, був би коньяк.

НАЙДОВШЕ визначення **ЖАНРУ** має Ганна Лев. Отже: ліричний-психоделічний-шизофренічний-панк-самостійний.

ГАЛАС
96'3

13

продемонструвавши всім те, що мали - дуже збуджуюче, особливо під "Теклою". А після того всі танцювали, вітали один одного з Днем Незалежності Америки, навіть власник "Ковбою" виліз до музикантів та дуже фальшуючи відспівав блюз-гімн Америки. Коли вже майже все скінчилося для тих, хто не збирався ночувати в клубі, в ДРУГОГО ДИХАННЯ почали брати автографи на... доларах. Цікаво, чи музиканти коли-небудь, у часи занепаду десятирічної, наприклад, давності, уявляли собі таке? Закінчилося все не дуже пристойно, але блюзово.

5 липня

На Майдані Незалежності не було де яблуку впасти - наш свідомий народ проводжав Українську Олімпійську збірну до Атланти. І, за звичаєм, акція супроводжувалася концертом. Ірина Білик, Ані Лорак, гурти СКРЯБІН, ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ та ПЛАЧ ЄРЕМІЇ відспівали по 4 пісні, публіка була доведена до ейфорії, але не від рок-н-ролу, який більшості був на біса не потрібен, а від червоненьких баночок "Coca Cola", що роздавалися на майдані бідними дівчатками, трохи не розчавленими хвилями любителів "шари". Але виявилось, що не всі задоволилися "шарою" та 4 піснями ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ, а попрямували до музичного клубу "Барви", де на той час вже закінчувала виступ група THE HILLS з своєю сумішшю "ньютраджен".

відомий київський гурт, а просто нове життя і вже у нічному клубі "Прем'єр". Саме мали відіграти 12 київських команд, але через погану погоду та організацію реклами, яку мали б слухати, глядачів було обмаль - дехто з музикантів навіть вирішив відмовитись від виступу. А почали "гріти апарат" хлопці однієї з найкращих "розігрівальних" команд НОЧНАЯ СМЕНА. Вони запропонували класну музичку 10-річної давнини (дивним було те, що хлопці, при тому дуже молоді студенти, так би мовити), закінчили виступ cover-версією пісні Антонова "Мне ничего не надо". І от власне тоді почалося найцікавіше. Організатори показали знахідку, ноу-хау - поки наступні групи відстроюються, аби публіка, що була мов морозиво, не сумувала, їй пропонувалося потанцювати під музику типу D.J. Ксюхи, D.J. Льюїси, etc. - можете собі уявити, що то були за танці не кажучи вже про відстройку. Група ВЕРЕСКОВИЙ МЕД нагадувала не дуже якісний ритм-н-блюз, свою потужну та смурну півгодинну програму показали КОМУ ВНИЗ, після виступали THE NEWS, які не отримали "сатисфакції", АКТУС в неповному складі зі співаючим басистом; немов на репетиції відпрацювали ДЖИН, і нарешті, ВСЯК ВИПАДОК (але про це варто говорити окремо). Саме назву цієї команди перебрехав ведучий, назвавши ВИПАДОК ЧОГО; саме ця група, хоча й виступала на інструменталках без Джека, стала окрасою

12 липня

Не спала кіностудія ім. Довженка - там святкувалося відкриття нової дискотеки "У вертольота, E-e-e!". На основній площадці (аби невідомі елементи не падали в воду), біля озера, відбувалося дійство в кращих традиціях Українського кінематографа і кожен бажачий міг побачити його по телевізору. Там було все, цілий салат з популярних телеведучих та кіноакторів, концерт переможців конкурсу "Ето мы", конкурси-ігри, йоршик рок-музикантів та дискотека. Початок - це завжди цікаво і на початку виступали метри ДРУГОГО ДИХАННЯ з "дідусем" українського ритм-н-блюзу Сергієм Чарішниковим, після - кілька холодних закусок привітань грандів кіностудії та такий самий холодний виступ Наталії Радко та THE FLASH. До того ж грали MAD HEADS, народ змагався у праві першості вручення лілій ГАЛИНІ МАЛІХОВІЙ, на сцені з'явилися фашисти й партизани, лунали фейєрверки, вибухи та ревіла інколи сирена і мотор літаків-фантомів, навіть Сергій Пенкін на радість присутніх заїхав з Москви та заспівав для страждаючої від смориду озера публіки кілька пісеньок, не забувши всім нагадати, що він всіх любить. На кінець виступали рокери, АКТУС, МІСТЕРІ, ВЕРЕСКОВИЙ МЕД, ЧОРНИЙ ЛОТОС та багато інших, але про них не варто писати, бо ви їх знаєте, а виступ на "Ето мы" не є чимось...

THE NEWS

та важкого рок-н-ролу: відразу після них мали виступати ПЛАЧІ, які спершу всіх "дістали" занадто довгою настроєюкою, але потім, скориставшись побажанням лідера СКРЯБІНА Кузьми, заграли так, що "аж я...ця заверталася". Під час (на відміну від майданового) довгого концерту група виконала пісні з альбому "Най буде все як є", долучивши до цих, що стали хітами, "Єхидну", "Плач Єремії", "Хто ти, хто" з старого альбому. Після першої ж пісні було вручено музикантам букетик квітів - відразу відчувалося, що публіка збиралася свійська. Вона, мов групка циркових звірят, стежила за тим, як Тарас Чубай виспівував свої магічні заклинання зі сцени. Коли треба було підспівувати - підспівували, коли плескати - плескали, до того ж в такт тупотіли ніжками та похитували голівками. Але й серед такої ділії були невідомі елементи. Навіть Чубай обурився: "Щось із-заду ні фіга не співають", і фіг - до речі, заспівали. А от під легендарну пісню "Вона" "зади" довели, що вони виступають на тему потанцювати, а після танців намагалися переконати музикантів, що кожен з них є літаючою головою, на що музиканти їм відповіли запальним "Come on, baby". Але, врешті решт, на кінець концерту натовпу таки вдалося переконати групу і всі дружно "грнули" суперхіт всіх часів та груп від ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ - "Я літаюча голова".

7 липня

Проект "Рок-П'ятниця", який взимку народився, а на початку весни "загнувся" у кінотеатрі "Братислава", одержав друге дихання. Не всім

першої недільної "Рок-П'ятниці". Виконавши до того ж шматок "Фільму про нещастя" та останню пісню з ще невипущеного CD "Как это все есть", Путятін продовжував в тому ж дусі і виникало питання, "що ж він тут робить, у натовпі невміючих грати ублюдків?", адже ті, хто лишився і слухав, майже ніч не розуміли у "зарозумілій" музиці ВСЯК ВИПАДКА. А хлопці просто відпочивали, граючи не тільки для власної розваги, але й для того аби показати, якою музика має бути за професіоналізмом та якістю. На цьому для тих, хто збирався дістатися додому міським транспортом, концерт підійшов до кінця, а після, вже за першу годину ночі, кажуть, виступали БРОНЗОВІ ГАРАЖІ та двійка "припанкованих" піонерських команд.

10 липня

У клубі "Барви" виступала група M.F.T.S. Останні півтора місяці хлопці - часті гості на сценах клубів, та не дай Бог виступати комусь так, як вони. Хоча й можна віднести невеличку похибку на поганій звук, але для того, щоб вилізати на сцену та грати потрібно ж вміти грати та співати. А з цим у музикантів, як видно, напруг. Можливо, маленький ще, та розумити треба, що ліпше мати більше репетицій, ніж погано виступати. Занадто рано музикантів потягнуло показувати себе. Тож, як побачите на афішах назву M.F.T.S. - не ходіть на концерт, бо хард-рок стане незвареним шлунок, мов від зелених яблук. А що буде далі з командою - згодом подивимось.

P.S. От і почалася пора літнього "мертвого сезону", коли ані великих концертів, ані хоча б маленьких. Тож, через обмаль подій, читайте, що є.

19 липня

В Б.К. ім. Королева виступали гастролююча техаська група LISA'S FALLING та ПІРАТА БЕНД. Саме "пірати" й були першими і потішили публіку не тільки піснями з альбому "Сонце піратського кохання" та новими піснями, а й новими суперкостюмами (якісними піратськими, подарованими гуманітарною допомогою від греко-католицької церкви). Після них у другій частині "марлезонського балету" виступали LISA'S FALLING, розвиваючи техаський "як у школі" рок з елементами арту.

Історична довідка: група виникла у 1990 році - почавшись з бас-гітариста Тода Бейкера та гітариста Скотта Прайса. У 1994 році до команди долучилася сестра Дани Рауса (для непосвячених, видавця популярної газети "Досьє Досуга"), яка і притягнула L.F. до Києва, влаштувавши 5 концертів в столиці - Баффі Раус. Саме її експерименти-танці та співі принесли перший маленький успіх. Ну, і нарешті у 1995 році група "здибала" барабанщика, ветерана рок-сцени Далласа Брюса Ріда. Так і грають. І хоча в рекламах давався вислів про творчість команд британського й американського андеграунда та містичного Ближнього сходу докупі з класичною психодинамікою 60-х, публіка дещо сумувала. Та й за думкою фахівців "концертик пройшов в'ялуватю".

ВАН-ГОГ

"ТЕРИТОРІЯ ДАНС": поп-марафон триває

Майже три місяці тому розпочалися змагання та їх зйомки (за вимогою численних прихильників музики) Першого Українського "багатотурного серіалу", тобто фестивалю, робоча назва якого - "Територія Данс".

Наближаючись до півфіналу фестивалю, у "півголосо" позі кадром нагадаю зміст попередніх турів, протягом яких зустрічалися: СКРЯБІН (Київ) та АКВА ВІТА (Кіровоград); СЛАЙДЕР (Київ) і СТЕП (Херсон). Серед гостей улюбленими за вітчизняну танцювальну музику виступили: Таїсія Повалій, Олександр Пономарьов, Оксана Хожай, Юрій "Джордж" Виноградов, НІЧЛАВА БЛЮЗ, ГРІН ГРЕЙ, Ірина Блохіна, Ані Лорак. Останній день другого туру відбувся у День Молоді 31 червня просто на Співочому полі, де були представлені майже всі танцювальні проекти, що існують в Україні.

А за два місяці існування "Території Данс" відкрився фан-клуб фестивалю, який перед кожним туром збирається в парку Чкалова, спілкується зі своїми улюбленими виконавцями і намагається прогнозувати поразки і перемоги. Але, щоб стати членом фан-клубу, треба пройти не одне випробування: перепити річку "Кока-Коли" з "Орфеймовими" берегами, яку може перелетіти не кожна птаха, перейти непоміченим кордоном "Території А" і зуміти влітись в ряди її мешканців, і багато-багато іншого, але нашим фанатам навіть море по коліно. А між прихильниками постійно, наче мухомори після дощу, виникають співрозганизатори фестивалю, які щедро пригощають усіх фирмовими напоями, та дарують повні торби призов. "І я там була, "Кока-Колу" пила, по "вусах" текло, та у рот не потрапляло".

31 липня та 1 серпня в найтанцювальнішому з усіх клубів столиці, який тимчасово займає тільки територію Лівого берега і безпосередньо готеля "Славутич", у "Сінема-клубі" відбувся черговий третій тур фестивалю "Територія Данс". На цей раз кумири сучасної молоді - ФАНТОМ 2 (Івано-Франківськ) змагалися з призерами відомого конкурсу "Сан-Самбір" - гуртом ВАН ГОГ (Самбір). До речі, це поки що єдина пара, в якій не був представлений столичний учасник, до яких, на жаль (або на щастя) фортуна була прихильнішою, бо перемогу в напруженій боротьбі отримували столичні музиканти. А як сталося цього разу - "ані в казці сказати, ані пером описати".

Зізнаюся, що в цей день мали зустрітись: колишній чоловік "секретарки" Інес Дуарте (Венесуела) Левко Дурко (Львівщина) та крайній лівий напівзахисник поп-збірної України з футболу Олександр Єгоров (Київ). Але в силу деяких "сімейних" обставин між виконавцями незадовго до фестивалю трапилося неможливе - роз'язалася війна. Перша любов відомого львівського виконавця - Інес Дуарте, яка тривалий час працювала у Венесуелі секретаркою, закохалася у закордонного артиста, якого побачила по телевізору в хіт-параді "Територія А" у кліпі "Друзі", з простим українським ім'ям - Олександр Єгоров. Інес швиденько розлучилася та приїхала в Україну, щоб з усіх сил заволодіти молодим та вродливим виконавцем, а слідом за нею приїхав і Левко. Довгий час нудьгуючи за коханою, "гарячий латиноамериканський чоловік" почав співати, і випадково почувши про фестиваль "Територія Данс", де виступатиме його супротивник, вирішив повернути колишню дружину завдяки змаганням. Мабуть, не варто було б називати цю зустріч "коридом", бо невідомо - хто з них тореро, а хто - , але ж зустріч не відбулась. Як вважають професіонали: "Спортсмени не досягли піку форми". Пік планується на кінець серпня (примітка експертів - якщо один з музикантів не досягне форми й не встигне на турнір, то йому автоматично зарахують поразку, якою він зможе втішитися в той час, коли досягне-таки форми).

Звичайно, як у цій, так і в наступних серіях на всіх прихильників танцювальної музики чекає розвиток подій між незрівнянною ведучою відео-хіт-параду "Територія А", найкращою танцюристкою Києва, яку у вільний від роботи час грає Анжеліка Рудницька та, хоча і не серцею, але певною мірою, спокусником не лише жіночих сердець Кузьмою СКРЯБІНИМ, що теж останнім часом блукає по світу в пошуках славнозвісної форми. Його грає справжній Андрій Кузьменко. За тривалий час він вже встиг зруйнувати життя багатьом дівчатам та хлопцям, залишивши їх на все життя "скрябонутими".

Хочете - вірте, хочете - ні, але ж за сценарієм, написаним фанатами "Території Данс", перемогу мали отримати "солодка парочка" ФАНТОМ 2 - Ольга Гречко та Роман Матіяш. Але іноді так буває - під час змагання все перегоралося. ФАНТОМ 2 зазнав поразки з

рахунком 2:3. На ВАН ГОГ чекають наступні тури фестивалю, а ФАНТОМ має всі шанси взяти "Приз глядацьких симпатій". (примітка: розлючені фани почали збір коштів на премію ФАНТОМУ, розрахунковий рахунок можна дізнатися за добре відомим усім меломанам телефоном). Незважаючи на все це, попереду ще багато виступів у обох команд. Бо головною метою фестивалю залишається підняття престижу танцювальної музики взагалі, а не когось з виконавців окремо. Підтвердженням цього буде справжнє свято, що спалахне у вересні в Палаці Спорту - півфінал фестивалю "Територія Данс", присвячений Дню народження Національного відео-хіт-параду "Територія А". Напевно, ця ідея з'явилася після випадку, який трапився під час третього туру. А було все так: одного разу, після виступу в італійському місті Сан-Самбір ВАН-ГОГ ніяк не міг відчепитися від своїх італійських прихильників, а особливо представниць прекрасної статі, які й дотепер ще всюди переслідують прекрасних чоловіків - Ігоря Добрянського й його супутників (як постійного - Богдана Козака, так і "вільно танцюючого" по світу Віктора Макуца). Так трапилося і на цей раз - за трьома друзями, точніше сказати за двома (один втомився від постійних перешкод - замість нього приїхала юна Оксана) до Києва поїхало ще два вагони фанатів. Після чого у організаторів виникло питання: як же розмістити всіх прихильників вітчизняної музики, коли на них не вистачить і Палацу спорту?

Однак, ця розповідь - лише маленька частка великого дійства, яке, як завжди, залишається за кадром. Тому, якщо ви не хочете, щоб джерелами інформації стали черги, міський транспорт та Бесарабський ринок - приходьте на майданчик "Території Данс" і все побачите на власні очі та почуєте на власні вуха.

А "нова жертва" вже з'явилася, і навіть не одна, а цілих чотири. Тепер можна спокійно готуватися до наступної вечірки, ходити по магазинах та шукати модний одяг (приблизно такий, як на ведучих "серіалу" "Територія Данс"), щоб взяти участь у всенародному дансинговому кастингу (примітка - хто не зрозумів про що це - телефонуйте за тим самим, відомим усім меломанам номером) та готувати подарунки до Дня народження "Території А", яке відбудеться незабаром у Палаці спорту.

Тері Дансуючий

ФАНТОМ-2

Твіст еген, бейбі!

Колись, вже давненько, рок-н-рол був ще живий. Понад того, він взагалі був ще у юнацькому, якщо не сказати недоросковому віці. Все, що коїлося тоді, було ще "у майбутньому". Перші рок-толки "у майбутньому" - пересичені явище контркультури. Ще співав Елвіс Преслі, мерехтячи "у майбутньому" глемовими цяцянками. Співав одвчну тепер Bi-bop-a-lou-la Джин Вінсент у класичній шкірянці, майбутньому "спецодязі" усіх років. Це була, так би мовити, "класика жанру". Рокабілі.

20 липня у Б.К. ім.Корольова майже всю нічку точилося тее, що, споглядаючи на останні музично-культурні тенденції, можна б було назвати просторово-часовим реміксом. Такою собі ретракцією, якщо й термін перевести з етично-драматургічного до естетично-музичного плану. (Вважаю, що Августин Блажений не образився б за занадто вільне тлумачення змісту його термінології). Так от, ця реміксова толока була давно обіцяним початком Рокабілі Тура, що має бути на протязі десь близько двох (!) років та "прошвендіяти" рокаундклоковим маршем понад 30 містами України. За це "планов громадье" сповістили присутній пресовий осередок А. Златін та М. Сайфулін, "батьки"-фундатори цієї рокабильської фестивалі. До речі, всю організаційну частину заходу взяли на себе рок-клуб "01", продюсерський центр "М-20" та московська філія фірми "Red Devil" (одна бляшанка в одні руки) та хвацький московський гурт МІСТЕР ТВІСТЕР. Взагалі, муззабезпечення було нічого собі. Окрім означених "московських гостей" були присутні на цій буйній учті рок-н-рольного життя київські капели, що грають

класичного рокабілі: ROBIN BONS, ROCK LAND LADIES та РОЗБИТИЙ КАДІЛАК. Означеним в афіші MAD HEADS у виступі було відмовлено за непересичну любов до грошей, вірши, до їх кількості. (Занадто височенького гонорару забажалося хлопам.)

А взагалі, толока була - перша кляса! Давно не було такої чистої за стилем фестивалі. Та й виконавчий рівень (це я за своїх краях) був дуже й дуже. Хоча, коли вийшли гості (не заради кнісену провінційності у їх бік), різниця була бачна, та й не на нашу користь. Що ж, досвід та смак - це вам не "хухри-мухри". А може то тільки так є на мене, може комусь інше до вподоби було. Тоді перепошую, кожен має свій смак.

Та присутній на толоці тусовковий соціум радів усьому, та вигодовав - аж гуло. Класичні насмальцьовані "Коки", шкіряні штани, "британськофлягові" хустинки на шиях - все це точилося у картатою вихорі пристрастей та жадань. Натопл розпружувався "на повну", "цмуляв" екстезійного пийла та був щасливий. Взагалі, як сказали ТВІСТЕРИ у коротенькому інтерв'ю, що й атмосфера, й рівень наших гуртів, й все, що коїлося та точилося навкруги, їм було більш ніж до вподоби. Що вони були раді запрошенню та не відчувають у себе синдрому "зірок із центру", а у нас комплексу тубільця. Бо кордони кордонами, а рок-н-рол був та є потужним з'єднувачем усіх країн та народів. Та виконує майже дипломатичну місію миротворення. Ось усім вам, хто говорить, що рок-н-рол вмер.

Twist again, baby!

Місис Стінгер

„БАРХАТНИЙ СЕЗОН“ Запрошує

розуміє, в чому за попередні роки телевізійна світова громада вже пересвідчилась. Нас як музичний журнал, по-перше, цікавлять на цьому фестивалі люди і події, що причетні до музики та шоу-бізнесу. Попередня інформація, поки-що, досить стисла: від України запрошені співачка Таїсія Повалій - наше соул-диво та піаніст, композитор Володимир Бистриков. Також гостями фестивалю будуть Тамара Гвердцители, Бісер Кіров та Філіпп Жмахер. Майже окремо треба виділити Святослава Белзу і вскодишущих ПІСНЯРІВ. Звичайно, гостей і подій буде набагато більше, але про те, хто вони і які, ми розповімо напрохуд чесно у наступних номерах.

Андрій Соколовський
Фото: Фелікса Розенштейна

Спочатку

Спочатку була Руслана Лижичко, володар "Гран-прі" фестивалю "Мелодія-94" та Сашко Ксенофонтов, вокаліст легендарного і покійного вже Клубу Шанувальників Чаю. Сашко та Руслана два роки тому створили студію "Люксен". Поки це подружжя (Сашко і Руслана побралися на початку цього року) не полишає музичної творчості. Нещодавно Руслана прославилась тим, що здобула Гран-прі на цьогорічному "Слов'янському Базарі". Але сама вона каже: "І "Слов'янський Базар", і "Мелодія" були для мене випадковими. Перемогу на цих конкурсах я не ставила собі за мету. Основне для мене - це "Дзвінкий Вітер".

"Дзвінкий вітер"

"Дзвінкий вітер" - найголосніший проект останнього року у Львові (принаймні голосніший аніж циклічні збори львівських листів (орфографія авторська - О. Ш., Р. В.), які називаються презентаціями, перфоменсами, etc. і характеризуються патологічним творчим безпліддям). Головні постаті проекту - Руслана, симфонічний оркестр та рок-група (для цього спеціально зібрані всі колишні учасники Клубу Шанувальників Чаю).

Сашко Ксенофонтов: "Основою "Дзвінкого Вітру" є, звичайно, музика Руслани. Але щоб її виконувати, Руслані потрібно було б зіграти самій на всіх інструментах. Або роздати ноти, щоб кожний музикант по них загравав. Замість того - ми, начебто. Скажімо, симфонічний оркестр, який ми збирали спеціально для проекту - це бачення музики Іваном Небесним: композитором, що відповідає за оркестр. Так само в проекті відображено бачення кожного з музикантів, що беруть в ньому участь.

Амбіції

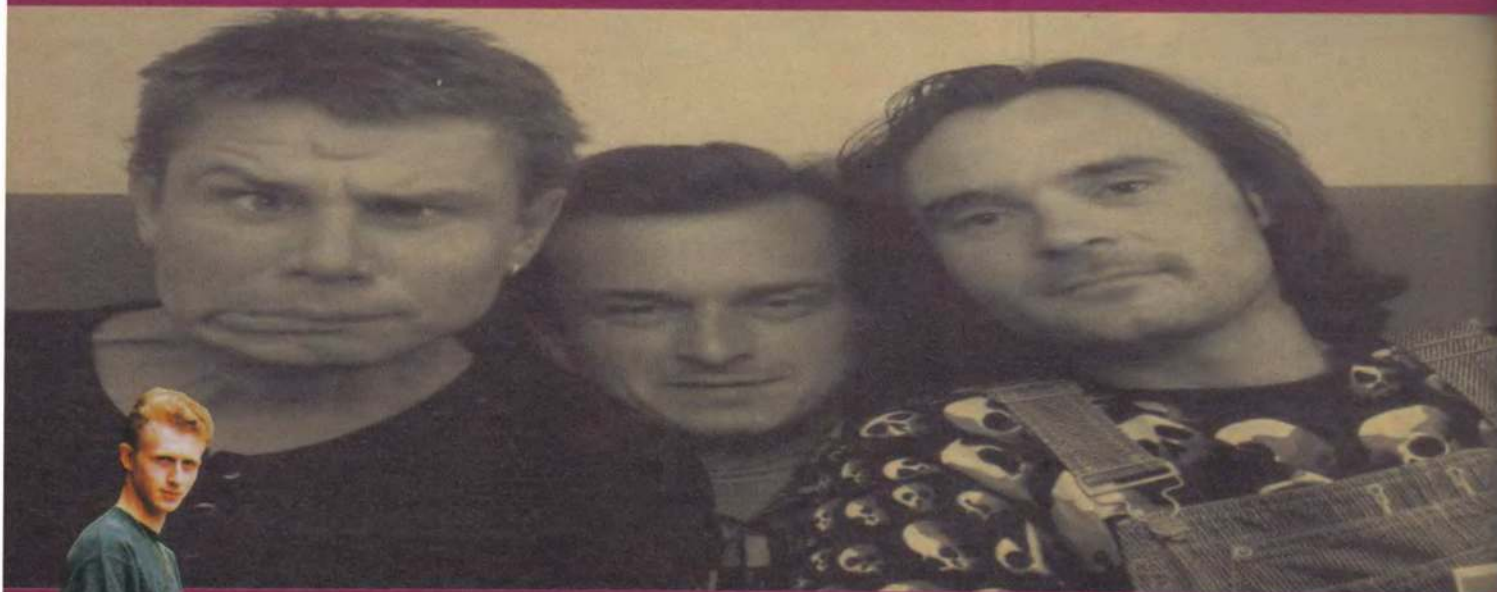
В Україні чогось схожого ще не було. Ніхто не збирається видавати проект за "альтернативу", що вийшла на велику сцену, ніхто не збирається робити клубний проект для львівської "богеми". Люди, які роблять "Дзвінкий Вітер", прекрасно усвідомлюють, що створюють популярну музику на новому, вищому рівні. Створюють поп, який вже не можна назвати звичним словом "попса". Руслана Лижичко: "Ми присвячуємо цей проект 500-річчю Епохи Відродження, що святкується зараз в усьому світі. Дух Львова якось відповідає Європі, і ми хочемо показати, що і в нас може народитися щось якісне без усякого шоу-бізнесу (не секрет, що в нас його немає). Проте маємо надію, що "Дзвінкий Вітер" - наша ідея, яка, можливо, знайде відгук в інших музикантів. Може навіть стане поштовхом для створення якісної нової музики."

І останнє

Організатори проекту особливої реклами не потребують. Це - львівська студія "Люксен", МО "Дзига", телекомпанія "Міст". Співорганізаторами виступили "Music Radio" - 101 FM, "Радіо Люкс" та громадське об'єднання "Нова Хвиля". Розмах проекту й справді вражає. Це - видання CD (студійного та лайфогового варіанту "Дзвінкого Вітру") та касети, концерти Руслани з симфонічним оркестром та рок-групою поки що у Львові та Києві, зйомки відеореєстрації та кількох кліпів. Сашко Ксенофонтов: "Чи буде цей проект комерційним? А ми не знаємо. Ми ще нічого не продали!"

Роман Вибрановський
Олекса Шевченко

Український Wind Of Change

ТАБУЛА РАСА.

Історія дивовижної київської формации ТАБУЛА РАСА менш за все нагадує казкову історію Попелюшки, адже скромні "бонуси" долі, що випали Олегу Лапоногову і К° були зароблені власним горбом, сотнями годин виснажливого музикування і безсистемними спробами "вписатися в контекст" української сцени. "Зависання" ТАБУЛИ РАСИ поміж мейнстрімом та андеграундом (кажучи умовно: О. Є.) заважало усім і створило репутацію "свого серед чужих і чужого серед своїх". Тепер, здається, більшість музикантів перехворіли комплексом "свій-чужий" і керуються більш розумним постулатом "профі-не профі", внаслідок чого за останні півроку ТАБУЛА здобула шалену кількість прихильників і навіть декілька епігонів. Але, якщо уявити Олега Лапоногова як водія за кермом, то його автомобіль нагадує гібрид реактивного літака з бульдозером, а він самий літає на шаленій швидкості із зав'язаними очима. Його завжди несе. "Мені здається, що у мене шило в одному місці" - зізнається Олег і має рацію. Але то не шило, а дороговказ...

Попиваючи "Бренді-колу" (теж ніогенький гібрид), він примружує одне око, а в іншому - легкий смуток. Він із вдячністю згадує шість років, вщерть заповнених щільним саундом, драматичними колізіями і друзів по групі, які зійшли з дистанції. Саша Іванов, Ігор Давидянц, Сергій Грималький... Разом з ними Олег та Едік Коссе досягали нерідко такого вражаючого сплетіння шаленого драйву і багатоянсової музичної картини, що годі було шукати щось подібне тоді - у далекому вже 90-му. Саме тоді з'явився перший альбом "Вісім Рун", який склали вісім композицій, відрежисованих Олегом Ступкою. Згадайте "Молитву", "Ранковий промінь", "Битву мертвих" - божевільну суміш витонченого арт-року, психоделії, фолку й нью-вейву.

Серпень 1991 року. Триумфальна перемога на "Червоній Руті". "Молитва" звучить з ранку до вечора на усіх каналах і концерти, концерти, концерти... Вісім кіло живої ваги плюс безсонні ночі - ціна запису другого альбому, яку заплатив один Олег. Для решти музикантів ціна "Подорожі до Паленке" була не набагато меншою. Друга позиція в

дискографії ТАБУЛИ РАСИ - поки що неперевершений рекорд в сенсі якості запису й музичного матеріалу. Величезну роль тут зіграв звукорежисер Олег Ступка, який, за його ж словами, настільки був захоплений роботою, що на свій страх і ризик "вибивав" нові й нові зміни - аби довести "Подорож" до філігранного звучання. Зовні цей альбом - уявна подорож по місцях загиблих цивілізацій. Занурилися у цей світ чудернацьких звуків, ви з подивом відчуєте себе "своїм" серед ацтеків і майя, у тибетському ашрамі і навіть в екзотичному "Салоні мадам Ліліт". На жаль, в живому виконанні усі ці перлини "Подорожі..." жодного разу не звучали на "повний зріст" так, як ми це чули на запису.

Однак у Рік Чорного Півня квінтет різко перетворюється на... тріо. Місце басиста посідає Олег Барабаш. В іншому складі ТАБУЛА РАСА виступає на "Рок-Саммері-94" у Таллінні. Потім - рік тиші, роздумів і сесій звукозапису.

Група-привид, група-фантом, що вилітає із темряви забуття як блискавка і раптово зникає... щоб повстати у новій якості і з новими ідеями. Останнє втілення: кліп на пісню "Шейк шей-шей". Що таке власне шейк "шей-шей"?

Олег Лапоногов: - Просто танок. Танок щасливої людини, яка пододала перешкоди й самого себе. Це стан, коли не хочеться нікого навчати, наставляти на шлях істини. Тобто "Шейк шей-шей" - то мій сьогоднішній стан, стан ТАБУЛИ РАСИ як команди!

О. Є.: - Йдеться про стабільність, внутрішню рівновагу і гармонійний баланс. Можливо ти прийшов до цього внаслідок вчення або системи?

О. Л.: - Насправді найбільший наш вчитель - це життя.

О. Є.: - Ти, пам'ятаю, "перехворів" ідеями Карлоса Кастанеда...

О. Л.: - О, це в минулому. Це все пройшло. Тепер - повна рівновага. Я пізнав одну сутність - якою є Бог. І Його ніколи не зраджу.

О. Є.: - Бог для тебе - це що?

О. Л.: - Все навколо нас і те, що в нас самих. Він - в духовному оптимізмі... не в матеріальному, а саме в духовному.

О. Є.: - Що для вас ТАБУЛА РАСА? Я адресую запитання новому учаснику групи - басисту Олександру Кітєву.

О. Кітєв: - Музика. Музика як спосіб життя, мислення. Я розчиняюсь в музиці. А відкрив її для себе десь в грудні, випадково. Просто я дізнався від Братів Карамазових, що Олег Лапоногов шукає басиста. І запропонував свої послуги. З того часу ми разом.

На те ж саме запитання відповідає новий клавішник команди Сергій Міщенко.

С. М.: - Для мене ця група - відкриття. Раніше я ніколи не працював в такому стилі. Зараз отримую масу задоволення від праці з цими людьми. Головне в ТАБУЛІ РАСІ - це єдність втілення загального досвіду в музику.

О. Є.: - Новий матеріал відрізняється від вже відомого. Тим більше - поява нових музикантів - то нове звучання, нове дихання...

О. Л.: - Є шість нових речей. Вони мелодійні, доступні - ну ось як "Шейк", ще чотири - в роботі. Альбом буде містити десять-дванадцять композицій - половина - українською, інша - російською мовою. Одна-дві пісні грецькою мовою.

До речі: ТАБУЛА РАСА не перший рік експериментує на межі жанрів. Треба знати Олега з масою його креативної енергії, яку він постійно випромінює навколо. Власник унікального голосу,

Ре-активізація

Олег наділений ще й своєрідним образним мисленням. Тому те, як він складає тексти, більше нагадує потік свідомості. Присутність парочки грецьких тем в майбутньому альбомі зумовлена паралельним музичним проявом ОРФЕАС. Спрацювало етнічне походження Едуарда Коссе, який відгукнувся на пропозицію грецького культурного центру про створення оркестру традиційної й сучасної грецької музики. Варто було чути, наскільки органічно увійшов Олег в незнайому раніше культуру. І усе звучало так, наче ТАБУЛА все життя грала грецьку музику. Тепер в найближчих планах - концертні тури в друпі ALMA MATER - у Греції.

О. Є.: - Поки новий альбом в роботі, згадуємо порівняно свіжий аудіореліз "Радіодонор", який виник завдяки зусиллям "Master Video" і продюсера Віталія Клімова, який дуже ретельно поставився до цього проекту. Тож йому і слово.

В. К.: - Дехто пам'ятає, що у 1994 році безпосередньо перед поїздкою ТАБУЛИ на таллінський фестиваль "ROCK SUMMER" з'явилася касета під назвою "Радіодонор". Презентація альбому і групи (живцем) у Таллінні пройшла цілком успішно, але після деяких перетурбацій у складі, внаслідок чого з'явився клавішник Володя Морозов, ми вирішили перемішувати фонограму і додати партії клавішних. Після детальної обробки матеріалу додали пісню "Шейк" "шей-шей". Таким чином альбом народився вдруге. А видала касету київська аудіофірма "Western Thunder".

О. Є.: - Все одно, коли слухаєш речі з "Подорожі до Паленке", вражає багатство аранжування, нюансів, зіткнення різних емоцій в межах однієї пісні, словом - неоднозначність, поліфонізм. Зараз звучать досить попсові пісні, хоча й не тупі, а досить красиві. Чи не буде в новому альбомі матеріалу, який би нагадував ту ТАБУЛУ РАСУ?

О. Л.: - Ти потрапив в самісіньку десятку. Є такі речі - за духом подібні. Але мова наша музична стала більш стислою, щільною. Можливо - більш раціональною. Але, в усякому разі, ми намагаємося зараз віднайти щось зовсім нове й актуальне навколо нас і адекватно передати в звуках наше світосприйняття.

Олександр Євтушенко
Фото: Олександр Іванов

Олег Кулик+ О'К

Олег Кулик помер, коли йому виповнилося 33. Він починав як лідер-вокаліст київської ГРУПИ ІКС і був відзначений як кращий вокаліст на фестивалях "Молоджене перехрестя" в 1985 та 1986 роках. В тому ж 1986 році ГРУПА ІКС брала участь в Першому українському телевізійному конкурсі молодих виконавців. Олег Кулик виступав як соліст і отримав і премію, а також - спеціальний приз "Молодої гвардії" за кращий сценічний образ. В 1987 році Олег вирушає на Всесоюзний конкурс "Каспій - 87", де виграв і премію. До речі Гран-Прі тоді дістався дочці знаменитого джазового піаніста Мустафи-Заде Азізі.

В Києві Олег працював в Театрі Естради. Тут в 1988 році він виконав головну роль в першій українській рок-опері "Суд" Сергія Бедусенка по мотивах поезії Бориса Олійника. А в наступному році він вже був в складі гурту КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ. І першим компакт-дискком рок-музики, що вийшов в СРСР під номером 001, був диск гурту КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ. "Відкриття - 91" - так називався міжнародний фестиваль-конкурс в Варні, де Олег співав пісню Кріса Нормана "Broken heroes" і був нагороджений II премією. З тих пір він починає працювати в нічних клубах і дискотеках Болгарії, Югославії, Греції, Кіпра, Швейцарії.

Але в активі співака є ще дві перемоги на таких значних форумах пісні, як "Ялта-92" (4 місце і диплом за пісню "Одинак") та "Сходинки дло Парнасу - 94" (спеціальний приз Американського Союзу композиторів).

В 1995 році Олег Кулик з головою поринає в студійну роботу і створює проект О'К із київських музикантів, що грали в гуртах СТРАЙК І Ю'КРЕЙН. Нові пісні О'К постійно фігурують в хіт-параді "12-2", займаючи призові місця. На початку 1996 року видано компакт-диск Олега Кулика та гурту О'К ROCK-'N'-LOVE. Ідея диску - в його назві. Одна половина диску - це живий і рухливий рок-н-рол, а інша - гарні та зворушливі балади.

Власне, в цьому поєднанні двох початків - амплуа актора та його проекту О'К.

Відлига. Українське поетичне кіно. Вільнодумні літератори і бунтівні художники-авангардисти.

Середина шестидесятих - як давно це було! Подих весни. Безневий стан душі. Усе навколо колобродить, хочеться робити сто гарних справ і обов'язково вкласти в них душу. На цій хвилі у Києві з'явився БЕРЕЗЕНЬ - перша українська біг-бітова група, що мала власний репертуар з піснями Сашка Авагіяна. Тоді грали "бітлів" і "ролінгів" групи УАНС та ДРУГЕ ДИХАННЯ. Були й інші - запальні та рок-н-рольні. Однак БЕРЕЗЕНЬ - унікальна формація.

Ми зустрілися з Валерієм Вітером у нього в майстерні. Він згадав роки шаленого оптимізму і цілу плеяду шестидесятників. Та найсвітліші спомини пов'язані саме з БЕРЕЗЕНЕМ. Відчувається - пісні Авагіяна, котрі він переспівав у складі БЕРЕЗНЯ, живі для нього і нині. Вони зворушують і зовсім не застаріли.

БЕРЕЗЕНЬ почався у 1965 році. Валерій поступив до художнього інституту, співав у самодіяльності. Там його знайшли, познайомили з Авагіяном, який шукав цікавих людей для створення виключно "елітарного" ансамблю. І справді: в складі опинилися математик з фізиком і археолог з художником. До складу увійшли Юрій Безценний (гітара), Віктор Кушнір (бас-гітара), В'ячеслав Криштафович (фортепіано), Олександр Авагіян (гітара), Валерій Вітер (спів) та Олесь Ольшанський (ударні інструменти). Репетиції проходили у холі художнього інституту - там було фортепіано. Ще збиралися будь-в-кого-скрізь, де знаходилося місце, співали і сперечалися до ранку. І так - тричі на тиждень. Дуже скоро почалися якісь виступи, концерти і блискавично розійшлися чутки про "завальну біт-групу", на яку усі хотіли подивитися, а ще більше - послухати. Спочатку вони мали назву МАРІЯ-ОРАНТА - так називалася одна з пісень Сашка Авагіяна, одна з найсильніших. Уявіть

на хвилину - з назвою МАРІЯ-ОРАНТА групі заборонили виступати. І хлопці змінили її на скромну: БЕРЕЗЕНЬ. Коли відбулися перші записи на УТ і на радіо, то якісь начальники угледіли кримінал і в цій назві, пов'язавши її з театром Курбаса "Березілля". А це, між іншим, "буржуазно - націоналістичний театр". Репресіям БЕРЕЗЕНЬ піддавали постійно, адже від пісень Авагіяна відгонили такою нестримно-волелюбною енергією, що не помітити цього міг тільки глухий. Дійшло до того, що за Авагіяном почали стежити "люди в цивільному", підпльовували в тихих місцях і ... просто били. Щодо самих пісень, то на наш час - то чистої води романтизм, замішаний на народній міфології. Авагіян любив усе надзвичайне. Казки, міфи і легенди віддзеркалювалися яскраво і самобутньо в його піснях. Сашко притягував цікавих людей. Гостями його дому були Ніна Матвієнко, Олесь Бердник, Софія Ротару. Самий Сашко багато роз'їжджав в якості спелеолога. Відкривав нові печери, писав нові пісні. Він загинув рано. Загинув трагічно.

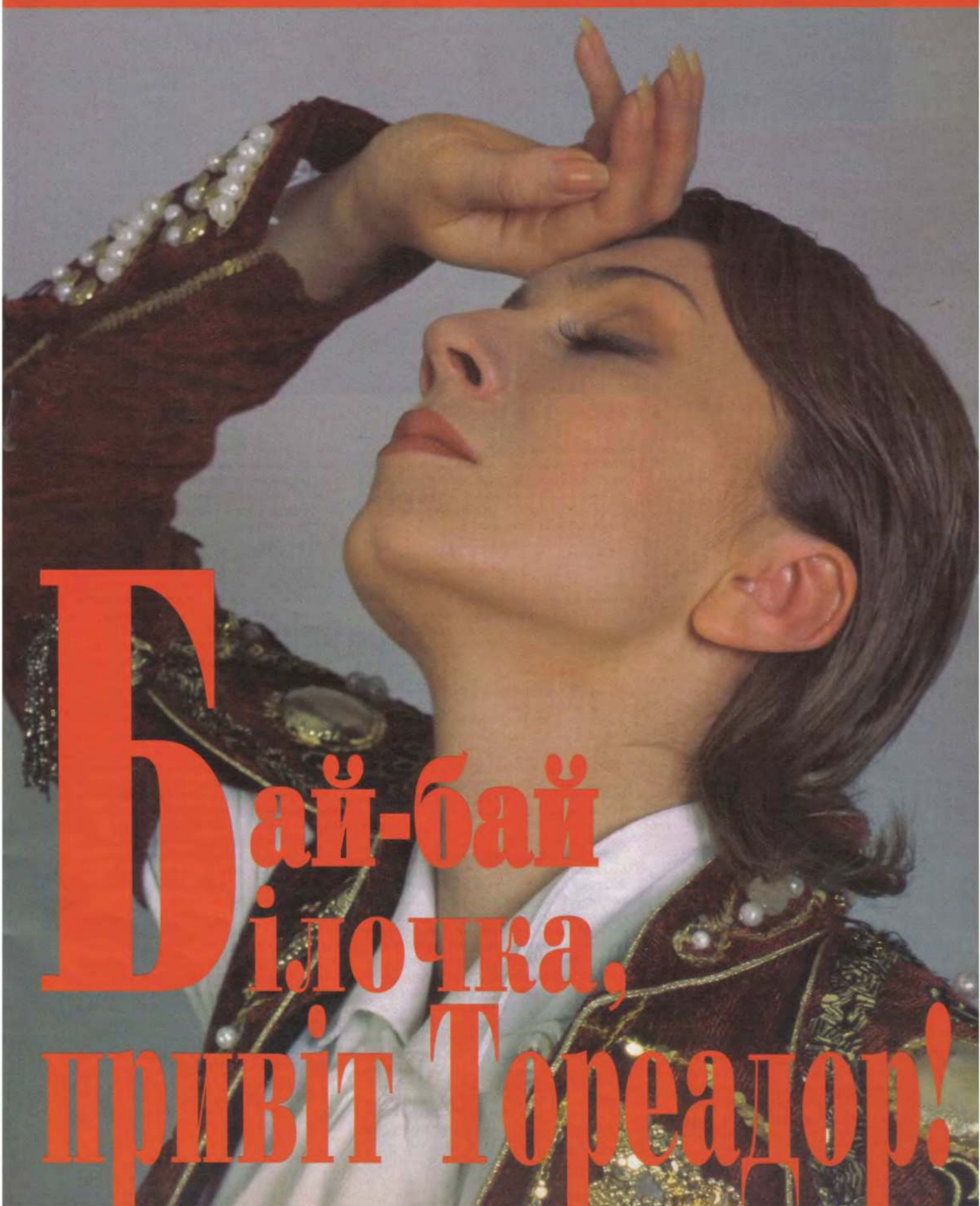
Серед 60 - 70 пісень Авагіяна - вважає Валерій Вітер - є два десятка справжніх шедеврів. Мереживом українського барокко світиться пісня "Луна". Баладу "Либідь" - ніжну і витончену - включила до свого репертуару Ніна Матвієнко. "Чумацький Шлях" - програмна річ. До цієї теми багато хто звертався, однак варіант Авагіяна - неперевершений. "Невінчане кохання" - чисте золото. Валерій Вітер твердо вирішив записати пісні Авагіяна і видати компакт-диск. І назвати його - "Невінчане кохання". Окрім того Валерій мріє видати більшість пісень БЕРЕЗНЯ, адже збереглися гарні речі, написані В'ячеславом Криштафовичем, Михайлом Ніколаєвим і іншими музикантами-шестидесятниками. Отже - світла легенда повертається? ДАЙ БОЖЕ.

О. Є.

БЕРЕЗЕНЬ. Світла легенда.

Мені здається - тепер мене люди люблять такою, якою я є
насправді. Зрозуміла це нещодавно і зовсім не хочу вдаватися до
якихось трюків... Зрозумійте мої почуття. Адже це так просто!

**Бай-бай
ілочка,
привіт Тореадор!**

Ірина Білик і Президент Білл Клінтон. Обоє посміхаються. Стоп кадр. Ірина Білик і Таквор Баронян. Маса ракурсів. Стоп-кадр. Ірина Білик і Юрій Нікітін. З келихами шампанського. Затишна обстановка. Ірина і український народ. Маса кадрів. Стоп. Тисячі її прихильників - дівчаток і хлопчиків - знають її як Білочку - інколи руденьку, часом біляву. Жвава і запальна, ексцентрична секс-провокаторша, або соромлива і ввічлива мамина доця? І те, і інше, й п'яте і десяте. Це - Ірина Білик. Назвати її поп-символом язик не повертається, хоча титули і ярлики, моменти престижу і кон'юнктури - усі супутні ознаки зірковості увійшли в її життя. Але це - фасад. Окрім поп-бізнесового екстер'єру існує інтер'єр - внутрішній світ співачки, жінки, особистості.

- Ірино, новий альбом має надто просту назву - "ТАК ПРОСТО" й надивовиж просте оформлення - ти в робочій ситуації, студія, навушники. Альбому передувал максі-сингл з трьома піснями, який мав іншу естетику й розігрів інтерес до твоєї нової великої роботи. Отже, чи усе так просто?

- Я ще нікому не говорила і це буде моя ексклюзивна відповідь. Усі шість років, поки я йшла-йшла-йшла, я завжди щось таке придумувала... Спочатку це були зміни іміджу, кольору волосся, якісь дивні костюми і маленькі скандали. Я розуміла усе це як річ, що супроводжує життя артиста, як щось таке, що примушує його запам'ятати. А зараз я думаю - мені усе це непотрібно. Я змінила імідж, повернулася до натурального кольору

волосся. Мої костюми зараз мають досить простий земний вигляд. Мені здається - тепер мене люди люблять такою, якою я є насправді. Зрозуміла це нещодавно і зовсім не хочу вдаватися до якихось трюків... Зрозумійте мої почуття. Адже це так просто!

- Максимум природності, максимум простоти. Чи оцінили такий постулат люди музичного бізнесу? Чи підтримали?

- Якщо чесно, я дуже втішена тим, що можна зробити те, про що я мріяла дуже давно. І касету сингл і самий альбом виробила компанія НАК. Раніше вони ж видали компакт-диск "Нова".

- Отже новий альбом, ціла обойма свіжих пісень. Щойно розпочалася широка розкрутка деяких шлягерів, які там дійсно є. А це пов'язано, напевно, з новим туром, новими гастролями. Однак для мене була несподіваною інформація, що попередній альбом, а точніше - пісні з "Нови" продовжують лунати на концертній трасі, яка не закінчилася, а триває далі... Хоча, зрештою, то нормальна річ. Вражає інше - розмах туру!

- Коли ми готували серію концертів, для нас головним було з'ясувати: скільки ж людей насправді прийде, і скільки з них куплять квитки на Ірину Білик. Це питання принципове. Подібних акцій наша країна ще не знала. Це був експеримент. Самий тур був настільки насичений, що вранці ми були в одному місті, а ввечері - в іншому. Часу вистачало лише на коротку настройку, а інколи просто перед початком концерту я дізнавалася про те, де ми є, в якому місті... Ритм був просто шалений і мої концертні костюми не встигали охолоннути після попереднього виступу.

- Той осінній тур увінчався великим сольним концертом в Палаці "Україна". Я пам'ятаю молодь, яка підспівувала тобі в кожній пісні. Атмосфера була чудова,

тепла, майже домашня. Тоді я подумав, що ти, напевно чи не єдина українська поп-зірка, яка може достойно конкурувати з московськими зірками. Але "сольник" в столиці України не був останньою крапкою на гастрольному маршруті. Чи не так?

- Ох! Після того як ми "засвоїли" західні регіони і центр, було узятو курс на Південь-Схід. Справа в тому, що в тих місцях ніколи ще не виступали з сольними програмами українські виконавці нової хвилі. Я була здивована - невже це правда? І дійсно - це так. А всі люди, на мій погляд, раділи, що ось хтось приїхав і довів, що українська музика - гарна і цікава, а їхні діти підспівують і танцюють. Мене запрошували на осінь, але, на жаль, я не встигну зробити нову програму з яскравим шоу. Це буде десь взимку, або навесні.

- Чудово. Зараз хочеться згадати тих людей, з якими ти записувала обидва останні альбоми.

- Практично це одні й ті ж люди. Людина, яка найбільше за всіх зробила для моєї творчості - це Жан Болотов - аранжувальник. Причому він витримав найбільший тиск з мого боку, усі мої претензії до нюансів звучання, мій контроль... Нові пісні ми переробляли по дві-три рази. Він щось робить-робить-робить, а ти приходиш і кажеш: це все не те, усе витираємо і робимо по-новому. Спочатку.

- До речі. Альбом "Так просто" зовсім інший. Там більше живих гітар, взагалі він більш живий. Він менше "техно", а більше акустичний.

- Новий концерт я хочу відпрацювати за кордоном. І в акустичному варіанті. Це тому, що багато людей ми не зможемо узяти і я хотіла зробити його максимально простим, щоб простіше було працювати.

- Однак інший аспект - це прийняття музики. Ось такий живий варіант Ірини Білик є більш привабливим на мій погляд.

Саме в такий спосіб краще передати емоції, ідеї. Теплішими вони стають...

- Я скажу так. Увесь попередній матеріал аранжувався без моєї участі. А в цій роботі я наполягла на тому, що зроблю все так, як я хочу. Суто в моєму дусі. Навіть рекламний плакат... Було багато фотографій. Різних. Але я вибрала фото, на якому найбільш на себе схожа. Схожа на ту Іри Білик, яка є в житті. І зараз.

- Дійсно, портрет на плакаті і на альбомі - це образ простий, земний і разом з тим привабливий? Я б провів паралель з Мадонною, яка різко змінила імідж - від стильно-навороченого до підкреслено приземленого і простого з мінімумом виражальних засобів. Це немов би загальна тенденція. Згадаймо акустичні концерти MTV, які дають "електричні" музиканти. Світова поп-музика рухається в живий бік. І твоя творчість в тому ж руслі. Але повернемось до музикатів, з якими ти працюєш.

- На сцені зі мною гітарист Геннадій Д'яконов. Він записав усі гітарні партії в новому альбомі. А історія нашого знайомства досить нетривіальна. Мені якось сказали, що є хлопець, який грає на гітарі і страшенно любить пісні Іри Білик. І не просто, любить, а підбирає гітару на мої мелодії. Десь півроку мені говорили про це, я відмахувалася. Ну є там якийсь хлопець, ну то й що? Нарешті нас познайомили. І дійсно він виявився хорошим гітаристом, який любить мою творчість. До того ж - хороша людина. Я взагалі поважаю музикантів, які зі мною працюють за те, що вони мене поважають і прислухаються до моєї думки. І в нас дуже спокійна і серйозна команда. На гастрольях ніхто не п'є. багато, ніхто ні з ким не спить у вільний від роботи час, тому що це негативно впливає на його роботу в наступний день. Наш ударник - Едуард Коссе який водночас є барабанщиком ТАБУЛІ РАСИ. Окрім Едка, на альбомі "Так просто" фігурує й Олег Лапоногов - вокаліст ТАБУЛІ РАСИ.

Мені дуже хотілося б, щоб у моїй пісні "Просто літо" був такий собі латиноамериканський голос, а Олег - людина з унікальним голосом, і це усім відомо. Я запропонувала йому участь і він не відмовився. Саме він придумав дуже класні фрази типу "АНАГАНТЕ"...

- Ну, Олег відомий майстер вокально-вербальної імпровізації...

- Не можу не згадати Олега Барабаша - нашого звукорежисера, який героїчно витримувє усе це звукове навантаження. Усі мої нинішні людські і професійні відносини природно випливають із моїх ранніх захоплень. У Києві були дві групи, що істотно вплинули на мене. Це ЗИМОВИЙ САД Олександра Тищенка і ТАБУЛА РАСА. Ти, напевно пам'ятаєш часи, коли ТАБУЛА досить часто виступала і я намагалася не пропустити жодного концерта.

- Я чув про короткий альянс - твій і Андрія Середи. Йшлося про пісню, яку ви хотіли записати разом. Ця ідея здійснилася?

- Пісня, яку ми могли б зробити в дуєті, ще чекає свого втілення. Знаєш, музиканти - люди настрою. Андрій і я - теж не виняток. Водночас, не дивлячись на хаотичний спосіб існування артистів, ми з Андрієм вирішили нічого не робити похапцем, між справами, бо ця пісня - Наша Пісня - вона дуже серйозна за формою і змістом.

- Ірино, ти шість років на сцені. Чи не розчарувалася у своєму амплуа поп-зірки в країні, де ще не побудовано справжню інфраструктуру шоу-бізнесу, де купа проблем залишається... Розчарування і розпач. Чи відомі ці почуття тобі?

- У мене були розчарування, але не з приводу шоу-бізнесу як такого і чи буду я в ньому задіяна, чи ні... Я мала декілька сильних розчарувань і усі вони пов'язані з людьми, тими, з якими я працювала багато, а потім розлучилася. Шкода, що їм не вистачило трішки терпіння. Зараз вони побачили: те, про що ми мріяли - збулося. Зараз, сидючи за святковим столом, ми згадуємо дні, коли ми починали. Шість, п'ять років тому... І ми згадуємо страшні речі. Нічого не було, ми нічого не мали. Коли я стала трішечки популярною і мене почали впізнавати на вулиці, то на питання про марку мого авто або про колір моєї спальні я відповідала просто щось придумуючи на ходу - бо нічого цього тоді не було. Але я ніколи не розчаровувалася у власній творчості, у своїх піснях. Ніколи.

- Твої поради тим, хто зараз робить перші кроки як виконавці.

- Не заколисите себе. Не думайте, що два-три покази на телебаченні, дві-три обкладинки в журналах - це щось значить. Це нічого не значить - навіть для тих, хто вже рік-два на естраді. Молоді люди, які починають, мусять просто прийти і поцікавитися - а що мені потрібно зробити. Були випадки, коли я вмовляла свого продюсера допомогти музикантам. І ось коли з ними підписали контракт, вони почали відмовлятися ходити на зйомки, давати інтерв'ю, робити якісь обов'язкові речі. Вони вважали, що досить двох-трьох "засвіток" на ТБ і це вже зробило їх знаменитими. Одне слово, вони позбулися допомоги. Шкода.

- Альбом "Кувала зозуля". Твій перший напівпрофесійний аудіореліз, виданий студією "Фонограф". Шість пісень. Які з них ти могла б виконати сьогодні?

- Питання прямиєнько "в десятку". Попит на пісні Ірини Білик нині настільки високий, що ми вирішили зібрати пісні 89, 90-91 років і видати їх окремим альбомом. Я наполягала на тому, що переспіваю їх по-новому. Мій продюсер Юра Нікітін іншої думки. Він вважає, що вони повинні видаватися у первісному вигляді, щоб Ірина Білик на цих записах була

такою, якою вона була у 89-му. Чесно кажучи, у мене є матеріал на четвертий альбом і потрібно знайти час усе це записати.

- Ірина Білик нікого не копіює. Вона знає що потрібно зробити, щоб залишитися собою. А що треба зробити нашим артистам, щоб досягти бажаного рівня?

- Наші музиканти, навіть відомі, звикли в своїх інтерв'ю плакатися. Вони кажуть, що нічого немає, усе погано, просять допомоги... Справа в тому, що людина у цьому світі сама по собі і нікому не потрібна. Усі потрібні всім і нікому. Поки людина сама не навчиться себе поважати, вона буде залишатися в стані приниження. В тих же московських концертах наші співаки опиняються в невідповідних умовах. Їм дозволяють проспівати одну пісню, так просто - для галочки. Я вважаю, що все повинно бути справедливо - за талантом. Артист повинен виходити на сцену з однією думкою: я хочу зробити людей більш щасливими. більш добрими, більш красивими. І ще важливо, щоб наші артисти не лише навчилися себе поважати, а й любити один одного. Так як люблять одне одного чоловік і жінка.

Інтерв'ю Олександра Євтушенка

"ПЕРЛИНИ СЕЗОНУ"!

Позаду два регіональні відбіркові тури "Перлин сезону" - західно- та східноукраїнський. Визначено половину учасників фінального туру в Києві. Більше двохсот груп, виконавців, театральних колективів пройшло через фестиваль. Запущена велетенська машина під вже всім відомою назвою - "Перлини сезону", організаторами якого в першу чергу є молодіжні організації - Українська Студентська Спілка, Молодіжний Іноваційний Фонд та "Молодий Рух".

"Треба бути мужніми людьми, щоб взятися проводити фестиваль у семи номінаціях", - казав ведучий фестивалю Юрій Яцюк. "Це неможливо, але це відбувається!" - дивувався член журі музичних конкурсів Сергій Шишкін. Що ж, власне, відбулося в Луцьку та Донецьку?

Перш за все - конкурсні рок-концерти, унікальні за масштабами в обох містах. Місцеві рокери на протязі п'яти годин купалися в хвилях вбивчої для невтоємничених музики. Журі після концертів було ледь живе. Охорона ризикувала здоров'ям в потугах навести порядок; словом,

концерти пройшли класно. Переможців десять, але дві групи - безсумнівні лідери в своїх регіонах. Це ОКЕАН ЕЛЬЗИ (Львів) та СЛИМАК НА ПЕКУЧОМУ ПЕРЦІ (Донецьк). Прекрасна музика, професійна гра, й до речі, обидві команди - лауреати АЛТЕРНАТИВИ. Фавіцям донецький рок сподобався більше ніж луцький.

А от луцька попса "смакувала довше". Вибрати переможців серед поп-виконавців виявилось, за словами того ж Шишкіна, надзвичайно важко. "Якби прийшло більше поганих виконавців, легше б вибиралися кращі", - резюмував він. Переможці донецького туру теж на високому рівні працюють, але загальному рівню співаків ще є куди підійматись. На погляд журналіста, кращі серед попсовиків - Таня Балашок (Львів), Любомир Чермак (Тернопіль), Інеса Пустовалова (Івано-Франківськ), Юрій Нечистяк (Хмельницький) та Олена Пласкіна (Харків).

Серед виконавців народних пісень одна неповторна перлина завоювала серця слухачів. Це - Марина Чичерська з Лебедина, що на Сумщині. Жорі мало не плакало, слухаючи її. А Оргкомітет і досі згадує цей чудовий автентичний голос.

Авторська пісня та співана поезія, на відміну від фольклору, не залишили таких глибоких слідів у головах та душах. У Луцьку навколо високоінтелектуальної Тетяни Хрящевської та не зовсім зрозумілого Едуарда Скрипника роїлися вчительки, мами, та барди-епігони; у Донецьку різноманітні автори-виконавці справляли гарне враження, але так хотілося чогось українського... Втім, навіть у місті, де на кав'ярні в центрі значиться: "Пить чай - это истинно русский обычай", слід чекати сплесків національної свідомості. Серед трьох фіналістів особливо приємно визначити донецьке trio "Акустика": їхня пісня "Твої білі крила" отримала спеціальний приз Народного Руху України.

Відбулися й виставки молодих художників. Оцінки їм давалися різноманітні. Власне, неогато малюють хлопці з двчатками; фавіц, щоправда, знаходять якісь ганджі, проте неозброєним оком їх не видно.

Конкурси молодіжних театрів тишилися увагою публіки більше в Донецьку, але журі було щедрим на похвали. Крім серйозних філософських постановок нам показали "Мертвих бджіл" зі Львова та "Бум" з Маріуполя з прекрасною виставою "Знайди час посміятись" - клоун-театри. От хто дійсно постарався, їдучи на фестиваль. Шкода "Мертвих бджіл", які не пройшли до фіналу, але, врешті, не останній рік "Перлини" відбуваються.

Підводячи підсумки двох перших турів, Голова Оргкомітету Фестивалю Юрій Зубко відзначив: "Ми шукаємо нові таланти, які піднімуть українську культуру на якісно новий рівень і разом з тим хочемо зробити свято для міста, в якому проходить відбірковий тур. І в Донецьку і в Луцьку обидва задання були реалізовані на 99%".

І наприкінці - концептуальна ремінісценція. Коли ми приїхали до Луцька, нас схвилювала звістка, що разом із музичними конкурсами "Перлин" відбуватимуться концерти відомого московського співака Пилипа Кіркорова. Чому ж нададуть перевагу лучани, хвилювався фестиваль. Але канат все-таки перетягнули "Перлини", концерт Кіркорова відмінили, бо на нього було продано лише 80 квитків. В Донецьку ситуація виглядала серйозніше: саме гастролювала культова московська група НОГУ СВЕЛО. І провела свій концерт при напівпорожньому залі, бо вся молодіжна тусовка, як один, з'явилася на конкурсний рок-концерт "Перлин сезону".

Світлана Пиркало

Перрон ніколи не вмирав. Так, була пауза. Дещо затягнута і з відступами. Так, мінялися басисти. Однак класичний тандем "Потьомкін-Сан Саніч" ніколи не розпадався і залишається чинним сьогодні. Слушність цієї тези підтверджують концерти рок-туру "Дні надії-96", коли ПЕРРОН разом з іншими командами об'їздив чимало міст південно-східного регіону України та на власні очі переконався: живий рок-н-рол потрібен скрізь. І скрізь є люди, яких дістали до нестями фанерні попсовики. Тож нахабно-живий, з важкуватими рифами перрон сприймався як такий собі рок-н-рольний Месія. Камбек Перрону не був би повним без альбому, який наочно зафіксував нинішній стан команди. "Жив-вой!" - така ось дуалістична назва, яка найкраще характеризує настрій Олександра Потьомкіна і команди. "Жив-вой" записувався як джазовий бенд у студії "Артіма" і повністю живцем. А це, погодьтеся - надає роботі шарму гарно вивученого концерту. Інший мотив появи аудіорелізу, а виданий він фірмою "Сингл-С", бажання Потьомкіна прочистити мізки від "баласту, нажитого роками" і вирушати далі. Насправді "Жив-вой" містить попури із старих пісень ПЕРРОНУ, зроблених по-новому, а також речі, що не виходили раніше друком і навіть не звучали зі сцени. "Мавки" - чудовий зразок української частини альбому. "Мавки" виникли у літаку; на якому Потьомкін і компанія поверталися з канадських гастролей у 1990 році. І ця пісня - одна з перлин альбому. Мені особисто подобається симпатично-іронічний "Американець". Водночас ПЕРРОН має велику кількість незаписаного матеріалу, який (благословенно) буде зафіксований найближчим часом у студії "Артіма". Там, до речі вже скінчив студійну серію легендарний ЕДЕМ, і скоро ми почуємо це диво. Щодо творчого альянсу - ПЕРРОН-ЕДЕМ все більше нагадує сімейний альбом, або нескінчений роман грандіозної київської важкої сцени. Інакше і не могло бути. Однак чомусь дуже хочеться почути їх на одній сцені і в одному концерті.

О.Є.

ПОПУРИ ВІД ПЕРРОНУ

ИШЕНЬКОВИЙ МІКШЕР ВІД

SPIRIT
FOLIO Notepad

и шукаєте маленький переносний і недорогий мікшер для застосування "в живу", для звукозапису або мультимедіа? Проблема в тому, що світ переповнений дешевими маленькими мікшерами, реклама про які стверджує, що вони повністю Вам підходять. Однак, це не означає, що всі вони еквівалентні. Ви можете купити річ, яка скоро розвалиться на частини - однак Ви можете також купити і стильний досконалий мікшер, що витримуватиме щоденне використання. Вас може обволотити гуркіт і свистіння - однак Ви можете насолоджуватись чистим DAT - якісним звуком. Як Ви ставитесь до інструкцій з експлуатації? Заплутані та насичені жаргонними термінами - або чіткі та легкі для виконання?

На ринку Ви можете придбати будь-який маленький мікшер, однак можливо, що він стане для Вас, врешті решт, просто іграшкою.

Однак, придбавши Notepad, Ви вкладаєте гроші у продукт, який є синтезом 25-річної праці професійних конструкторів пультів Soundcraft, який зроблений виключно у Великобританії за тими самими стандартами, що закладені і для наших найбільших концертних та студійних пультів.

Notepad дає тільки те, що обіцяє, без компромісів, без шуму, без "биків". Чи не думали Ви, що Вам потрібний саме такий вибір?

акти

У рамі завширшки менше 250мм Notepad може приймати до 10 входів, сконфігурованих так, щоб забезпечити максимальний вибір джерела сигналу - від конденсаторних мікрофонів до "вінілових" програвачів. Зовнішній блок живлення гарантує вільне від шуму міксування з РЧ-фільтруванням, що перевищує останні стандарти ЕС. Notepad багато чого перейняв з технології найбільших саундкрафтівських пультів: чудові характеристики ручок, якісні попередні підсилювачі, які дозволяють подавати мікрофонний або лінійний сигнал без шуму або перенапруги.

Технічні характеристики:

Відношення сигнал\шум мікрофонних входів - 128,5 dB;
і частотний діапазон 20Hz - 20 kHz;
Коефіцієнт нелінійних викривлень <0,005%;
Розміри : 220x245x51мм;
Вага : 1,47 кг.

Загальноукраїнський музичний хіт-парад "12-2" звучить в українському ефірі з 2 березня 1992 року. І сьогодні він залишається єдиним загальноукраїнським хіт-парадом. За чотири роки існування хіт-параду декілька разів змінювались концепція програми та принцип визначення ведучих виконавців.

З червня 1996р. "Хіт-парад "12-2" будується за новими принципами: з вівторка по п'ятницю за схемою "12-2" відслуховуються фонограми-претенденти, тобто кожного дня змінюються дві фонограми. А в понеділок виходить саме хіт-парад. Ефір "Хіт-параду "12-2" має три складові частини. Це рейтинг ведучих станцій України, рейтинг музичних журналістів та музичних експертів, рейтинг студії звукозапису, який коригується щотижня.

Парад "12-2" існує як єдиний в Україні музичний радіорейтинг в штабі країни. Більш ніж за чотири роки існування програма набула о широкую аудиторію прихильників української популярної музики. Щодня "Хіт-парад "12-2" транслюється щодня по всій Україні в ефірі радіо омін". Крім того мешканці мст: Київ, Харків, Луцьк, Рівне, тропетровськ, Запоріжжя, Львів, Вінниця, Луганськ, Мукачєво, Івано-жківськ, Кривий Ріг, Одеса, Донецьк та інших мають можливість кати "Хіт-парад "12-2" в ефірі регіональних FM-станцій.

парад "12-2" користується широкою популярністю, яка зростає щодня. Багатьох молодих зірок української естради участь у хіт-параді стала шим кроком до небосхилу української естради, де вони зараз дають почесні місця.

підсумки

за період з червня по серпень 1996р.

ІКОНАВЕЦЬ, ГРУПА	ПІСНЯ	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ В ХІТ-ПАРАДІ
РИНА БІЛИК	"Забула"	9
ЛЕРІ ВІНН	"Не приймай мене всерйєз"	8
ЕГ ХАРИТОНОВ	"Сумна"	8
Л. КРАВЧУК	"Несміяна"	8
КАТЯ ЧІЛІ	"Дихання океану"	7
САНА ХОЖАЙ	"Вогонь"	6
ІСІЯ ПОВАЛІЙ	"Попурі"	5
АЛКА САМСОНОВА	"Ти не прийшов"	5
АЛІЯ МОГИЛЕВСЬКА	"Самота"	5
ОВАЛІЙ О.ГЛІЗІН	"Математика любови"	4
НА ГРЕЙ	"Я ще не знаю"	3
НА БОДНАРУК	"Все одно"	3
ЯБІН	"Наше місто"	2
ІСНАЯ ПЛОЩАДЬ	"Зимняя ніч"	2

Мовлення "Хіт-параду 12-2"

Місто	Назва радіостанції	Частота мовлення	Час трансляції
1. По Україні	УР-2 "Промінь"	кабельна мережа	09.05-10.00 17.05-18.00
2. По Україні	УР-2 "Промінь"	AM 549кГц	09.05-10.00 17.05-18.00
3. По Україні	УР-2 "Промінь"	FM 71.30мГц	09.05-10.00 17.05-18.00
4. Київ та область	105.0 FM	FM 105.0 мГц	09.05-10.00 17.05-18.00
5. Харків	"Сімон"	FM 106.6 мГц FM 70.79 мГц	07.05-08.00
6. Луцьк, Рівне	"Луцьк"	FM 103.9 мГц FM 107.3 мГц FM 68.48 мГц	19.05-20.00
7. Дніпропетровськ	"Прем'єр"	FM 102.0 мГц FM 65.99 мГц	20.05-21.00 14.05-15.00
8. Запоріжжя	"Великий луг"	FM 101.8 мГц	17.05-18.00
9. Львів	"Львівська хвиля"	FM 100.8 мГц FM 66.87 мГц	17.05-18.00
10. Вінниця	"ВТВ"	FM 105.9 мГц	14.05-15.00 23.05-24.00
11. Луганськ	"Скай Вей"	FM 106.9 мГц FM 69.98 мГц LM 1602 кГц	15.05-16.00
12. Мукачєво	"М-студіо"	37 Дцм	16.05-17.00
13. Івано-Франківськ	"Західний полюс"	FM 104.3 мГц	10.05-11.00
14. Кривий Ріг	"Радіо-СИСТЕМА"	FM 105.2 мГц FM 67.60 мГц	12.05-13.00
15. Одеса	"Гармонії мріа"	FM 102.7 мГц	11.05-12.00
16. Донецьк	"Радіо-ДА"	FM 103.5 мГц FM 73.58 мГц	

**Агенція "Хіт-параду
"12-2"**

тел. 216-58-17

ВАЗЯНГ синусова аритмія серця

Просто дивно наскільки ця людина невтомна у розмовах. Але перед включенням диктофоном, на жаль, діє синдром "кроликів" з їх цінним м'ясом (салом). Ваагн Карапетян - лідер групи ВАЯНГ увагою журналістів не пещений. І мені було незручно задавати "казенні" запитання людини, з якою проводив багато теплих вечорів у компаніях, де Ваагн незмінно був "цвяхом програми". Запобігаючи "синдрому кроликів", це інтерв'ю представляє собою уривки з застільних розмов та приватних бесід з людиною, в музичному світі, більш відомою як просто "Вагон".

- Чи не хочеш похвалитися досягненнями ВАЯНГУ?

- В 89-му році мене запросила група ЕДС для участі у фестивалі "Голосієво". Але та

група з деяких обставин виступити не змогла. Я запросив усіх своїх колег із студентської групи - Іру Шинкаренко (клавшні), Кому Родіонова (барабани) та Дмитра Добрийвечора (бас)*. Ми швидко підготували програму і виступили. Зайняли тоді друге місце після КОМУ ВНИЗ. Це був перший виступ ВАЯНГА і одразу ж такий вдалий. Тоді були чудові часи: такого накопичення молодиків з довгим волоссям я не бачив ніколи.

- А який стан справ у ВАЯНГА зараз?

- На студії Сашка Кисєвцева** ми зробили демо-запис чудової, до речі, якості. Зараз при підтримці фірми "Діалог" ми готуємо випуск аудіо-касети. Іноді виступаємо в тандемі з ТАБУЛА РАСА.

- Чи можна сказати, що ВАЯНГ - це ти?

- Ні в якому разі. Ми - дружний колектив, який існує вже шість років в одному складі. У створенні композицій приймає участь вся група. Право на це інтерв'ю має кожний з нас.

Навколо "Вагону" багато незрозумілого. Його ім'я, правильна транскрипція якого Ваагн, - ім'я вірменського поганського бога, який символізує Сонце. Назва його групи - індонезійський театр тіней, хоча багато з тих, хто бачив виступи ВАЯНГУ з маленьким вірменом, який виконує соло на гітарі, впевнені, що це слово вірменське. А подарував цю назву групі зовсім не індонезієць і не вірмен - Діма Добрийвечір. Також незрозуміло й дивною була співпраця Ваагна з українським фолк-тріо РОКСОЛАНА.

- Взагалі вірменські та українські народні мелодії дуже схожі. Особливо церковні співі. РОКСОЛАНА у вперше побачив у новорічному концерті. Мені здалося, що їхні пісні сирі, схожі на КСПешні, туристські. Мені зручніше ніж комусь було аранжувати такі фольклорні пісні. Я мов здалеку, а значить нетрадиційно, без кліше сприймаю цю музику.

- В музиці ВАЯНГУ якось поєднуються український і вірменський мелоси?

- Немає в нас такого поєднання. Я

використовую деякі традиції вірменської музики. І використовувати б ще дуже багато іншої. Але справа в тому, що народні мелодії треба грати тільки на національних інструментах. Ми б із задоволенням використовували і український бугай і вірменський дудук, тільки хто буде на них грати? Колись у нас грав перкусюніст з Чаду. Він грав на різноманітних африканських барабанах. На жаль, "аналогове" звучання будь-якого інструменту ніякими "цифрами" не замінить.

- Майбутнє за використанням етнічної музики?

- Я дуже хочу цього. Але зрозумів я це тільки по віку. Ностальгія, розумієш?

- Що ж у тебе в минулому?

- Вірменське місто Артк. Музична школа по класу скрипки, перша рок-група, яка виступала на всіх урочистих святах міста. А потім - Київський інститут цивільної авіації. Ми організували групу ПЛАСТИЛІН при студентському театрі "Експаз".

Ваагн запропонував поговорити і з вченими філологами і з бомжами Андрійського узвозу. У нас із ним склалися давні взаємини. У нього немає ворогів. Стриманий і ввічливий, тільки побачивши мене, раптом починає активно і навіть агресивно заперечувати моїм музичним симпатіям та переконанням. Іноді він добришає і по-батьківськи поважає мене. І тоді він кожен фразу починає так: "Ти не розумієш, Андріку!"

- Розкажи про музику ВАЯНГУ.

- Слухай, давай я краще її буду грати. Це ваша журналістська справа- визначати жанри і стилі. Єдине, що я знаю, це те, що ВАЯНГ грає інструментальну музику і широко використовує джазову палітру. Причому я граю інструментальні піси переконано: хтось краще зі сцени щось розповість, а наша команда більше свого музикою скаже, аніж словами. (При цьому "Вагона" в застільній бесіді не зупиниш - Прим. авт.)

- І все-таки ви граєте джаз-рок?

- Ти не розумієш, Андріку! Так, мені подобається синкопувати звуки, дробити ноти. Адаже це життя. Навіть серце б'ється не за ритмом хард-року чи хіп-хопу. До речі, в мене синусова аритмія серця. Може, тому й джаз?

- Ти професіонал?

- Чи заробляю я гроші музикою? В цьому всі ми - ентузіасти і аматори. Як казав Станіславський: "Аматор кращий за професіонала - він ще й любить своє мистецтво". І взагалі я граю некомпетентно

З а три з половиною роки свого існування львівська група (або ж вокальна формація) ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ досягла чималого успіху на теренах немки і не лише (що підтверджується численними успіхами на різноманітних фестивалях). Неординарна ідея акапельного виконання (без музичного супроводу) на сцені знайшла своїх шанувальників спочатку у Львові, а потім і у всій Україні. Шестеро чоловічих голосів на чолі з "художнім керівником" Володимиром Якимцем - сьогодні бажані гості найпрестижніших імпрез, а такі хіти як "Богдан", "Старенький трамвай" і "Техно-терція" наспівують усі - від театральних третьокласників до поважних панів. Голосний успіх першого альбому, який так і зветься - "Пікардійська терція" - був підтриманий альбомом "Ad Libitum", що з'явився у грудні 1995 року та дещо менш відомим "Тиха ніч", що містить обробки колядок. Взімку група стала володаркою Гран-прі Всеукраїнського телефестивалю "Мелодія - 95".

Кор.С - Після гучного зльоту, у найвищий точці популярності, ви якось раптово "затихли". З чим це пов'язано?

"П.Т." - Ми вирішили, що нам, як і кожній "творчій одиниці", потрібна певна "творча відпустка". На нас зараз нахлинуло дуже багато ідей, з ними треба розібратися, розставити по полицях. В найближчих планах є кілька концептуальних речей, навіть кілька компакт-дисків та четвертий аудіоальбом.

Кор.С - Ходили навіть чутки про ваш розпад.

"П.Т." - Якщо про нас ходять чутки - значить ми популярні!

Кор.С - Добре, а чим ви займаєтесь у "творчій відпустці"?

"П.Т." - Троє з нас мають угоду з хоровою капеллою "Трембіта", а Володимир Якимець має намір випустити сольний альбом інструментальних речей, де виступить як композитор і аранжувальник.

Кор.С - Популярність, якою ви користуєтесь, якось змінила вас?

"П.Т." - Хіба що з'явилося більше відповідальності перед людьми, які нас люблять, хоча ми не вважаємо себе надто популярними...

Кор.С - Що, крім морального задоволення, приніс вам Гран-прі "Мелодія-95"?

"П.Т." - Моральне задоволення... Ну і ще ми чомусь навчалися. А вчитися потрібно завжди, дідусь Ленін був правий.

Кор.С - Але ще після "Мелодія - 94" вам дали змогу відзняти відеокліп. Чому він досі не з'явився?

"П.Т." - Просто немає доброї ідеї для кліпу. Ті що є - або банальні, або дитячі. Є достатнє технічне забезпечення, рчі, під яку кліп буде робитися, бракує лише ідеї.

Кор.С - Обидва ваші найголосніші хіти - "Богдан" і "Техно-терція" схожі за концепцією. Ви свідомо обрали жанр попури для створення "всенародних хітів"?

"П.Т." - Ні, обидві речі починалися як забава, наприклад під час розспівування... Так з'явився "хребет" композиції.

Кор.С - Чи не боїтеся ви, що найбільш оригінальна ідея "Пікардійської терції" вже себе вичерпала?

"П.Т." - Ми не можемо говорити, що група вичерпала себе, бо насправді маємо багато цікавих, глобальних і абсолютно різних музичних ідей. Ця "творча відпустка", що зараз триває, потрібна для того, щоб самих себе "розкрити". Нам дуже важко без конкуренції (адже ми - єдина акапельна поп-група в Україні), але ми самі себе створюємо.

Роман Вибрановський
Олекса Шевченко
Фото Михайла Дашковича

щаслива шістка ПІККАРДІЙСЬКОЇ ТЕРЦІЇ

музику... З іншого боку - в мене двоє дітей і терпляча жінка...

- Кого б ти визначив із сучасних рок-груп?

- Тут особливо й гадати нема чого: мій великий друг ТАБУЛА РАСА, ЕРДЖАЗ... Раніше мені здавалось, що між київськими групами не було дружби. Але тепер я відчуваю, що всі зрозуміли: ми слугуємо одному богові, живемо в один важкий для рок-н-ролу час і тільки разом і в згоді зможемо подолати загальні труднощі.

Невже нашому світові, що, здається, давно затанцювалося, зовсім байдуже професійна музика, живі повнобарвні мелодії. Невже творчість ВАЯНГА приречена на несправу?

* Неодовзі Дмитро пішов з групи, а замість нього в групі ВАЯНГ і донині грає Ігор Троценко. Більше склад ВАЯНГУ не змінювався.

**Олександр Кисєвцев - в минулому учасник групи КОЛЕЗЬКИЙ АЕСОП. Великий ентузіаст аудіозапису. Допомогає багатьом київським командам. Підготував і виступив на власні кошти збірники київської альтернативи "Тьмутаракань" 1 і 2. На першій касеті є й композиція ВАЯНГУ.

Ірина Білик «Так просто» НАК

Так просто. Просто так. Просто та я. Лаври найкращого голосу України "заповалили" душу іншого символу України. Змагання між символами призвело до подібної назви альбому. А взагалі, їх давно випередив інший совковий символ - А. Макаревич з гаслом: "Все дуже просто, в казці - обман...". Особливої уваги заслуговує мінімалістичний дизайн вкладки. М'яко-ціаністий колір світлим співакчю налаштує на відповідне сприйняття і дуже нагадує рекламу вушних прокладок O-Bi.

Щодо альбому - то це крок вперед у її творчості та два кроки назад. Позбавлений цілості, він все-ж-таки приваблює окремими речами. Пісня "Дай руку мені" перескочила з попереднього альбому. Можна сміливо тягнути кукли, "циганського" гадання не буде. "Франсуа" - узагальнене упадання перед усім французьким, притаманне деяким нестійким комсомолкам, або в якійсь із старовинних Гальських оповідей - Франсуа - це Бог парфумів. "Так просто" - це спрощення, інакше - деградація, профанация і англіяція. Боротьба за люмпен - 2:0 на користь люмпена. "Дощем" - випадає з цього альбому своєю неприкритою щирістю і вдалою брітсько-кельською мелодією. Пісня скоріше пасувала б до репертуару Марії БурмаКІН, ніж до І. Б. "Баю" - приємно-лабейний переспів власної творчості. Автоагітство. "Тіа-ту, тіа-ту, я пишу тобі листу" - і цим все сказано, хоча мелодія проста. "Просто літо" - дивись початок рецензії - забагато простоти. "Я їду на війну" - під тарасопетриненківський

"Так ПРОСТО забути, так ПРОСТО про все...". Не можу простити Ірину за це. "На всьому мудреца давольна прастати".

Понт і Лімон
ПРОСТО КУЛІШ
Ну просто...

Володимир Бойков група АНОМАЛІЯ «Хайер» НАК

Рівний, не особливо виразний, досить якісний і музично, і технічно, "хардвий" альбом. У дусі "мейнстріму" середини 80-х. Десь на рівні сприйняття ФОРІНЕР - всі знають назву, але впізнають після п'ятої композиції. Такий акустичний феномен. Альбом рівний та довгий, як товарний потяг, котиться хутко, але всі "вагони" однакові, жодного явного хіта. Нажаль. Але назва концептуальна. І заклик на обкладинці: "Будьте стильними, отримуйте хайер і приєднуйтеся до нас". Якось не дуже влучна алюзія на джеріубіновське. "Волосся" - це те, що нас об'єднує. А композиція, що дала цю назву альбому, тобто "Хайер", зовсім ніяка, невиразна та не стильна. Є більш влучні речі,

наприклад, "Побудь со мной". Коли б акцент був на це, то ми б були з вами. Але все у купі - професійно, поточно, бачно, що досвідчені хлопці, не перший рік по струнах шарпають. Взагалі, Харків - цікава кузня "кадрів", що, можливо, будуть вирішувати багато чого у музичному просторі України.

емоційно-змістовним наповненням, що не обов'язково поділяти їх паузами та давати різні назви. Чи, наприклад, не дрібнити першу сторону на шістьку "пісень", а так і слухати-писати-вимовляти: "Mazeofrefre Tionsalivedreamervedic They'vebornharmony...". Ніякої різниці ви не почуєте та й взагалі концептуальніше вийде. Та й час збережете. А взагалі все прослухане не гірше й не ліпше за все інше "металове" з усіляких угод. Приклад обмеженості, контркультурового тупика. Такий собі музично-інтелектуальний смітник. Тільки

у непоганому запису "Комори". Одне, правда, хвилює загадковість - який такий серйозний внесок у розвиток вітчизняного death-metal'у надав професор, декан фізичного факультету Університету, пан Булавин, якому на обкладинці "спеціальна подяка"? Може "текста" писав? Рокери, вони люди загадкові.

ЖІНОЧІЙ КВАРТЕТ «Чарівна» НАК 1996

Дуже ностальгічне звучання - з'явився жіночий квартет. Слухаю та замріяюся - мені десь років десять, зима, темно, ранок, час вставати до школи, радіо "Промінь" із музичною восьмою години опісля музички і тоді вже дійсно до школи підіймуть. Такий от традиційно-мелосопрановий квартет псевдонародного напрямку. Щедриочки, пісні,

що починаються на одвнне "Ой...", далі на ваш смак в обробці, та неодмінне "обукраїнування" вже класичних хітів. Як вам "Бесамемуча" із Кобзою чи "Yesterday" із бандурою? Перша кляса! Ще не вмерла Україна!

Жанна Боднарук «Приворожи мене» НАК 1996

Делікатний, стильний альбом. Дуже національний, але не нав'язливо-національний. Влучний симбіоз дійсно української мелодики та дбайливо і розумно підібраних текстів - від народних пісень до лірики Л. Українки, Т. Шевченка, Л. Костенко. І це все у поєднанні із соковитим сильним вокалом Ж. Боднарук, яка на відміну від інших наших тубільних "зірок", вміє ним користуватися, досягаючи повноти образу. Такий собі жіночий альбом - світла одвічна туга за коханням та щастям. Альбом децю камерний та, скажімо, інтелігентний. Його важко заплутати у межі "попс" - ніжок та розмальованих мармизок "охвилячної" естради. Можливо, це вже власна "екологічна ніша" співакчю. Вона не буде збирати повні

нічні клуби, бо це не "просто Боднарук", а співакча, котру потрібно слухати. Вона дуже не проста. "Дайш гарний смак та індивідуальність! Досить простоти в окремо взятій країні!"

Олександр Пономаров «З ранку до ночі» Інтеркрасс, 1996

Зібравши всі можливі нагороди і призи на конкурсах і фестивалях, співак-одинак Олександр Пономаров тривалий час не наважувався видати дебютний альбом, хоча готового матеріалу було вдосталь, а потенційні споживачі просто втомилася чекати. З появою в його житті продюсера Олега Красиловського справа різко зрушила з місця. Тепер хто завгодно з ранку й до ночі може слухати "З ранку до ночі" - перший офіційний (а не піратський) аудіоальбом, виданий агенцією ІНТЕРКРАСС-ШОУ. Побожовання співака, мовляв, альбом не користуватиметься попитом, здаються марними, адже мінімум 4 з 10 пісень - це шлягери, які примушують схвилювано битися двочі серця. Образ альбому - це образ героя-коханця, руйнівника сердець, однак не позбавленого романтизму з приводу скосного ним. Так, він сильний і ніжний, красивий і могутній. Таких кохають і чекають. Одне слово - проєкт істинний. Тягне на десерт. P.S.: Смакує всім.

OWNER CELL «The valley of unrest» WESTERN THUNDER 1996

Вітчизняний взірць досить стандартного death-metal'у. Класика жанру і коротенькі композиції із традиційним гітарним "запілом" та чоловічими вокалізами а-ля "йшла мишка лісом та тихесенько пісеньку співала". Самі композиції настільки вражають різноманітністю мелодики, архітектури та

ІНТЕРКРАСС РЕКОРДС

- це українські виконавці на аудіокасетах, компактдисках та у відеокліпах вітчизняного виробництва;

Продюсінг та промоція.

тел./факс (044) 530-03-96

НАК — ПЕРША П`ЯТИРІЧКА

Сьогодні НАК (Національна Аудіокомпанія) – найбільша аудіофірма в Україні. У вересні 1996 року, НАК відзначає ювілей – п'ять років з моменту заснування. Є нагода привітати президента фірми Миколу Полілуя і увесь штат з першою п'ятирічкою творчо-виробничної діяльності на ниві українського шоу-бізнесу. А починався НАК з маленької кімнати й пари-трійки магнітофонів. Нині – це підприємство, що складається з декількох підрозділів – аудіо-відео-студії запису та продюсерського агенства. НАК – це видання переважно комерційного характеру, насамперед, популяризація українських поп-зірок. Варто нагадати, що з НАК-ом працюють Ірина Білик, Таїсія Повалій, Павло Зіборов, Гарик Кричевський та інші зірки. Окрім естрадної музики, НАК популяризує міський романс, фольклор, камерну музику. У планах фірми – відкриття й розкрутка нових зірок, створення професійних записів на власній студії, а також цілеспрямований захист авторських прав артистів.

Оптом

**аудио- и
видеокассеты**

DELTA-MAX Δ

А также в полном ассортименте
SKC (LX, GX, AX, CD)

MAXELL
SONY
TDK

Новинка

Видеокассеты Polaroid и SONY

Тел./факс (044) 443-75-79,
тел. (044) 435-19-76.

Торговый отдел
тел. (044) 449-12-53.

СОЮЗ ИНФОРМБЮРО

НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ

ПОДАРУНОК МЕЛОМАНАМ ЗІ СТАЖЕМ

В перші дні серпня з'явився альбом легендарної групи АРАКС. Через цю групу, що працювала при московському театрі "Ленком", пройшли такі супермузиканти, як вокаліст Микола Парфенюк, барабанщик Анатолій Абрамов, гітаристи Володимир Голутвин і Тимур Мардалеєвшливи, бас-гітаристи Євген Маргуліс та Сергій Рижов... АРАКС був особливо популярним на початку 80-х - на його концерти збиралися майже цілі стадіони. Тенер, через 15 років, група вертається до слухачів у своєму "золотому" складі. Невипадково обкладинку нового альбому, який одночасно видається на CD та MC, прикрашає девіз "Old, But Gold!". Старі пісні записані для альбому по-новому, причому відбувалось це унікальним способом: вокаліст АРАКСУ Анатолій Альошин, нині громадянин США, працював в студії в Нью-Йорку, а музиканти-інструменталісти - у Москві. Серед вимчених у півняку 10-ти композицій - декілька пісень Олексія Романова та Костянтина Нікольського, що активно співпрацювали з АРАКСОМ у ті роки: "Один взгляд назад", "Солнцем освещенная дорога", "Когда поймешь умом...", "Сон" і др.

СУПЕРНОВИНКИ СЕРПНЯ

1 серпня надійшли до продажу компакт-диски Наталії Ветлицької "Раба кохання", танцювальний CD-збірник "Шасливий день народження-2" та альбом групи АРАКС. Рівно за тиждень, 8 серпня, у фірменних магазинах студії "Союз" з'явився компакт-диск нового альбому тріо ЛИЦЕЙ - "Осьня", а також CD-варіант трилогії Володимира Преснякова-молодшого - "Зурбаган", "Странник" та "Жанка". Надходження до продажу доводжоданої лазерної платівки Сюткіна і компанії очікувалось на 15 серпня.

Коли найвагоміший з співаків російської поп-сцени Сергій Крилов (останнім часом інкогніто) прибув до Києва, щоб взяти участь у концертній програмі конкурсу "Найкраща модель України-96", який проводила артистична агенція "ІНТЕРКРАС-ШОУ" 11 травня 1996 року в приміщенні театру Франка, один з відомих журналістів "Московского комсомольца" звернувся до нього:

- Сергію, а як ти вважаєш, твоя поява тут у Києві на подібному заході є шоком для аудиторії, що насправді прийшла подивитися на найтєндєнєтєнєших та нєгєрнєсєнєських дєвчєтєк, чи нє цьому контрастє ти вгнєдєдєш єє бєльш фєндєамєнтєльнєм?

Знаєте, друзі, - відповів метр, я давно почуваю себе частково модельного бізнесу, адже я і є сама центральна модель (дуже серйозно, - авт!), і ще я давно збираюся замовити собі костюми від самих відомих у світі кутюр'є, таких як Карден, Діор, Весачі, Лакруа, Логельфельд та мого найулюбленішого Кальвіна Кляйна. З нас з ним поєднують навіть ініціали, адже вони у нас однакові! С. К.

- Але ж для цього потрібно дуже багато дорогої матерії, вибачаюсь, для твоєї фігури і взагалі спеціальне замовлення одягу на такому рівні - то великі гроші...

- Друже, всі ці лахи робитимуть люди, багато людей...
я просто надам їм безкоштовний шефський концерт,
на повному серйозі відповідає маестро.

ОЛЕКСАНДР РОЗЕНБАУМ ВІДЗНАЧИТЬ ЮВІЛЕЙ КОНЦЕРТАМИ

Олександр Розенбаум на початку серпня гастролював в Ізраїлі, представляючи нову програму "На плантаціях кохання". У графіку виступів були практично всі великі міста країни, а публіка приймала артиста чудово. Після Ізраїльських гастролей співак дав по одному концерту в Салоніках (Греція) та на Кіпрі. Потому Олександр повернувся до Петербурга, але ненадовго: 20 серпня він відправився в турне по США. Американські гастролі продовжувались до 10 вересня, а 13-го в БКЗ "Жовтневий" в Петербурзі відбувся великий сольний концерт до 45-річчя артиста. Через два дні Розенбаум почав ювілейний тур по столицях і великих містах країн СНД. Завершиться тур 4 жовтня концертом в Москві в ДКЦЗ "Росія". Готується спеціальна програма.

СОЮЗ ИНФОРМБЮРО

НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ НОВИНИ

РАДІО

З
нами
краще

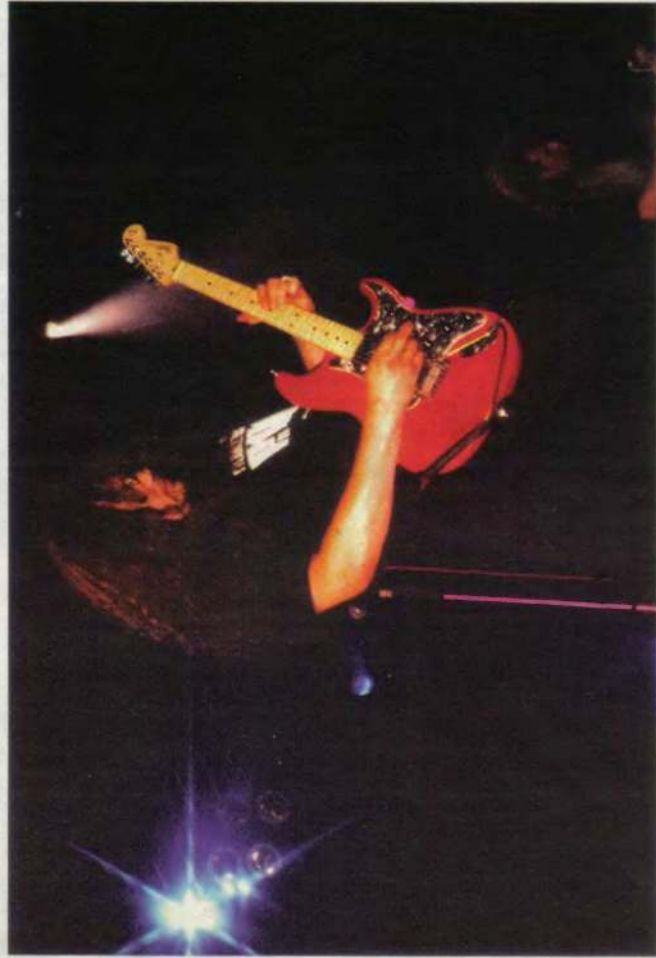
Київ	106.5
Одеса	101.8
Миколаїв	102.1
Черкаси	105.0
Тернопіль	103.5

FM

254053, м.Київ,
вул. Артема, 37-41,
тел. (044) 219-2731,
тел./факс (044) 219-2086

ОВІ ЧАСИ - НОВА

Важко повірити, та факт залишається фактом - група, яка збирала десять років тому багатотисячні зли на території колишнього СРСР - відновлена у класичному складі! І трапилося це не де-небудь, а в самому центрі Києва - на такому острові серед Дніпра - на базі відпочинку, одночасно рекреаційній точці Української музичної асоціації (незайнятий апар з апаратурою). Так-так, це саме та професійна організація (УМА), яка взяла на свої плечі волю, але необхідну функцію - відновити справжню живу музику в рамках глобальних акцій. "Фанерні" концерти поп-арок - цей відчайдушний реаліст епохи розвинутого соціалізму - ах! і так суттєво зіпсував смаки не дуже обаянних хлопчиків та дівчаток... Чи не час повернути їм те, що було відібрано дітями від поп-музики? А саме - живу музику, живий

бразно кажучи, Галактика виникла на руїнах групи КРАСНІ МАКІ. У 1985 році Всеволод Татаренко (гітара), Сергій Хмельов (ударні) та В'ячеслав Сінчук (вокал), які входили до складу КРАСНИХ МАКІВ, записали альбом під назвою "Лазарет". Цей матеріал значно відрізнявся "тяжістю" від прилеглого репертуару МАКІВ. Запис невідомо ким був

розтиражований і пішов гуляти по безкрайніх просторах країни. Ті пісні не могли бути виконані МАКАМИ, їх автори це чудово розуміли. Вихід був один - створити нову групу. І вона отримала назву ГАЛАКТИКА. З третього показу група здас програму хулюжній раді Калузької філармонії. Восени 1985 року в ній з'являється Роман Власенко - художній керівник і дуже тямущий адміністратор. В грудні 1985 року

рок-н-рол з невичерпним драйвом та енергією, що поєднані віртуозною майстерністю та почуттям стилі.

Нічний дзвінок з Америки Слави Сінчука - лідер-вокаліста ГАЛАКТИКИ гітаристу Сєві Татаренку поклав початок проекту відновлення групи. Слава, який працював за контрактом в Штатах з гуртом RED RAGE, після розпаду ГАЛАКТИКИ не міг позбавитися відчуття перерваного злету. Відчуття втрати нічим було заглушити... До круглої дати - десятирічню роботу в групі згадували і інші учасники проекту. Всі вони - зрілі музиканти, які пройшли дуже серйозну школу - воду, вогонь та мідні труби - сприйняли ідею камбека як прекросну можливість продовжити політ, який почався так блискучино.

в відбулися перші гастролі ГАЛАКТИКИ в Тулі, Орлі, Рязані та Брянську. Скрізь групу піднавали по піснях з альбому "Лазарет", та дуже тепло приймали. Та справжній підйом групи почався у березні 1986 року в Ростові-на-Дону. Це був перший Палац спорту на гастрольній карті ГАЛАКТИКИ, і він буквально вибухнув оваціями при появі групи. Одним словом, наступного ранку музиканти прокинулися відомими.

Після кількох кадрових перестанов укомплектованою остаточною склад: Дато Оміадазе (бас-гітара), Леонід Россоховашкін (клавішин), В'ячеслав Василенко (ударні), Всеволод Татаренко (лідер-гітара), В'ячеслав Сінчук (вокал). В ролі директора залишався Роман Власенко.

В 1986 році ГАЛАКТИКА записує альбом, який вміщує такі хіти як "Останній летній день" та "Замкнутий круг".

А взагалі, 1986-87 роки група проводить в нескінченних гастроліях. Цікаво деталі: деякий час з ГАЛАКТИКОЮ звукорежисером працював Олег Газманов, непогано виконуючи свої обов'язки. Саме тоді дуже відомий на той час КРУГЗ запропонував працювати з ним на гастрольних маршрутах.

Заручившись дозвілом, обидві групи вийшли на трасу і в першому ж місті - це був Донецьк - хлопці з КРУГЗУ відчували, що ГАЛАКТИКА явно "тягне" на хедлайнера. І так було скрізь - у Харкові, Івано-Франківську, Києві, Чернівцях, Луцьку, Северодонецьку, Львові, Хмельницькому та в інших містах. Це були гастролі до Палацу спорту. Це - десятки тисяч глядачів та аншлаги майже скрізь. Так, у Чернівцях вони зібрали 40 тисяч глядачів на одному концерті, а в Ленінградському ССК були присутні більш ніж 20 тисяч людей. ГАЛАКТИКА об'їздила з концертами всю європейську частину Росії, Сибір, Урал, Казахстан, Литву, Молдову та Латвію. Навряд чи хто-небудь із колишніх груп мав змогу похвалитися такою напруженою гастрольною трасою

і таким прийомом.

Під час участі групи на фестивалі "Рок-панорама" в Москві фірма "Мелодія" запропонувала музикантам записати альбом. Було записано дві платівки. Альбом "В атмосфері гласності" та сингл з піснями "Вещие сны", "Мой старший брат", "Все как в сказке". В 1988 році обидва Россоховашкін та Оміадазе, І, по суті, ГАЛАКТИКА трансформувалася в новий склад під назвою КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ.

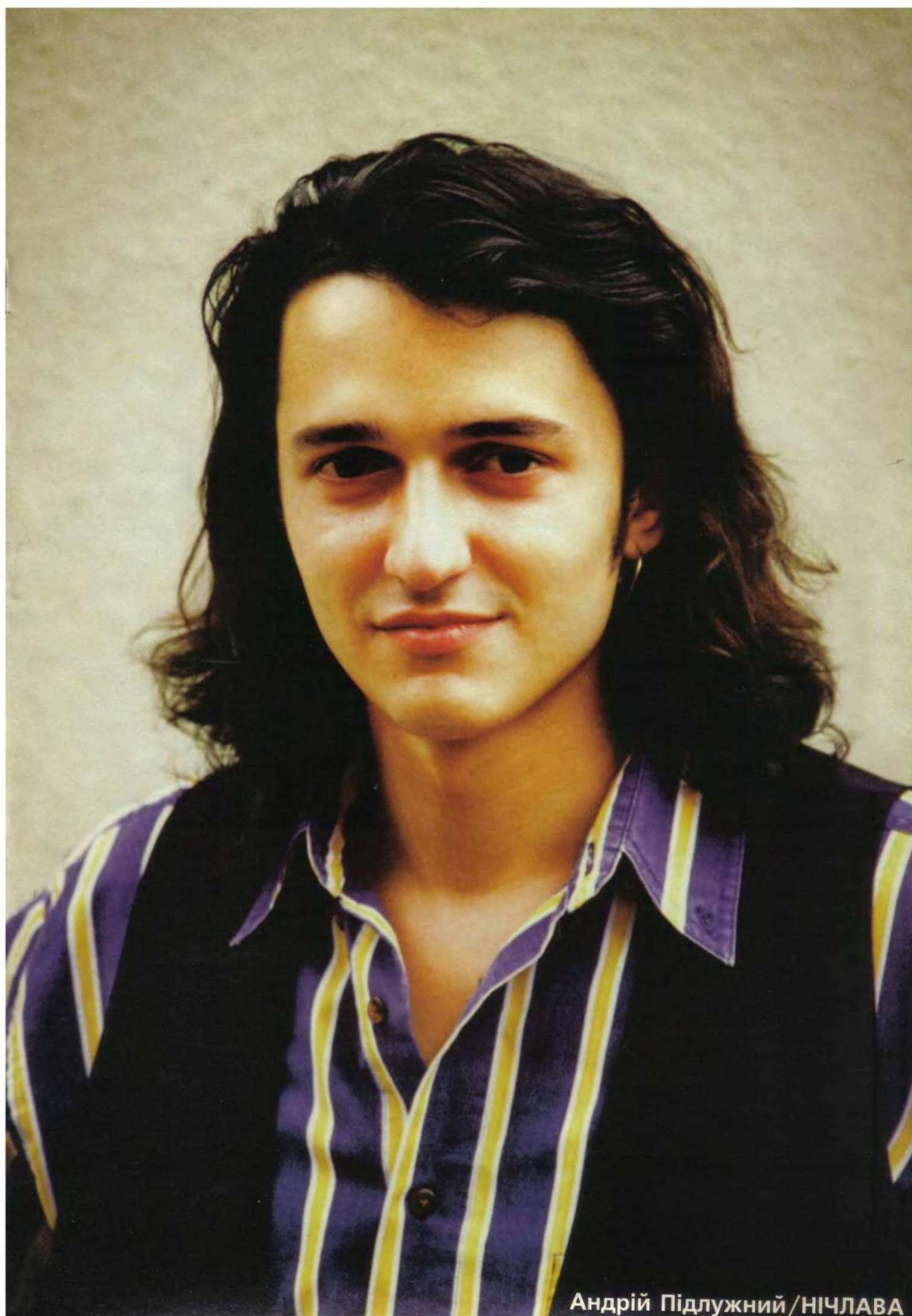
Схоли входять обидва фронтмени-Татаренко і Сінчук, а також Дмитро Горбатіков і Сергій Дроздов. Тоді ж вони стають лауреатами фестивалю "Хард-енд-Хеві-89" і записують альбом. Група працює в театрі Пугачової, співпрацює з датсько-радянською фірмою "Ред Лайн Моску", з успіхом виступає на фестивалі "Пассеу" в Німеччині.

В 1990-му склад КП значно змінюється. Тепер там тільки кияни: Олег Кулик - вокал, Олег Пекаровський - клавішині, Олексій Нікольський - бас-гітара, Олексій Шматок - барабани та Всеволод Татаренко - лідер-гітара. З 1991 року КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ тісно взаємодіє з фірмою "Меркурій" і видає один з перших на Україні компакт-дисків з роковим репертуаром. Часи змінювалися, змінювалися і склад гурту. Знов з'явився Сергій Хмельов на барабанах, басистами стали Анатолій Банах та Анатолій Наконечний, а вокалістом - Сергій Лосик, який раніш виступав з групою ЕДЕМ.

В активі КРАСНОЇ ПЛОЩАДИ - два повноцінних альбому, гастролі до Швейцарії та багато пісень, які стали переможами хіт-парада "12-2". Останній альбом "Двоїняна игра" вміщує як мінімум, 3 хіти, ("Зимняя ночь", "Двоїняна игра", "ЮБК") - останній було записано за участю Григорія Махно, Олега Кулика та дочки Всеволода - Марії Татаренко.

Андрій Підлужний/НІЧЛАВА

Billboard charts

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	ВИКОНАВЕЦЬ/АЛЬБОМ	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ	НАЙВИЩА ПОЗИЦІЯ
			У ЧАРТІ	У ЧАРТІ
1	1	PEARL JAM / NO CODE	2	1
2	3	CELINE DION / FALLING INTO YOU	26	2
3	2	OUTKAST/ATLIENS	2	2
4	4	ALANIS MORISSETTE / JAGGED LITTLE PILL	65	1
5	7	LEANN RIMES / BLUE	9	3
6	5	NO DOUBT / TRAGIC KINGDOM	36	4
7	10	KEITH SWEAT / KEITH SWEAT	11	5
8	12	BONE THUGS-N-HARMONY / EAST 1999 ETERNAL	59	1
9	6	NAS / IT WAS WRITTEN	10	1
10	8	TONY BRAXTON / SECRETS	12	2
11	11	THE FUGEES / THE SCORE	30	1
12	13	311 / 311	19	13
13	15	METALLICA / LOAD	14	1
14	9	SOUNDTRACK / THE CROW: CITY OF ANGELS	6	8
15	14	TRACY CHAPMAN / NEW BEGINNING	43	4
16	17	VARIOUS ARTISTS / JOCK JAMS VOL.2	3	16
17	16	ALICE IN CHAINS / UNPLUGGED	6	3
18	18	DAVE MATTHEWS BAND / CRASH	19	2
19	24	SHANIA TWAIN / WOMAN IN ME	79	19
20	NEW	STEVEN CURTIS CHAPMAN / SIGNS OF LIFE	1	20

ЧАРТ НА 20-ТЕ ВЕРЕСНЯ

Поки група R.E.M. працює над новим альбомом, що має вийти у вересні цього року, вокаліст Michael Stipe продюсує новий фільм з інтригуючою назвою "Frigid and Impotent" ("Фригідна та імпотент") з Drew Barrymore у головній ролі.

Також у вересні має побачити світ новий альбом PJ Harvey "DANCE HALL AT LOUSE POINT", який вона записала разом з гітаристом її групи John Parish. У записі диску прийняв участь член групи NICK CAVE & THE BAD SEEDS Mick Harvey. На початку наступного року дуєт має намір поїхати у турне разом з балетною трупією, що буде представляти свої хореографічні інтерпретації пісень Пі Джей та Джона.

Паству несамовитих фанів було освячено 12-ма послідовниками-апостолами новоствореної в Портленді, штат Орегон, Церкви Курта Кобейна (Church of Kurt Cobain). Служіння розпочалось читанням з нівранівської "Serve The Servants".

Тим часом вдова Кобейна Courtney Love оголосила про свій намір позувати для серпневого номеру Playboy. О боже!

Уславлений ветеран андерграунду Lou Reed написав музику та тексти до нового мюзиклу "Time Rocker" за мотивами роману Герберта Уелса "Машина Часу". Прем'єра вистави відбулась 12 чарвія у гамбургському Thalia Theatre.

Віган Епо повідомив, що не буде брати участі у роботі над новим альбомом "U2", який запланований до випуску на кінець цього року. Зараз альбом продюсують Nellee Hooper та Flood. Своє рішення Епо пояснив бажанням трохи відпочити від студійного життя, а також додав: "У цьому нема ніяких поганих почуттів чи чогось іншого. Вони ("U2") вже досить зрілі та компетентні люди і самі можуть все зробити дуже гарно". Ну що ж, побачимо...

Нірілістська рок-опера, написана Дейвідом Боуї у 1968 році, залишилась непроданою на аукціоні Christie. В опері йдеться про якогось 19-ти річного Ernie Johnson, який вирішив скінчити життя самогубством і в ознаменування цього влаштував грандіозну вечірку. Незацікавленість громадськості пояснюється дуже низькою якістю запису та більш ніж чудернацькими текстами. Злостиві критики висловили побажання, щоб цей "творчий доробок" ще років з 30 вкривався пилом десь на горищі...

Американське MTV показало інтерв'ю з OASIS. З субтитрами...

Майкл Джексон придбав у свого пластичного хірурга 10 сертифікатів вартістю \$37.000 кожний, які він має намір подарувати людям, що, на його думку, потребують пластичної операції. "А чи дивився він на себе у дзеркало останнім часом?" - запитує тижневик "Melody Maker".

Гранджери PEARL JAM болісно обмірковують доцільність безкоштовного розповсюдження американськими музичними клубами їх останнього альбому "Vitalogy" з метою залучення нових членів. Бо хоч ця "приманкова" тактика дуже на руку вищезгадуваним клубам, самі перджемівці отримали аж "ні фіга" від попередньої майже мільйонної подібної благодійної акції з їх альбомом "Vs".

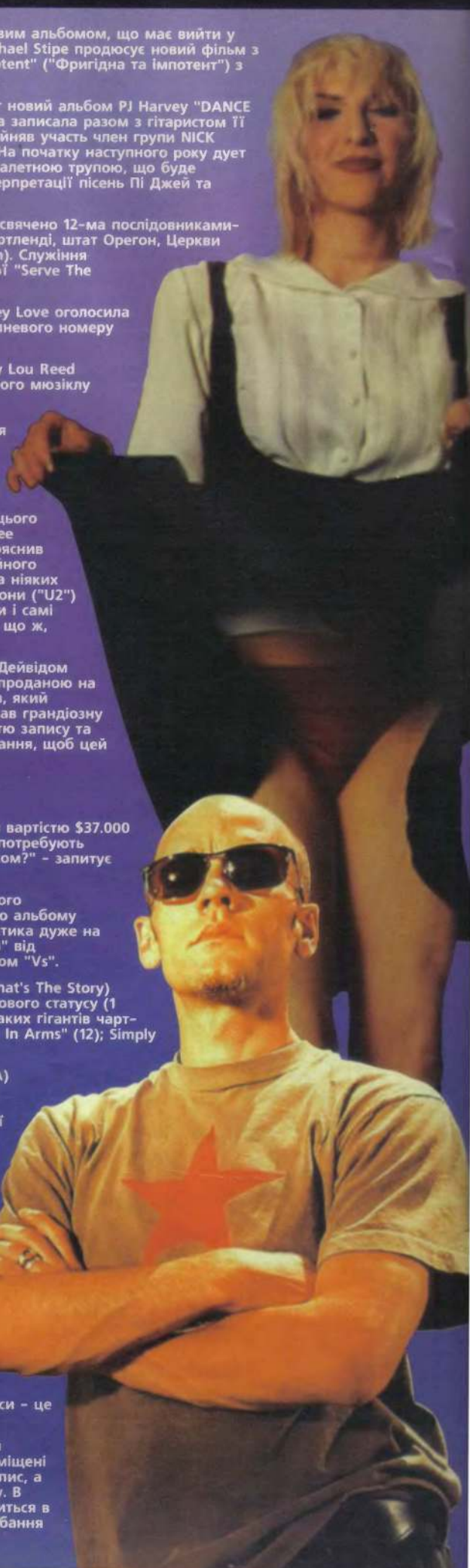
За обсягом продажу в Великобританії свого останнього альбому "(What's The Story) Morning Glory?" група OASIS перетнула межу 10-ти-кратного платинового статусу (1 платина = 300.000 примірників) і, таким чином, зайняла 5 місце після таких гігантів чарт-бастерів як Michael Jackson "Bad" (13); "Thriller" (11); Dire Straits "Brothers In Arms" (12); Simply Red "STARS" (12) та Queen "Greatest Hits 1" (11).

Згідно до даних Американської Асоціації Індустрії Звукозапису (RIAA) канадська співачка Alanis Morissette за обсягом продажу її альбому "Jagged Little Pill" (11 млн. примірників) посіла друге місце у категорії "жінка-вокалістка". На першому все ще тримається Whitney Houston з її дебютним (1985) однойменним альбомом (12 млн.). Інша американська співачка Mariah Carey з диском 1995 р. "Daydream" перетнула 8-ми мільйонну позначку і стала, таким чином, першою виконавицею у тій же категорії, на рахунок якої вже три студійні альбоми, яких продано більш, ніж 8 млн. примірників.

Фірма грамзапису "Geffen" має намір випустити другий концертний ("Live") запис групи NIRVANA. І, хоча плітки про те, що диск має вийти 7 жовтня, не ствердилися, без сумніву, Dave Grohl, Kist Novoselic та продюсер Andy Wallace вже відібрали та зміксували треки для цього альбому.

Ветеранам року були вимушені відшкодувати судові витрати після невдалої спроби через суд вимусити британське "Radio One" програвати в ефірі їх пісні, зокрема кавер-версію "Fun, Fun, Fun" групи BEACH BOYS. Навіть суддя Високого суду Великобританії не зміг спростувати відмову цієї радіостанції використовувати пісні STATUS QUO, як такі, що не відповідають вимогам часу. "Можливо "Radio One" просто не подобаються ваші записи - це їх право", - констатував він.

Група GENESIS має намір об'єднатися з Peter Gabriel та Phil Collins для запису синглу, що має увійти до компіляції з 4 CD, на яких будуть вміщені ранні композиції групи, які раніше не видавались. Це буде не новий запис, а ремейк однієї з пісень цієї збірки, що має вийти у листопаді цього року. В майбутньому планується випуск ще двох компіляцій (перша з яких з'явиться в 1997 р.), на яких будуть представлені альтернативні версії творчого надбання групи за більш ніж 20 років її існування.

Світова поп/рокова-громадськість була шокована несподіваним рішенням Філа Колліна залишити групу GENESIS. Відповіді на великі знаки питання, що як "печатка смерті" зафіксувались на обличчі кожного щирого фана GENESIS, дав сам Філ у інтерв'ю часопису "Q". Ось вони.

- Коли ви вирішили покинути GENESIS? "Десь напівшляху під час роботи над моїм останнім альбомом "Both Sides" (1993). Дуже важко покидати те, з чим ви були пов'язані на протязі 25 років, але, коли вам вже за 45, вас не сприймають серйозно, коли ви пересуваєтесь по сцені, і ви починаєте думати про щось інше... І, якщо ви ще й намагаєтесь додати до цього щось таке, на що у вас раніше не вистачало часу, то краще відмовитись від цього."

- А як йде робота над новим альбомом? "На жаль, все йде не повільніше, ніж було заплановано. Ідея була така - спочатку все добре відрепетирувати з групою, потім пограти "живцем" у клубах, а далі повернутись до студії та записати все це. Але коли ми почали репетиції, я відчув, що втрачаю контроль над процесом, тому що музиканти почали додавати щось своє, що мені не подобалось. В результаті я відмовився від турне і відразу приступив до запису альбому. Це не означає, що я музичний деспот, але я просто почав втрачати загальну картину того, чого хотів."

- Чи має альбом нову спрямованість? "Він більш життєрадісний та енергійний, що, в свою чергу, є відображенням того, як я себе зараз відчуваю. У ньому декілька балад та дуже багато впливу африканських мотивів, бо це як раз те, що я слухав під час нашого останнього турне. Альбом має вийти десь у жовтні чи листопаді цього року. Музика DIRE STRAITS асоціюється у мене з такою, яку добре слухати в автомобілі, і люди вважають, що моя музика теж така сама. І чим більше я буду намагатися змінити її, тим краще. Я хочу зробити щось таке ж "круте", як у OASIS".

- Чи пишете ви зараз щось для кіно? "Я пишу музику до мультфільму студії Діснея "Тарзан", який вийде через два чи три роки. Я вже записав три пісні і до них готується мальований матеріал. Студія також бажає залучити мене до запису саундтреку до фільму, то ж це ще один напрямок моєї діяльності зараз."

- Чому ви переїхали до Женеви? "Справа в тому, що преса вже "дістала" мене, зокрема з особистих питань там, де я жив раніше. Я почав дивитись на Англію з зовсім іншого боку. Я також почав бачити людей іншими, тому що відчував небезпеку, коли йдеш вулицею і тобі здається, що всі тільки те й роблять, що розмовляють про тебе. А тут до мого особистого життя відносяться з повагою і мені не дуже бракує Англії. Тут я займаюсь тим самим, що й там, тож така зміна не дуже драматична. Я ніколи не думав, що покину Англію, але трапляється так, що прямуєш туди, куди кличе серце. Моя кохана також живе тут".

Igor Федоренко

Не зовсім зрозуміло, чому передбачливі BEASTIE BOYS (або QUASAR, як їм більше подобається) не грали нічого, окрім хард-рокового панку, але у всякому випадку вони робили це як треба - швидко та чисто. Подливши сцену з RED AUNTS та DFL, BEASTIES відіграли благодійний концерт для Лос-Анжелеської програми обміну голок "Чисті голки сьогодні". "Наркотики і рок часто перетинаються", - сказав вокаліст RED AUNTS Керрі Дейвіс. "Тут це перехрестя носить освітній характер - хочеш це робити - роби це безпечно".

Швидко, відеокмери підійшли впритул до руйнування кар'єр - спитаєте Ви Роба Лова. Але чи можуть вони скинути уряд? "Відео - це революція", - говорить Олівер Стоун (який приєднався до Майкла Стайпа, Едді Веддера та Шона Пенна, який одружився за день до цього) на благодійному концерті VH1 для допомоги спорядженням поборникам за права людини. Заснована разом з Пітером Гебріелом, ця організація розподіляє камери і факсмашини в більш ніж 50-ти країнах світу, спонукаючи народ записувати дії, спрямовані на порушення прав людини. За кулісами Веддер, який разом із "Sony" подарував 100 камер з цією метою, уникнув позування для фото з Пітом Таушендом. "Не слід занадто наближатись до своїх ідолів", - говорить Веддер.

Земля буквально здригалася, коли Пет Смайар, Дейв Грол та Уільям Голдсміт із FOO FIGHTERS (фото внизу) заволоділи нью-йоркським "Virgin Megastore". Гарні хлопці, насправді - вони запросили із залу дівчину на ім'я Емба підписувати на "How I miss You". Коли інший молодий рокер запропонував свої послуги гітариста, Грол відмовився: "У нас вже є двоє, хлопче. Ми не LYNXRD SKYNYRD".

Чикагські кегельбани були зайняті в п'ятницю увечері, так що JESUS LIZARD святкували вихід свого нового вибрику "Snot" на біговій доріжці. "Я заздрю коням. Вони бігають голими", - каже співак Девід Іов, який відомий тим, що робить те ж саме. "В більш ніж 600 шоу це сталося десь близько 30-ти разів".

FOO FIGHTERS

Нещодавно його цювала поліція моди; зараз він хазяїн становища, який береться за черговий тур звитяг по Великобританії. Розстібуючи свою губу і, менш охоче, свою ширинку, Род спускає себе з прив'язу. "Хто тут є?" – "А нікого".

Кидаючи цікавим оком на порожні і вишукано невиразні Дорчестерські апартаменти, ми знаходимо тільки три ключі до того, ким їх теперішній мешканець може бути: краватка, Ральф Лаурен, золотий шовк; пара стильних футбольних бутсів Мізуно, новісіньких, розмір вісім з половиною; хусточка білого льону, розмір XL.

Щоб вирішити нашу міні-таємницю, заходить власник цих ознак індивідуальності; його високий, заспокійливо-забулений голос входить до кімнати навіть попереду його уславленого шпобелю. Він розмовляє на кокні-мокні північного лондонця, який пів-життя провів у Лос-Анжелесі.

Сорочка і штани непорочно білі. Черевики крикетного походження. Волосся розкішно стирчить. Зуби дорогі. Очі пускають бісики середнього віку. Ширинка розстібнута.

"Фак мене", – проголошує Род Стюарт, старанно застібуючи зіппер. – "Я ходив розхристаний і повиваливав все майно".

Спитайте Рода, Мода-Года, Ейса-Фейса, скотча в клітинку, найусоульнішого співака, чи не проти він поговорити про живі концерти, і він відповість рятівним "Яйця". Поцікавтеся, чи не надасть він в такому разі переваги відповісти на 60 нахабних питань за годину, і він помовчить задумливо перед тим, як виголосити ретельно обміркований вердікт: "Яйця".

Род, швидко з'ясуєте ви, подібними справами не дуже переймається. Цього ранку він відмінив зустріч з THE GUARDIAN, замість цього надавши перевагу перегляду деякої особняковоподібної нерухомості в Оксфордї.

Пізніше цього ж вечора він збирається відвідати іноземний ресторан із складною назвою, де буде дуллити охолоджене "Шардоне", люб'язничати з різними леді і поводити себе як будь-який інший 50-річний підліток. Завтра він відбуває продавати свій врожай літніх концертів, вихвалити свій новий LP, пресингувати пресу і, не жалюючи себе, прикладати цей істотний ніс до комерційного жорна.

Але перш ніж це станеться, чому б не зарядити вашу чарку, ковзнути у щось зручне і згорнутися клубочком на софі з типом, який для багатьох є живою легендою, а для багатьох більших – співаючим їжаком. Тому що сьогодні вночі, і ви можете прийняти заходи перестороги, – він ваш.

Який з живих виступів, свідком якого ти був, найбільше запам'ятався?

Окрім моїх власних? (Сміється). Отіс Реддінг у Хаммерсміт Одеон, – наприкінці 60-х. Booker T. And The MGs. Карл Томас. Це було найкраще. Мені було 17 чи 18. Я плакав. У мене були сльози на очах, коли він виконував "These Arms Of Mine".

Яка з аудиторій, перед якими ти грав, була найменшою?

Найменший натовп? Концерт "First Faces", коли ми звали себе QUIET MELON. Нам всім було близько 21, і ми грали на базі повітряних сил десь на півночі. Жажливо. Там було осіб двадцять. До того часу, коли ми закінчили нашу фітню, всі військові на фіг позвального.

Ти дрався на сцені?

Дай подумати. Щось близьке до цього, так. У мене були майже бійки з членами групи. Я кинув пляшку вина у Керміна Елпайса, мого старого ударника. Не знаю, що йому від цього сталося.

Ти коли-небудь покидав сцену, щоб відлітати?

Ще б пак. Зараз вже не так часто, а ось у минулі дні, коли я співав з Довгим Джоном Олдрі – було, тому що я підсів на "Ньюкастл Браун". Коли стаєш старшим, ти можеш краще терпіти велику кількість пива всередині. Але тоді я випив три пінти "Ньюкасла", додав до цього порцію скотча, і на півдорозі через "Hooschie Cooschie Man" я відкрив, що помру, якщо не віділлю. Я пам'ятаю, одного разу я був на сцені і побіг наверх бризкнути, в туалет мені запізно, тож я дзюрчу у пивну банку, і знаєш, так буває, коли ти робиш це у склянку, і вона повна, а ти не можеш зупинитися? Ну, вона переповнюється через її факаний край, а я не можу зупинитися, і воно починає все розливатися по підлозі, але я маю повернутися вниз, щоб закінчити пісню. Тож я спускаюся, а воно крапає крізь стелю. Моя власна сеча летить мені ж на голову. Довгий Джон дурів. Він волав: "Ах ти, брудний плюгавець!" Ледь не застрелив мене на місці.

СТЮАРТІВ БАГА

**Хто це сказав: "Род
так само непроникний,
як два шари фарби і
добрий прутень"?**

Дивно, що ніхто не наслідував прикладу THE FACES щодо роздавання публіці пляшок з спиртним перед початком концерту.

Так, дай їм надратися, і вони тебе любитимуть. Хтось це робитиме. Я ж цього робити більш не можу. Ох...ренно дорого. Зараз я розкидую футбольні м'ячі.

Які були вигоди від зростання над кондитерською?

Ну, я міг завжди взяти тістечко, коли приходив нажратися.

Скільки тобі було, коли ти це робив?

Ти здивуєшся. Це було після мого бітніківського етапу, коли я поїхав у Францію та Іспанію вуличним музиком. Я повернувся назад і не знав, що робити. Насправді я не був замкнений на музиці, тож знову повернувся жити з матір'ю й татом. У них був тютюновий магазин на Арквей Роуд. Отож мені було, хочете вірте, хочете ні - 18. І я розносив газети. Тато мене будив, якщо один з розносчиків газет не приходив. Він брав мене за вухо і витягував з ліжка. Дуже принизливо розносити трахані газети в такому віці. Але він казав: "Давай, ти не працюєш, тож маєш заробляти на своє утримання".

А чим ти насправді хотів займатися?

Ніякого уявлення. Все, що я знав - що мені насправді подобається грати на гітарі. Я просто хотів бути схожим на Боба Ділана. Це було перед тим як я почав слухати рітм&блюз. Перший альбом Боба Ділана тоді тільки-но вийшов, і я знав кожний трек звідти. Але я дійсно не знав, чим хотів зайнятися, тож сидів на шії у батьків.

Так чим ти займався протягом дня?

Та нічим. Грав на гітарі, а якщо мій тато виходив, я мав дивитися за магазином.

Ти міг би запустити тютюнову лавку за 10 хвилин?

Ага. Як 2 пальці обіс...ти.

Чи це правда, що коли ти був копачем могил, твої колеги якось зачинили тебе в труні?

Це було як посвячення. Було вельми жахливо, бо я не сподівався, що вони відкриють його через пару годин. Насправді це трапилось вже після того, як я був копачем могил. Я працював у Норс Фінчлі на хлопця, який тримав похоронне ательє, і, забавно, в свою першу труну я сів саме тоді, а не коли працював на кладовищі Хайгейт.

Похорон живцем якось знищив твій страх перед смертю?

Аякже. Назавжди.

Коли ти вперше почув Сема Кука?

Коли працював на фабриці шпалер у Кентіш Таун. Я стояв на шовкових екранах. І саме там я вперше почув: "Stupid, draw back your bow. I Chain Gang". Це було воно. Справжня поворотна точка.

Чи грала якась музика, коли ти втрачав цноту?

Це було у наметі. Якесь музика грала, можливо, Кенні Болл чи Jazzmen Кена Кольєра. Це було на джаз-фестивалі у Кейглі відразу після того, як я залишив школу. Поїхав туди і з кимось трахнувся. Я тільки на секунду туди заліз і відвалив.

"Maggie May" дійсно було записано за два дубля?

Бек-трек було зроблено за два дублі. Я не робив багато вокальних дублей. Я й зараз їх багато не роблю. Якщо зараз я роблю шість дублей, це вже багато. Спитай будь-кого, з ким я працюю. Але з Maggie - два-три дублі. У ті дні було нечувано робити більше.

Ця пісня - просто купа сексистського базікання, ні?

Гадаю, ти можеш на неї так дивитися, так. Досить забавно, це було про той час, коли я втрапив цноту.

А чи могла "Stay With Me" вважатися навіть більш сексистською?

Думаю, так, а ти? (Сміється)

Ти можеш сказати, що був ПК-хлопчиною?

ПК? А це що?

Політично Коректний.

(Сміється) Це зараз справді так звється? ПК. Ні, я не думаю, що я такий вже ПК-парубок. Це взагалі ніколи мене не хвилювало. (Сміється)

ТО, А РОД-ОДИН

Ти навмисне винайшов вокальний стиль, чи це твій природний голос?

Я звичайно співаю на один тон вище за те, що для мене природно. Я пам'ятаю, це робив Сем Кук. Тож природно я робитиму все, що робив Сем Кук... тільки не постріл в готельному номері від проститутки.

Реп слухаш?

Доводиться, бо мої діти слухають його весь час. Мені подобається Тупак, багато з того, що він робить. Але цього так багато, я не можу цього витримати. Просто не встигаєш йти в ногу. Факані групи випускають альбом, потім вони на MTV, потім вони розходяться. Є один реп, який мені справді подобається. Це про акт вмирання. Чудово. Там говориться: "Ти ніколи не бачив, як людина плаче/Доки не побачив, як людина вмирає".

Звучить як Айс Кьюб.

Не думаю, щоб це був Айс Кьюб. Це може бути Айс Бакет! Мій син справді на цьому поїхав. Він носить факану шапку передом назад, штани тут, підштаники там, і я кажу йому: Есе, мені справді допало пій запис HOUSE OF PAIN. Він дуріє. Тату! Це HOUSE OF PAIN! Я намагаюся пояснювати йому деякі семпли, звідки вони походять. Тому що можна часто почути семпловану SLY AND THE FAMILY STONE, тож я скажу йому про це, бо вважаю, це важливо, щоб він розумів корені того, що він слухає. Моя донька, якій 15, зараз лає весь цей реп і слухає Кета Стівенса.

Що ти робитимеш, якщо з'явиться хлоп'яга, схожий на тебе молодого, щоб її забрати?

А нічого. Якщо це робить її щасливою, і це легально, тоді це чудово. Я не буду проти, якщо вона піде з негідником.

Блюз – це трошки убого, ні?

Я повертаюся до блюзу знов і знов. Чому я завжди ставлю Мадді Уотерса, коли приймаю ванну? Я просто люблю цих хлопців. Я зустрічався з Мадді; більш приємного джентльмена неможливо уявити. В мене відсахє язик, твою дівзю, коли я зустрічаю таких людей. Цими днями я зустрів Деніса Лоу. Я все життя йому поклонявся. Я записуюсь в готелях як Деніс Лоу. Я використовую його ім'я. Я знаю його вздовж і впоперек, але не бачив вже 10 років. Але я зустрів його і не міг говорити. У мене в голові була безліч речей, про які я хотів його спитати, і потім я йшов і думав: Що зі мною трапилось? Чому я не міг з ним нормально розмовляти? Але який гравець. Знаєш, він зараз легший на два фунти, ніж коли грав. І він п'є і палить. Я поїхав до Мейн Роуд у Манчестері для промоції свого концерту, і ми трошки попинали м'ячик: Деніс був там, і Майк Саммербі, і Френні Лі – він небагато може зараз, коли в нього стало погано з колінами – ось, і ти даєш пас Денісу, а він ніколи не зробить з м'ячем чогось стандартного. Він завжди кине його кудись, куди ти зовсім не чекаєш.

У якій позиції ти граєш зараз?

Фул-бек, захисник. Будь-який тальший бек, ніж цей, і

швидка допомога св.Іоанна забере мене з-під воріт.

Ти жорсткий?

Я так не думаю. Я можу битися за м'яч жорстко, але я не підлий чи ускипливий. Я не думаю, що в цьому є якась потреба. Але я багато кричу. Я люблю кричати на моїх хлопців. Це завжди було частиною гри.

Ти маєш репутацію людини, яка розумно вибирає кавер-версії. А яка із зроблених тобою була найгіршою?

Ой, були деякі хитромудрі. Я зробив "All Right Now" групи FREE, до якої я ніколи, ніколи не доторкнувся. Була також версія з факаною драм-машиною. Жакливо.

Чи чесно буде сказати, що ти ніколи не поцуплював рядки у Боба Ділана?

Ні. Наприклад?

Наприклад, твоя пісня під назвою "Forever Young".

За це я йому нічого не винен. Мелодія була іншою. Було вісім пісень з назвою "Forever Young". Боб не був першим. Я можу сказати такі ж самі речі про Боба Ділана. Scarborough Fair. Нещодавно я чув рядок: "My father's house has many mansions" – він поцупив це з Біблії. Але як я можу не бути під впливом когось, кого я так високо поважаю? Я зустрічав його тільки двічі за своє життя, і обидва рази за дивних обставин. Першого разу я був в "The Faces" і щойно зустрів Брітта Екланда, а Боб сказав: Ти не хочеш повернутися до такого-то будинку і пограти? А я йому щось по типу: Я щойно зустрів Брітта Екланда, пішов ти, Боб! І я все життя про це шкодую. Потім, два роки тому, я виходив з Медісон Сквер Гарден, а він саме стояв там біля лімусину, і я сказав: Боб! Я міцно його обійняв і сказав: Сподіваюсь, в тебе добрі місяці, – і пішов собі далі. І я гризу себе подумки: Чому ти не запросив його випити? Це ж був Боб Ділан!

Хто це сказав: "Род так саме непроникний, як два шара фарби і добрий прутень"?

Міг хто завгодно, чи не так? Добрий прутень. Ммм. Ідіоти. Це хто сказав?

Ронні Вуд.

Ронні? О, це здорово. Будь-хто інший, і я б образився.

Це правда, що ти знаєш прийоми, як уникнути платні за всіх в пабах?

Ой, безліч. Відчини комусь дверця машини на парківці, тоді їм доведеться зайти у паб попередити тебе. І ось цей (підводиться), я роблю його після футболу. Заходив у паб першим і кричиш: Що бажаєте, хлопці? Вперед! Потім, коли всі вони рушають до бару, я... (нахилиється, зав'язує шнурки), і раптом опиняєшся позаду. Це гарний трюк.

Чим приваблював леопардовий візерунок?

Думаю, я побачив його в якійсь старій книзі про кіно. Впевнений, не я був першою особою, яка мала леопардовий костюм.

Які твої штани були найтіснішими?

Найтіснішими? Мабуть ті леопардові... (Бере голову в руки) Чорт його дері, чому я, фак його, носив ці факані шмотки? Про що я думав? (Заспокоюється) Так, мої найтісніші штани відносяться, мабуть, до періоду "Da Ya Think I'm Sexy". Щоб показати свої... причиндали.

Я чув, що ти не дуже обдарований.

Ні, насправді я досить обдарований. Ні, знаєш... чорт його дері, куди ми тут залазимо? Ну, що останнє ти хочеш почути в чоловічому туалеті? Гарна штуківина! (Сміється) Але ні, я просто середній. Однак досить щасливий цим.

Коли вийшов LP "Smaller", ти описав його як "лайно". Ти дотримуватимешся цієї думки?

Йсп. Був і є піматком лайна. Він не продавався. Я просто робив те ж саме, що у попередніх двох альбомах. Замість того, щоб спробувати щось нове, я просто знову працював по тій самій формулі, але дива там не було. Мені по голові треба за це надавати.

Ти пишався, що "The First Cut Is The Deepest" не пустила "God Save The Queen" SEX PISTOLS на місце Номер 1?

Слухай, а я про це й не знав.

Чи буде справедливим сказати, що до 1978 року – зима нашої дискотеки – ти став кічовим?

Я думаю, кіч – чудове слово. Дурний прутень – інше слово, яке ти можеш вжити. Боже, я втратив сюжет. Насправді, це скоріше

Чи грала якась музика, коли ти втрачав цноту?

був 79. 1978 року я випустив альбом "Footloose And Fancy Free", де був "Da Ya Think I'm Sexy". Це був гарний альбом. Але "Blondes Have More Fun"... Я не знав, що робив. Він продався накладом шість з половиною мільйонів, а в ньому немає жодного пристойного треку. Я думаю, він збентежив моїх фанів.

А що трапилось з козирком?

Зупинись! Це до біса жорстко! Насправді, носити його почав Вуді, тож я маю віддати йому належне.

Яку роль ти відіграв у наркотичному падінні Елтона Джона?

Ніякої ролі я не відіграв. Я його дуже підтримував. Я був з ним і бачив все, що він робив. У той час я думав, що він був щасливою особою, а виявилось, що не був. Я маю на увазі, я можу пити і ширитися, але він міг відтягуватися всю ніч, 24 години, а я йому: Фак, Елтоне, я йду спати, – а він мені: Ні, не підеш, ти їдеш зі мною в Уотфорд. Він йшов, приймав душ, перевдягався і виходив як пан Директор. Я мав ранню систему попередження, а він ні. Вуді такий самий. Він може відтягуватися по два-три дні. Нещодавно він пройшов обстеження і отримав чисту медичну картку, і доктор сказав йому продовжувати робити те, що він робить.

Коли в тебе був кокаїновий період?

Десь з 79 по 85-86. Але я став депресивним, дразливим. Мій ніс стає факано забитим, і я більше цього не хочу. Але, знаєш, якщо у когось є трішечки... Для мене це добрий соціальний наркотик. Але фігня, яку маєш зараз, жаклива. Твій ніс починає кровоточити, все що завгодно. В старі дні кокаїн був чистим. Це ти той хлопець, який спитав Елтона, чи сував він кокаїн собі в член?

Я.

Це було дуже забавно. Я цього ніколи не робив... Хоч я засовував його собі в зад! Я і Вуді у "The Faces", коли ми не могли сувати його безпосередньо в носи, тому що вони так занехаялися, мали звичай класти його туди у факано холодних облатках. Мене питали, чи я засовував його собі в член. Яке марнотратство. Еррол Флінн мав таку звичку, але в той час це був чистий кокаїн. Ми могли знайти справжній фармацевтичний кокаїн. Череп з кістками на пляшці. Чудово.

В тебе справді є футбольне поле на задньому подвір'ї в Еллінгтоні?

Повноформатне. Сто вісімнадцять ярлів у довжину, біля 80 ярлів у ширину. Насправді сьогодні я зробив його на чотири футу ширшим. Більшим ніж Айброкс*. Він не такий великий, як Вілла Парк, але більший за майже всі поля Першого дивізіону. Два доглядача.

Як тобі книга Ніка Хорбі "Fever Pitch"?

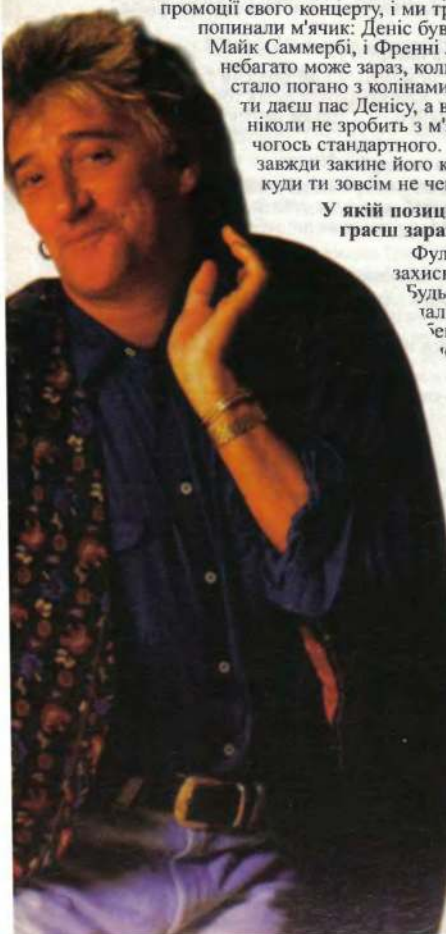
Чудово. Дуже сподобалась. Я б хотів зустрітись з Ніком. Він писав у статті, що хотів би зустрітись зі мною і поговорити про музику. Я хочу зустрітись з ним і поговорити про футбол.

В тебе бувають футбольні сні?

О, мільйони. Я завжди в синій формі Шотландії і забуваю переможний гол в Хемпдені на останній хвилині.

Ти в нічному клубі, і з'являється HOTLEGS. Що ти робитимеш?

Ой, а це вже добре. Роберт Палмер якось сказав мені, що на ADDICTED TO LOVE вплинули HOTLEGS. Однак я б не став танцювати під це. Я не можу танцювати в клубах. На сцені мені добре, але я занадто соромлюсь людей, які дивляться на мене в клубі, навіть якщо я добряче надерусь. Я був на це спроможний за допомогою (постукує

себе по носу) жменьки цього в "Tramp". Але я стаю старим.

Скільки коштів пінта лагеру?

Забавно, що ти про це питаєш, бо хазяїн місцевого пабу, бережи його Бог, не бере з мене грошей за випивку 10 років, що я мешкаю біля його пабу. Але я спробую вгадати. Пінта лагеру? Десь фунт і 10 пенсів.

Як би не так. В Лондоні це два фунти.

Фааак його так! Два фунти! А скільки пінта Тобі? Я його п'ю.

Фунт сімдесят.

Фак. І все-таки, я ж не сказав 35 пенсів чи по типу того, чи не так?

Ти втрачав коли-небудь впевненість в собі?

Кожного разу, коли саджуся писати добірку текстів. Я не вважаю себе текстовиком.

Твій кращий текст?

"Killing Of Georgie". І ця нова пісня, яку я написав, під назвою "Muddy, Sam And Otis", я справді пишаюся нею. Це найкраща пісня, яку я написав за останні 10 років.

Коли ти останнього разу вдарив людину?

Фью. Не думаю, що згадаю. Я не думаю, що вдарив би когось, якщо мене тільки не спровокують. Я і раніше вмів тримати себе в руках. Ой, знаю. Фотограф в Австралії. Я штовхнув його в клумбу, а він подав на мене до суду і виграв справу. Перед тим я вдарив дідугана, який був хазяїном ресторану, тому що він нас виганяв. Він просив нас покинути ресторан, а я сказав: я думаю, ми витратили достатньо грошей, щоб з нами поведилися трошки цивілізовано. А він спробував схопити мене за куртку. Це було останнє, що він зробив. Він отримав по голові. Однак це до чорта класне питання. Знаєш, ніхто мене про це ще не питав, і мені справді потрібно подумати. Я маю на увазі, тут нема чим пишатися, але це справді примушує мене покопатися в пам'яті.

На що ти найімовірніше будеш скаржитися в номері готелю?

На прокуренисть номеру. Чи гриби, які ростуть в ліжку. Але запах тютюну мене виводить. Інакше кажучи, ти не отримуєш речі, за які платиш. Ось чому ми розносили готелі вицент – не тому, що нам не було чим іншим зайнятися, а тому, що платиш шалені гроші і не отримуєш ніякої поваги.

А як себе відчуваш, розносячи вицент номер готелю?

(Шепоче) Чудово!

Якщо б ти робив це зараз, прямо тут, з чого б ти почав?

Звичайно кілька хлопців сидять на дивані, а пара інших входять, перекидують його, і всі падають назад. Ось тут все й починається. Але зараз ми не руйнуємо кімнати, здебільшого тому, що це так до біса дорого. Забавно, моя старша сестра, Мері, їй біля 63, це любить. Вона інколи їздить зі мною у тури до Європи, і що ми любимо робити – це винести всі-всі меблі з номеру одного з нашої групи. Штори, картини, все. Все це відносять в підйомник чи до кладової. Тож він входить, на бровах, з ксискою, і вмикає світло – почувайся як вдома, любя – а там нічого нема. Уяви собі таке після того, як надерешся по вінця. Розкішно.

Ти цілувався коли-небудь з чоловіком з язиками і все таке?

Я цілував чоловіка... але дай мені закінчити. Я хочу вписатися в контекст! Хлопці цілують один одного у новорічну ніч і з подібних приводів. Чи коли хтось з мужиків заб'є гол. Але не так, як ти кажеш, не в сексуальному розумінні.

Що б ти мені приготував, якщо б я прийшов в гості?

Найкраще, що я можу для тебе влаштувати, це яйця, незалежно, хочеш ти чи ні. Варені, смажені, варені без шкаралупи. Я не такий вже й повар.

Скільки ти важиш?

Сто сімдесят п'ять фунтів**, що десь на п'ять фунтів забагато.

А що у тебе в кишенях?

Нічого. Зовсім нічого.

А випорожнити їх можеш?

ОК. (Вивертає кишені штанів). Ой, а тут телефон старини, з яким я хочу зв'язатися. Хлопець, з яким я вештався 1963 року. Мабуть, він вже полисів і з нього щось сиплеться.

Яку фізичну рису в собі ти не любиш більш за все?

Ніс. Він руйнує фотографії. Мене можна фотографувати тільки з одного боку, інакше він виглядає як факано величезний банан. Я б виправив його, але це змінить мій голос.

Ти гарний пловець?

Зовсім ніякий. Був власником купки басейнів і не вмів плавати. Вони справді для дітей, чи не так, ці басейни?

Що ти вдягаш у ліжку?

Нічого.

В тебе є чуттєві зуби?

Ні.

Вмієш свистіти крізь пальці?

Ні. (Сміється)

Ну а цигарки скручувати?

(Сміється) Твою дивізію! Ні.

У перукарні ти просиш зробити собі "Рода"?

Ой, мені це подобається! Мені це до чорта подобається. Я маю це робити. (Куйовдить волосся). Воно вже робить свою власну справу. Десь чотири роки тому я спробував зачісувати все назад і отримав купу листів, що висловлювали невдоволення, тож все знову стирчить. Стара сила волі піднімає його вгору. Я почав цю зачіску, я її закінчу.

Твій літак падає. Яку останню річ ти зробиш?

Якщо б я був достатньо п'яним, я мабуть й задом би не ворухнувся.

Найкраща пісня з будь-коли написаних?

"The Flower Of Scotland".

Як ти зупинятимеш Демі Мур, якщо вона пристає до тебе під час роботи?

Звичайно, ніяк. Мені це подобатиметься.

Твій найбільш пам'ятний сексуальний досвід?

Ой, так багато. Я думаю, секс у незвичних місцях завжди найбільш еротичний. Я дуже добрий на задньому сидінні лімузинів. В ліфтах я пробував, але все закінчується занадто швидко. Я трахався на готельних балконах. Там, де є елемент небезпеки. Але, в принципі, я ліжковий чоловік.

Маси щось проголосити?

Я думаю, що ми охопили дуже великий спектр предметів. Гарні питання. Але я сподіваюсь, що це не сімейний журнал. Розумієш, я просто не ПК, любий.

Перед тим як прощатися, Род ставить своє питання: чому британські чоловіки завжди знімають штани, коли нап'ються?

"Забавно, чи не так?" – дивується він. – "Я зробив це днями в нічному клубі у Монте-Карло. Кілька склянок і – оба-на, факані штани додолу, ж...па назовні". Раптом його захоплює думка. "Чекай, в мене є кілька фото".

Так, є. Мертвово-білі глянцеві святкові відбитки, які супроводжуються послідовним коментарем: "...це я добре бахнутий" (сорочка на шматки, стан просунутого відпочинку а ля Олівер Рід) "...я в трусиках. Ох і сука!" (зухвало позує у дверях спальні, відгукнутий у мікроскопічні труси) "...моя стара ж...па" (засмагла сідниця Рода на публічному показі) "...я в електричному клозеті цього клубу з каструлею на голові" (затиснутий у електричний клозет того клубу з каструлею на голові) "...йця мого приятеля" (кремезного масштабу яєчки, жажливо, прямиєнько в лице) "...це був день народження Елтона. Я приніс йому цей старий жіночий сушильник для волосся 70-х років" (Елтон радісно посміхався під накриваючим голову салонним повітродувком) "...і, ой ні, що я тобі не покажу".

Після мінімального наполягання Род розкриває цензуровану світліну. Це знімок його квітучої дружини, сидячої на унітазі, з мереживним висячим мостом трусиків між колінами, і з виразом терплячої покори "Ау-Род-ти-знову-мене-дістав" на обличчі).

"Це бабця на горшку", – оголошує Род, сповнений митецької гордості. Він вивчає портрет, і на якусь мить туман роздуму, навіть самоаналізу, хмарить його чоло. "Чекай", – насуплює брови він, – "я не пам'ятаю, щоб я це знімав".

* Стадіон клубу "Rangers" в Глазго

** тобто приблизно 79,5 кг

На початку 1995 р. Аланіс Морісет ще абсолютно не існувала для музичного бізнесу. Проте, починаючи з літа, вона стала новою сенсацією року. Суміш електричних та акустичних гітар призводить до того, що пісня стає нав'язливо-рутинною. Голос Аланіс Морісет занурюється в мелодію, а слова виглядають як триумф самовдоволеності: "Now that I'm Mine Thing / Now that I'm a millionaire..." Певна річ, коли Морісет писала слова для "Right Through You", вона була цілком розореною і існувала завдяки доброті своїх друзів з Лос-Анжелесу.

ALANIS

Егоцентрична зірка. З новеньких..

Врешті, тепер ви могли б сміливо довірити Морісет вгадувати для вас лотерейні номери. На початку 1995 р. вона ще абсолютно не існувала для музичного бізнесу - хіба що ви випадково згадаєте двійку досить гладких поп-альбомів, які вона випустила в Канаді ще підлітком. Проте, починаючи з літа, вона стала новою сенсацією року. Не дивно, що Мадонна відзначила її своєю лейбою Maverick Records.

О'кей, так було б несправедливим пов'язувати досягнення Морісет з якоюсь однією піснею. Але "You Oughta Know" була пеклом з телефонної карткою - гарячковий, хрипкий, переривчастий гімн, який висловлює почуття, що притаманні кожній обдуреній коханці, але звичайно не висловлюються через ввічливість. Морісет

привертає і утримує нашу увагу, поки вона, скреготучи зубами і майже бризкаючи слиною, проголошує:

"Коли ви маєте успіх, вам доводиться терпіти, коли ваша пісня живе трохи довше, ніж вам хотілося б. Якби моя кар'єра не була пов'язана з музикою, я могла б писати пісні і, прослухавши їх раз чи два, ніколи більше не слухати.

Власне, я саме це й роблю, але трапляється, що ви слухаєте їх надто багато. Я не маю з цим проблем. Але в той час, коли я це писала, мій внутрішній стан не був вельми мирним. Я намагалася відчувати пісню по-різному, зараз я усвідомлюю, для чого вона існує - на щастя, це перевищує просту емоційність. Це більше, ніж просто згадка."

Морісет привернула до себе багато народної уваги своєю "You Oughta Know", та й не тільки нею. Її альбом "Jagged Little Pill" розійшовся багатомільйонним тиражем. "You Oughta Know" та її наступний сингл, "Hand in My Pocket" посіли перші позиції в усіх сучасних рок-чартах. А на початку листопада Морісет дістала любов'язну підтримку журналів "Rolling Stone" та "Spin", що вмістили її на своїх обкладинках. Проте, ви б не знайшли ці обкладинки обрамленими та повішеними на стінах поменшання Морісет - вона каже, що навіть не купила тих номерів.

"Це було для мене цікаво", - каже 21-річна співачка, авторка пісень та виконавиця на гармоніці, яка частіше відмовляється від інтерв'ю, ніж жалус

журналістів." Це важко - промовляти до когось протягом півгодини, сподіваючись, що він стане твоїм представником. Я живу на світі 21 рік, і я все ще залишаюсь людиною, що промовляє до когось по півгодини, сподіваючись, що він виявить мені, для чого я існую.

"Часами я відчувала себе перекрученою. Я хотіла б бачити речі реально, або відразу визнавати їх неправдивими. Я досягла певного рубежу, коли відчула, що бачила п'ять відсотків себе самої, а не 50. Я тільки цього і прошу," - каже вона. "Це дійсно мені подобається. Це наче мандрівка. Але вона не є нескінченною через все те, що веде мене до цієї мети. Я маю певну осяжну перспективу."

Морісет записала свою першу пісню "Fate Stay With Me" коли їй було дев'ять років. З того часу Морісет діяла, її змішували з багном як учасницю Нікелдеонської дитячої програми. "Ви не мусите робити цього на телебаченні". Вона використала частину своїх коштів у рамках цієї програми, щоб випустити пісню як незалежний сингл у Канаді. "Моя мати одного разу зателефонувала мені і прогнала по телефону цю пісню, - зі сміхом каже вона. - Вона була популярною, страшенно популярною... Про відносини, що я мала в дитинстві, романтичні відносини. Я не мала досить "дорослого" досвіду, щоб написати її... Отже, я зробила це творчо."

Луїза Рені, ветеран рок-співу з Оттави, яка зараз очолює команду SAL'S BIRDLAND, згадує, як вона познайомилась з 12-річною Морісет у церкві. Морісет знала, що Рені та гітарист Леслі Хоув мали студію в Оттаві, і вона сподівалась, що вони допоможуть їй у її музичному розвитку. Дійшлося до того, що вони прийшли до батьківського будинку, таким чином родина змогла почути, що саме мала сказати Рені.

"Моєю порадою їй було застереження лишатись поза межами музичного бізнесу - нічого собі, а? - згадує Рені зі сміхом. - Вона сподобалась мені одразу. Вона виглядала на 10 років старшою, ніж будь-хто, кого я знала. Вона відрізнялась зрілістю міркувань. Я думала, вона буде симпатично-холодною навіть у свої 12 років. Я думала, що вона завжди мала якості зірки, можливо, й не усвідомлюючи того. Я не могла також вірити її батькам. Вони начебто підштовхували її на цей шлях, що виглядало трохи дивним для її 12-річного віку. Я могла зрозуміти це її хотіння, та чи батькам варто підтримувати його?"

Морісет згадала про дещо з цього пізніше. Пісня "Perfect" з альбому "Jagged Little Pill" розповідає про значні очікування: "Be a good girl / You've gotta try a little harder / That simply wasn't good enough / To make us proud." І Морісет сказала в журналі "Rolling Stone", що дитиною вона "тільки й хотіла зробити щось, що виправдало б сподівання моїх батьків та тих, хто працював зі мною тоді."

Тут мається на увазі й Хоув, що був співавтором та продюсером її перших двох малозмістовних альбомів - надто плянцевої

попси, що скоріше була кроком у напрямку до Деббі Гібсон, ніж до Мадони. Однак, там були й хіти; в 1991 р. Аланіс продала 100.000 примірників у Канаді, отримавши приз Juno Award як найбільш перспективна дівчина-співачка. Альбом "Now Is The Time", випущений наступного року, розійшовся тиражем 50.000 примірників. Для Морісет то був нікчемний час - щось подібне до того, що згадується в співставленнях у її хіті "Hand In My Pocket". Вона була щасливою, але ніяковіла; зазнала успіху, але була розгубленою; стала честолюбною, але контролювала себе. Вона просто вчилася балансу між "чистим" мистецтвом та шоу-бізнесом.

Справи ускладнювало те, що Морісет, попри все, лишалась підлітком. То могли бути важкі роки навіть для того, хто продав сотні тисяч альбомів. "Коли ви-підліток, ви юні і незахищені, - каже Морісет, яка відвідувала католицької школи перед вступом до вищої школи. - Мати все це, а до того ще й музичну кар'єру - це означає піддаватися ревнощам та непорозумінням."

...Я жила в двох різних світах. Я почувала себе як дві особи; я залишала шкільні мурі і перетворювалась на іншу людину, але наступного дня знову поверталась до школи."

Нарешті, Морісет жадала незалежності. Після закінчення вищої школи вона поїхала до Торонто, але упевнилася, що сцена - це надто другорядне явище. "Я - людина, яка хоче починати роботу над будь-чим з учорашнього дня, - каже вона. - Я хотіла помістити себе в середовище людей, що були б здатні працювати як тяглові осли."

Вона знайшла це двома роками пізніше в Лос-Анджелесі, хоча Морісет зізнається, що "приспособування було значно важчим, ніж я собі його уявляла". Справді, її було пограбовано під прицілом вогнепальної зброї, тільки-но вона приїхала до Голівуду. "Багато людей вважають це чимось темним та жахливим, - каже вона. - Але в цьому є й певний потенціал, зрештою, творча енергія. Ви це справді відчуваєте."

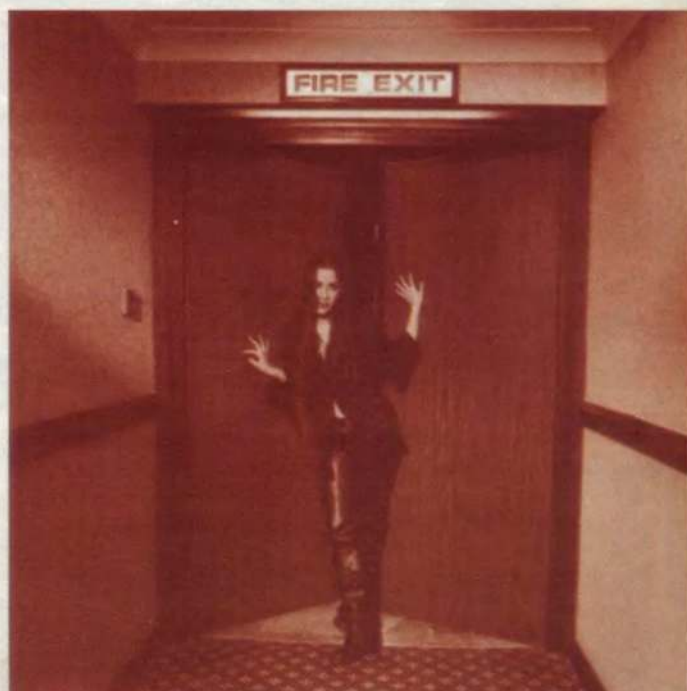
На початку 1994 р. Морісет зустріла Глена Балларда, з яким вона пізніше створить "Jagged Little Pill". Це були стосунки на спільному енергетичному рівні. Як і Морісет, Баллард теж вже непогано пристосовується в поп-світі, працюючи з Квінсі Джонсоном та продюсером Wilson Philips, виступивши співавтором хіта Майкла Джексона "Man In The Mirror". Він теж хотів порвати з заангажованістю та створити щось, що в більшій мірі було б "на

вістрі". "Впродовж більшої частини часу, проведеного з Гленом, коли він грав на електричній гітарі, я сиділа на землі, записуючи все, що відчувала на цей момент, - розповідає Морісет. - Це походить від чогось несканованого, півсвідомого, ось чому я дістаю від цього стільки задоволення. Найчастіше я записувала слова чи музику на папері, але потім я начебто читала їх вперше в житті. Коли я була молодою, це мало інше походження. Я думала про це, певне, трохи більше, ніж зараз. Іноді все виглядало так, неначе це не я пишу, а хтось інший, а я є тільки каналом передачі всього цього." Можливо, але не будемо заперечувати, що дванадцять пісень альбому "Jagged Little Pill" походять з життя Морісет. Це - деякі натяки на колишнього коханця в пісні "You Oughta Know", банкрутство колишнього бізнес-компаньйона в "Right Through You" чи визнання своєї власної обмеженості, коли вона співає "What it all comes down to / Is that I haven't got it all figured out just yet" у пісні "Hand in My Pocket".

Все це, як вона вважає, є виявом "моєї колишньої незбалансованої півсвідомості; кожний переживав подібне, та лише мені судилося писати про це пісні". Морісет продовжує творити пісні на цьому ґрунті, включаючи такі нові назви як "The Death of Cinderella" та "The King of intimidation".

Рені з SAL'S BIRDLAND зауважує, що Морісет зробила перехід до "зірковості", не дуже змінившись. "Вона дійсно тяжко працювала для цього. Це не той випадок, коли співачка раптом сама потрапляє "в оборот", або що, - каже Рені. - Я ніколи не зустрічала нікого, хто так само заслуговував на свій успіх. Можу зізнатися, я знаю чимало витівок музичного бізнесу. Я щиро радію, що вона не є однією з них."

Пер. Олександр Москалец

ЛІНЧ І БАДАЛАМЕНТИ:

дійсність ірреального

"Twin Peaks". "Ну й містечко у нас! Ріжуть, душать, вбивають. Батько спить з дочкою з 12 років. Півміста наркомани, збоченці і просто ненормальні. Нічне життя кипить в прокурених барах, де в спалахах стробоскопу, під трансову музику, молодь розбирається в своїх взаєминах. А ще боремося за звання містечка - втілення райської мрії. А приїжджі агенти ФБР ще крутіші, хочуть купити землю під будинок. А скандинавські товариші, навпаки, не хочуть. І незважаючи на присутність двох однакових вершин на горизонті, пам'ятаєш, що "Twin Peaks" на сленгу означає жіночі груди, а стосовно місця дії - "ніде". От де дійсно "міцний коктейль із містики, чорного гумору і детектива". Хто б там не вбив Лору Палмер.

Серіал було знято згідно з усіма канонами жанру, з великою кількістю любовних багатокутників, пліток, гарних дівчат, злодіїв і гидких позитивних персонажів. Музика настільки зачаровує, що вже від титрів мурашки бігають по спині. Небесні і тривожні, урочисто - сумні звуки не віщують нічого доброго. Музика нічного міста - це пісні на слова Лінча, які співає Джулі Круз зі сцени місцевого клубу-бару-кафе, та їх інструментальні варіанти. Серіал має свої сильні і слабкі сторони, напевне тому, що більшу частину серій знімали різні режисери. Лінча звичайно цікавить те, що відбувається в червоній кімнаті (білому і чорному вігвамах). Дизайн цього приміщення, за свідченнями очевидців, відповідає стилістиці американських публічних домів (черговий стеб?). Це - шедевр справжнього художника, величезна візуальна насиченість при скупості деталей. Майже все складається із завіс (на цей раз червоних), підлога ялинкою (як в "Eraser-head"), тяжкі старі шкіряні крісла. Тут увесь простір пронизаний музикою...

Маленька людина (Майкл Андерсон) заводять грамофон, музика вивертає його суглоби і кінцівки. Він може розмовляти як включений в зворотню сторону магнітофон, але однак його рухає музика. В фільмі танцюють всі - і Одді Хорн (красунечка Шерилін Фен), що пливе в розвинченому ритмі, і Лиланд Палмер - віртуозний танцюрист, що схилився на старих піснях. Усіх веде танок маленької людини в червоній кімнаті, він командує "Let's Rock!". Це не Бог, це тільки Рука, але волосся стає дибом від жаху.

Серіал зчинив фурор в Америці. Ні глядачі, ні актори не підозрювали, чим закінчиться наступна серія. В останній частині повернувся Девід Лінч і швидко закінчив всі сюжетні лінії, повбивавши всіх хоч трохи достойних героїв. Неймовірно жажлива і гарна пісня "Sycamore Trees" у виконанні Джиммі Скотта - візитна картка потойбічного світу. І під зав'язку регіт Дейла

Купера: "Як Енні?!". Після цього хоч у петлю лізь. Необхідне продовження...

Після серіалу Лінч і Бадаламенти зняли 50-ти-хвилинний музичний фільм "Індустріальна Симфонія №1". В основу був покладений альбом Джулі Круз "Floating Into The Night", а останні пісні увійшли в її наступний диск. Музика фантастична, прекрасний голос Круз, яка виконує пісні на слова Лінча. Дуже незвичайні підбори тембрів, виконані Бадаламенти. Сюрреалістичний, авангардний фільм-вистава, зіграний в приміщенні театру, своїм вступом посилається на фільм "Wild At Heart". Майже увесь фільм Джулі Круз ширяє поміж дровів і дивних ляльок, нагадуючи Володю Харконева із "Дюни". Дивні високі істоти, криваво-червоні, як обличчя божевільної матері Лоли в "Диких Серцем", змагаються з карликами, Майкл Андерсен довго пліляє колоду. Всі ці образи і манера зйомок навівають тривожну атмосферу, таку характерну для Лінча. Лінч також зняв кілька відеокліпів до пісень Кріса Айзека, найбільш відомі його мелодії звучать в "Wild At Heart", а сам він знявся в фільмі "Twin Peaks - Fire Walk With Me" ("Твін Пікс - Вогонь Йди Зі Мною").

В серіалі Лора Палмер була фантомним персонажем, існуючим на фотографіях, відеозаписах, уві снах і у вигляді прекрасного трупа в поліетилені, знятого в срому ключі. В "Fire Walk With Me" Лора - головна героїня, яка протягом семи днів зробила вибір і крок до смерті, перемігши зло.

Синій фон екрану (такий самий як і в "Blue Velvet") перетворюється в невимкнений телевізор, котрий розбивають на початку і наприкінці фільму. Ось так вирішують всі "Проблеми In A World Of Blue". Повільна психоделічна тема "Твін Пікс - Вогонь Йди Зі Мною" із засурдиненою трубою. Початок фільму, що ідеалізує роботу ФБР, здається знятим на його замовлення (це взагалі властиво для американського кіно - "Мовчання Янгів", "Секретні Матеріали"). Всі агенти молоді, гарні, однаково вдягнуті, підтягнуті, спокійні, маніакально люблять каву і досить дотепні. Хто не екстрасенс і не візіонер, не істеричний і не глухий, той хоча б трансвестит або вбивця-шахматист. Розкриття злочинів - лише зовнішня сторона роботи бюро. Реальні події і люди - лише відображення подій, що відбуваються на більш тонких рівнях, невидимих звичайними людьми. Коли візіонери із ФБР проникають на тонкі рівні, вони можуть бути лише спостерігачами або жертвами, неспроможними змінити хід подій на краще.

Перша половина фільму - це розповідь про розслідування вбивства Терези Бенкс. Веде його агент Честер Дезмонд (Кріс

Айзек), який отримав разом з напарником Семом (Кіфер Сазерленд) інформацію про майбутнє завдання від "дочки сестри його матері" (свого шефа Гордона) в дивному танці. Пояснення цього послання шикарне. Але найважливіше те, що справа зашифрована Блакитною Трояндою - квіткою, що не існує в природі (знову дійство відбувається "ніде").

Світ, що оточував життя Терези Бенкс, повний дебільних поліцейських, дивних дідуганів і бабусь. Так само коротять лампи денного світла. Дивна музика Бадаламенти (що навіть не увійшла в soundtrack фільму). Сонне існування селища трейлерів "Блакитна Форель" не можна розбудити навіть смертельною каваю "Доброго Ранку, Америка!". Питання мешканців, що радує новизною: "Де моя гаряча вода?" і слова доглядача: "Я б хотів виїхати, але з іншого боку - може, залишитися? Тут теж непогано...". Тут, так само як і скрізь - не зіскочити з підніжки трейлера.

Знайшовши ключовий предмет - обручку Терези Бенкс, Дезмонд робить помилку. Надівши обручку, він зникає з реальності, лише напис на його машині "Let's Rock!" вказує напрямок, в якому він зник.

Другу половину фільму умовно називають "Останні сім днів Лори Палмер". Повідомлення агента Купера про майбутню смерть Лори чергується з поверненням до героїв серіалу і показом походження всіх наступних перипетій. Неймовірна сцена в управлінні ФБР - зустріч двох інопланетян, які впали на землю, Кайла МакЛахлена і одного із найвизначніших творців останніх десятиріч - Девіда Боуї. Філіп Джеффріз, який побував у вігвамах іншого світу і спізнав біль, запитує "Це хто там?!", вказуючи на Купера, передбачаючи майбутню зміну в його душі - вселення Боба. Начебто лише для цього він з'явився тут і знову зник - тобто: "Let's Rock!".

Ах, яка прекрасна ця Лора, досвідчена кокаїністка, королева школи і всього Твін Пікс, однієї посмішки якої достатньо, щоб найбільш буйний залицяльник заспокоївся і разом з усією школою пустився в танець під "A Real Indication", наговорену самим Анджело. Лора - скупчення всіх зовнішніх пороків, зберегла в недоторканості і чистоті свою душу. Вибравши смерть замість шляху свого батька, вона показала всю свою таку потужну силу. Так, дії сильних чоловіків, які потрапили в Чорний вігвам, меркнуть і втрачають всякий сенс перед смертю Лорочки. Ось починає крутитися вентилятор - дивна музика, чи то вітри віють, чи земля трясеться, чи вода шумить в трубах. Вже відчувається запах горючого масла і двері вігваму відчиняються перед

героями фільму. Знову танцюють карлики, а в нашій реальності - подружжя Палмерів - "Джінджер і Фред". Мешканці вигвадів розмовляють і пересуваються як гітари Роберта Фріппа, в зворотню сторону. Як водиться, кожне їхнє слово багато чого може пояснити уважному глядачеві. ("Дарманбозія - це далеко").

Останні пригоди Лори Палмер, останні зустрічі із знайомими, страшні прикмети прийдешнього. Джулі Круз, яка співає "Questions In A World Of Blue".

Пора в "The Pink Room", де тягуча жорстка музика заглушає всі розмови і недокурки валяються як стріляні гільзи.

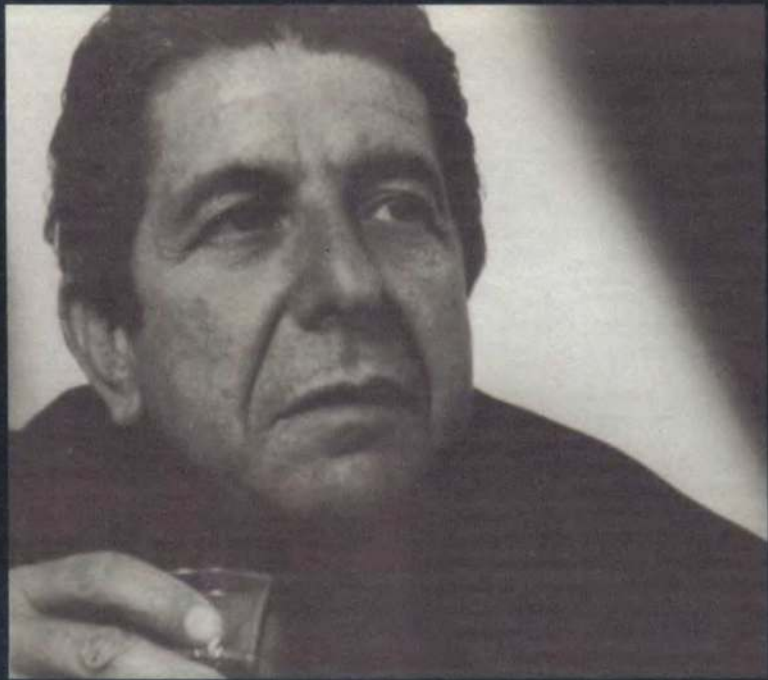
Болісний і страшний процес пізнання Лорою особистості Боба. Тут і спотворене жахом обличчя, коли вона в тремтінні видихає з себе: "Боб - справжній!!! Він з 12 років має мене."; і слабенька надія: "Тато, ти був вчора вдень вдома?". Але після ночі прозріння ("Цією обручкою я беру тебе до шлюбу"), Ангел на картині зник, залишається лише чекання смерті. Як болісно це - стрілки годинника рухаються вперед і назад одночасно. Ось і ніч, діткам пора в вагончик, і однорукий Майкл не допоможе. Лише над Ронетт Пуласкі Ангел зглянувся, подарував свободу, відібравши пам'ять. Музика нагадує soundtrack "Omen". А Лора, надвіши обручку і поліетиленове вбрання, відпливля до Піта на рибалку.

"Я хочу власну дарманбозію", - промовили карлик в червоному і однорукий. І Ліланд Палмер в червоній кімнаті звільнений від підселеної душі Боба. Величезний рот, що жує вранішню запарену вівсянку і мавпа, що дико кричить, як в "Голоді" Тоні Скотта. Фінал змальовує зустріч в Білому Вігвам, років 20 по-тому, Дейла Купера і Лори Палмер - Святої Великомучениці і її вірного апостола. Інструментальний варіант "The Voice Of Love", приголомшуюча краса світла, кольорів і самої сяючої Лори. Лори, яка каже "Так!" злітаючому Ангелові, Лори, яка плаче і сміється одночасно. Ця свобода душі, ця краса варти більшого, ніж життя. Смерті немає!

Після гучних показів, приголомшуючого успіху, Девід Лінч відійшов від справ, зробивши творчу перерву. Вийшов альбом Джулі Круз на музику Бадаламенті "The Voice Of Love" з текстами, малюнками за участю Лінча. Кайл МакЛахлен знявся в багатьох фільмах, серед яких вирізняється "Процес" за романом Ф. Кафки. Анжело Бадаламенті написав непогану музику для фільму "Полювання на відьом", особливо вдалою є його версія старого хіту "I Put A Spell On You/Because You're Mine" (хто тільки не виконував його). А також для останнього фільму Жане і Каро "Місто зниклих дітей" (шикарної знахідки для любителів естетства, краси і стебу). Кожному фільмові, кожній особі із вищезгаданих хотілося б присвятити статтю (і не одну), але "незмінна скорбота людська".

Починаючи з 1995 року Девід Лінч працює над фільмом "The Lost Highway". Дуже...

Ірина Богдан

Що Ви робите якнайперше, коли прокидаєтесь вранці?
Одягаю свої чорні шати.

Чий концерт був першим, на який Ви потрапили у Вашому житті?
Виступ Джоша Уайта у Рабі Фу, китайському ресторані в Монреалі, 1949 року. Джош Уайт був білим блюзовим співаком, ім'я якого пов'язували з лівим фолковим рухом у Нью-Йорк Сіті, але він нібито став федеральним свідком у слідстві щодо комуністичних фолк-співаків і втратив довіру. Але на гітарі він грав дуже добре. Він знав, як підкорити струну.

Автором якої пісні Ви б хотіли бути?
If It Be Your Will. Я її написав.

Коли Ви останнього разу плакали і чому?
Вчора у Стокгольмі. У номері готелю. Ситуація, здавалося, запрошувала мої сльози пролитися.

Яка Ваше найцінніша матеріальна власність?
Моє тіло.

Остання особа, з якою Ви спали?
Мій вчитель. У номері готелю в Нью-Йорк Сіті. Він був дуже лагідним до мене.

Що Ви думаєте про Боба Ділана?
Перший з авторів пісень нашого покоління. Все ще і назажди.

Яка з отриманих Вами порад була найкращою?
Вона була такою: "Чим старшим ти стаєш, тим ти стаєш самотнішим, і тим глибша любов тобі потрібна". Це з тих речей, які я можу підтвердити.

Як Ви думаєте, які риси ви успадкували від своїх батьків?
Неспокій та паніку.

Який найбільший міф про славу?
Що вона нічого не варта.

Яким Ви стаєте, коли вип'єте?
П'янішим. Хоч я ніколи не був великим пиякою - я завжди шукав інших висот - нещодавно я близько познайомився з червоним вином, особливо з Chateau Latour 1982, одним з кращих вин вищого ґатунку з часів Цезаря. На жаль, воно коштує щось біля 200 баксів за пляшку.

Кого б Вам хотілося бачити в кіно у Вашій ролі?
Ребеку де Морней.

Змалюйте себе у п'яти словах.
О, Це Сім Смертних Гріхів.

Чи є якась критична думка про Вас, яка не йде у Вас з голови?
Єдина критика, яка засіла у мене в голові, - сказані мені слова, що в моєму характері є жорстокість. Може, це занадто відверто для цього інтер'ю. Але це лишилося зі мною - можливість того, що я зазнав вітхи і одержував насолоду від страждання іншої людини.

Ви вірите у Бога?
Я повинен.

Чого Ви боїтеся більш за все?
Що мені притаманна жорстокість.

Яка Ваша найнеприємніша риса?
Я дійсно не думаю, що мені властива жорстокість.

Які мрії Ви ще не здійснили?
Я хотів би звільнити всі істоти від страждань. І я хотів би рубати кожне отруйне бажання у корені.

Без чого Ви ніколи не виходите з дому?
Без мого 12-дюймового члена. *

Хто Ваші найкращі друг та подруга?
Мій 12- дюймовий член.

Кого Ви бажаете зустріти більш за все?
Людину кращу за мене. І я зустрів її.

Яку музику мають виконувати на Вашому похороні?
"The Grand Tour" Джорджа Джонса.

Чи Вам подобається те, що Ви бачите у дзеркалі?
Це залежить від того, хто стоїть позаду мене.

Чи Ви маєте щось проголосити?
Як урочисте свідчення тієї нездоланої віри, яка зв'язує покоління одне з одним, я дарую вам старовинне священицьке благословення: Нехай Господь благословить тебе і береже тебе. Нехай Господь буде милостивий до тебе. Нехай Господь наблизить своє лице до тебе і дарує тобі мир.

Довідка: * 12 дюймів становлять 1 фут, тобто 30.479 см. Атож.

Хто бачив фільм Квентіна Тарантіно "True Romance" ("Справжнє кохання") той упевнився, що королем рок-н-ролу був Елвіс. Так, кожен стиль має свого короля. А якщо хтось і не згоден з тим, що королем сучасного кіно є Тарантіно, ніхто не буде заперечувати, що королем реггі був і залишається Бом Марлі. Він народився в 1945 р. в невеличкому селищі Св. Анни на Ямаїці. Точної дати його народження не знає ніхто. В його паспорті № 57778, виданому 6 березня 1964 року в графі дата народження стоїть 6 квітня 1945, але Седелла Марлі Букер, його мати, каже, що наскільки вона може пригадати, Боб народився на два місяці раніше від того дня. Коли він народився, хлопчика звали Роберт Неста Марлі, але "ніхто, навіть моя рідна мати, не знає моє справжнє ім'я" - казав Боб. Одного разу він сидів із двома своїми друзями Ібісом та Даяном на веранді і почав розповідати про Христа. Він сказав, що місія Христа почалася у 33 роки. "Я збираюся вмерти в 36" - сказав Боб спокійно, - "просто як Христос".

"Припини це, Боб" - сказав Даян - "Про що ти говориш? У тебе прекрасна кар'єра, ти робиш великі гроші. Чому це ти збираєшся вмирати таким молодим?"

"Наступний рік буде 1978" -

продовжував Боб, - "Мені буде 33 у

лютому. З того місяця, з того часу все і почнеться. "Та годі вже, Бобі! Поговоримо про щось інше." - сказав Ібіс. Друзі були дуже занепокоєні такими розмовами Боба, та обміркувавши все, вирішили, що то була тимчасова депресія.

Боб Марлі помер 11 травня 1981 року у віці 36 років. Його тіло знаходиться у бронзовому саркофазі на Арені Національних Героїв у Кінгстоні (столиця Ямайки). Одна рука його тримає Біблію, відкриту на 23 псалмі, який починається зі слів: "Господь мій пастир...", друга рука лежить на його білій електрогітарі "Гібсон". Багато чого розповідають про Боба Марлі, і все те було б цікавим, якби було правдою. На жаль, це не так. Тому найбільш цікавими свідками є власні слова Боба Марлі, які можна знайти в текстах його пісень та в інтерв'ю з ним, які він любив, тому що мав що сказати і вважав, що повинен це говорити.

Стефан Дейвіс, англійський письменник, написав книгу, яка називається "Боб Марлі". Ось що він там пише: "Боб звично випалиював великий джойнт перед інтерв'ю... Коли йшлося про Раста, Боб часто звертався до Біблії, яку він возив з собою з мотеля в мотель. На обкладинці був портрет Хайле Селассі, імператора Ефіопії. Вільний аркуш після обкладинки був списаний різноманітними нотатками Марлі: Ефіопія - таємниця в руках

Джа - живий

Божих", "І беззаперечно то є тайною благочестя: Бог є - втілений ЯН". "ЯН" - скорочення від "ІЕHOVAN" - "Господь". Це слово часто зустрічається в піснях Боба Марлі, звучить воно як [Джа]. Ну а "джойнт" то, по-нашому, буде "папіроса".

Відомий ямаїкський співак і кіноактор Джиммі Кліф в інтерв'ю MTV сказав про Боба Марлі: "Він був людиною надзвичайно чутливою, людиною, яка насправді розуміє, що діється навкруги". В наш час, коли вже майже ніхто нічого не розуміє, думаю, варто було б прислухатися до того, що говорив Боб Марлі.

Перед вами інтерв'ю, яке записав на магнітофонну плівку в 1973 році Невіл Віллоубі. Місце запису - Ямаїка.

Невіл: Послухай, є така думка, що багато з тих хлопців, що кажуть про себе що вони Раста, насправді є, як одна пісня каже "раскалс" - шахраї.

Боб: Багато буде покликано, та небагато вибраних. І будуть там віви і будуть вовки в овечому одязі. Але я особисто не можу бачити цього зараз, сьогодні. Тому що я маю жити як Раста і знати Раста. Я не прийшов, щоб судити людей. ЯН сказав залишити всі суди Йому. То ж всі ті, хто придивляються до людини та кажуть "він таке й таке робить, так і так себе поводить, він такий, а називає себе Раста..." А хто вони такі, щоб обговорювати іншого! Коли Бог сказав залишити всі суди на Нього.

Невіл: А що ти, як Раста, думаєш про злочинність та насильство що коїться все ж таки де не де? Хіба можна цьому протистояти без суду?

Боб: Ха-Ха... Чи не закони є причиною злочинності та насильства. Та взагалі я не... Ну ти знаєш про що я. Земля кінчається... Земля наближається до того стану, в якому вона була під час створення життя... Якою буде Земля... Чи не про це краще думати. А всі ті закони, що ми маємо, то бла-бла-бум-бум-бум, ось чому ми страждаємо. Та кожна людина може це знати. Ті закони не мають ніякого значення.

Невіл: Які закони? Ти говориш про всі закони взагалі?

Боб: Всі закони! Єдиний закон, що є насправді законом, то закон життя. Закон про те, як жити... Ну гаразд, ось дивись. Якийсь там чоловік вигадав якусь систему і каже, що він хоче, щоб люди жили як треба у цій системі... Та я не хочу ту т балакати наче політик. І тільки хочу говорити про праведність, про справедливість. То ж я краще скажу ось що: ЯН - повноправний правитель Землі і Він не будуватиме ніяких парканів із дроту.

Невіл: Чи правильно я розумію, що Раста не вірить в насильство взагалі?

Боб: Раста не вірить в насильство, друже! Раста не вірить, Раста знає. Розумієш, коли ти віриш, це тільки розчавлює тебе. Тобі треба знати те що ти знаєш. Земля є Земля на 2000 років і тепер 1973. Як я вже казав і говорю знов. Я не роблю ці речі заради грошей чи якогось там бізнесу. ЯН приходить в моє серце і тоді все починає відбуватися... Ось чому я їду до Англії, їду говорити про ці речі знов. Або говорити про це в Америці чи Австралії. Я, друже, повинен рухатися тому, що я особисто - слуга Його. Я не роблю ніякої тяжкої роботи. Тільки роблю те, що ЯН наказує мені робити. І через Нього я отримую владу грати музику і Він дає мені натхнення казати усі ці речі. І тепер я бачу ЯН у кожному житті. Тепер в якихось людях живе Зло, а деякі люди є Ангели.

Розумієш?! ЯН сказав усі суди залишити Йому. Дивись! Ну от, припустимо, ти щось знаєш, і знаєш, точно, що багато чого знаєш. То ти маєш зберігати це у собі і ти ж маєш це розповсюджувати, тому що ти можеш говорити. І коли ти говориш це, воно може звучати правильно, а може й ні. Ну, ти розумієш, про що я. Тому що ці речі - то є речі, котрим ЯН вчить тебе кожного дня і коли ти маєш навчитися. Ти маєш знати, що Він каже. Ти маєш це розповсюджувати.

СВІЙ ОСОБЛИВИЙ SOUND В РАДІОЕФІРІ

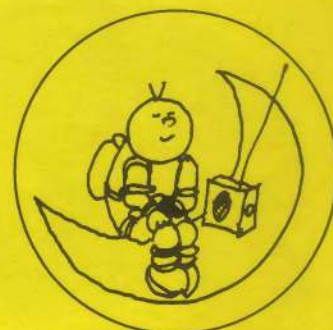
Виробництво джінглів для
радіомовлення основних форматів:
AC, CHR, Oldies, AOR та Urban.

Головний пакет:

- 1) позивні - 6 уривків по 3-7 сек. з вокальним супроводом українською або російською мовами;
- 2) позивний новин на початку години (3-7 сек.) з музичною темою, яка його продовжує (до 6 хв.);
- 3) ранковий та вечірній джінгли (10-15 сек.)
- 4) 100 саундефектів для виробництва реклами.

Вартість пакету - 3 650 гривень (з ПДВ)

Додатковий пакет:

- 1) позивний спортивних новин (3-7 сек.) з темою (до 5 хв.)
- 2) позивний автоновин (3-7 сек.) з темою (до 6 хв.);
- 3) позивний повідомлень про погоду (3-7 сек.) з темою (до 2 хв.);
- 4) рекламна пісня радіостанції (до 30 сек.)
- 5) 100 саундефектів для виробництва реклами

1 800 гривень (з ПДВ)

Готову продукцію Ви отримаєте на компакт-дисках.

Тел./факс: (044) 243-73-65

E-mail: studio@topaz.kiev.ua

Адреса: Київ, 2521890, Чоколівський бульвар, 13 к.528

ДЖАЗ-РОК 90-х

Часи тріумфу джазу минули вже давно.

Колишні лицарі-імпрровізатори, приречені на неславу за відсутності якісного фонозапису та електроінструментів, поступилися своїм місцем миршавим пострибайчикам рок-н-ролу й поп-музики. Давно минули й часи розквіту джаз-року - такого собі електричного синтезу дохідливості року та імпрровізації без попереднього розмаху, а також усіх нетрадиційних форм джазу.

Здавалося б, що в наш час цьому жанру немає місця, хоча все ще існують джаз-клуби і в пресі з'являються гучні імена Джона МакЛафліна, Джорджа Бенсона та інших. Джаз-рок стає класичним, тобто звичним жанровим як і реггі, кантрі, рокабілі чи блюз. Джаз став хоббі для музикантів, які працюють з іншими стилями: Чарлі Уотте з Rolling Stones, Ніко Мак Брейн з Iron Maiden мають власні джазові оркестри і навіть іноді потрапляють в Top20 часопису "Down Beat". Однак на відміну від форм, що вже "відбулися", джаз-рок настільки неосезаний і різноманітний, що навіть запеклі прихильники вішати ярлики добряче мудрують, коли визначають саунд груп OREGON, MATERIAL чи SOFT MACHINE. Джаз-рок здатний вдало комбінувати з іншими стилями. Щоправда, як правило лише обмежена кількість музикантів йдуть на такі поєднання, адже джаз і джаз-рок грають виключно професіонали, які, до того ж, здатні імпрровізувати. Погодьтеся, танцювати під гітару, що імпрровізує, важкувато. При цьому, звичайно, мова не йдеться про джаз від дискотеки та ресторанний варіант джазу. Але й тут знайшлися виконавці, які доповнюють відсутність необхідного мінімуму техніки володіння інструментом деякими нахилами джаз-рокерів - нестримними психологічними маневрами.

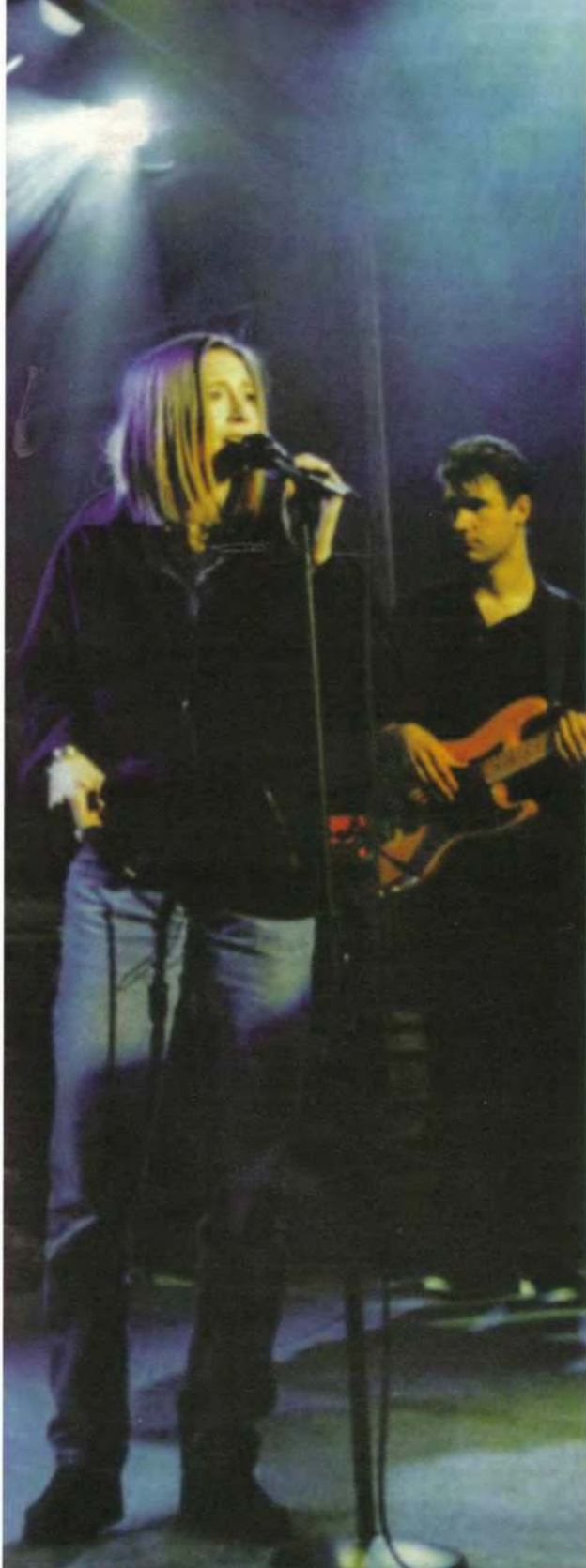
Що ж, джаз-рок занадто манірний і важкодоступний задля 90-х? Ні в якому разі.

Деякі молоді виконавці обирають цей напрямок для самовизначення з не меншою наполегливістю, ніж рейвери чи металісти. Варто назвати Jamíraquai та Еді Дрікел, щоб зрозуміти, що справи у джаз-рокерів зараз не такі вже й погані.

Одразу треба відокремити джаз-рок від інших, дещо схожих з ним за ознаками стилів. Поперед усе, юрба "недорозвинутих джазменів" з так званого прогресив- та арт-року. Ці хлопці "нашкодили" ще в 70-х, а прибирати вийшло нам - з усіх усюд на нас полилася меляса AORу та софт-року. Ось тільки шкода криядити PRIMUS - американське тріо, яке грає взагалі щось навіподоби джаз-панку і робить це дуже вдало.

Наш багатий на творчі експерименти час висунув своїх лідерів джаз-року. Хоча їхня творчість починалася ще в 70-х, визнання прийшло лише у 90-х. Великий Майлс Девіс в одному з своїх останніх інтерв'ю часопису "Down Beat" відзначив музику Трилока Гурту. Цей індійський музикант був відомий за участю у проєкті Джон МакЛафлін Тріо. У своїй творчості Гурту широко використовує індійський (причому мусульманської його частини) мелос. Але це зовсім не схоже на те, що робив МакЛафлін з Shakti. Цей драмер-віртуоз в своїх перших альбомах запрошував відомих індійських виконавців (Субрапаніам та Раві Шанкар). Його музику можна порівняти лише з проривом Салмана Рушді та його

підстаркуватий консерватор чи юний витівник?

поетичної збірки "Сатанинські вірші".

В 90-х Трилок Гурту утворює власну групу БОЖЕВІЛЬНІ СВЯТІ. В альбомах "Crazy Saints" та "Believe" вже менше фолку, музика стає щільнішою та потужнішою. Додамо до того ж, що Гурту не просто драмер у звичному розумінні цього слова. Його техніка та інструмент унікальні. Про

ситуація змінилася. Сільвіан зник у глушні експериментування, а Мік Карн зібрав решту (окрім гітариста) музикантів JAPAN і створив власну команду BESTIAL CLUSTER. Перший одноіменний альбом був більш ніж вдалим. Акцент був зроблений головним чином на психоделії, початки якої були присутні ще в музиці

проект соліста FAITH NO MORE Майкла Петтона під назвою "Mr.Bungle" здається безперечно авангардним. У 95-му році вийшов другий альбом цієї групи "Disco Volante". Таке враження, що каліфорнійці в "Mr.Bungle" явно забагато слухали свого часу Френка Заппу. Але якщо у Заппи джазова психоделія схожа на карнавал і вважається позитивною,

Що ж, джаз-рок занадто манірний і важкодоступний задля 90-х? Ні в якому разі. Деякі молоді виконавці обирають цей напрям для самовизначення з не меншою наполегливістю, ніж рейвери чи металісти. Варто назвати Jamígaquai та Еді Дрікел, щоб зрозуміти, що справи у джаз-рокерів зараз не такі вже й погані. Одразу треба відокремити джаз-рок від інших, дещо схожих з ним за ознаками стилів.

велику популярність говорити нічого, однак творчість Гурту - показник спроможності (порівняно до "підстаркуватого" жанру) до розвитку.

Якщо говорити про конкретний успіх джаз-рокових виконавців, то це звичайно стосується Міка Карна, за плечима якого доволі багата на події біографія.

В 77-му році, в самий розпал панк-року, вийшов дебютний альбом групи JAPAN, фронтменом якої був зараз добре відомий Девід Сальвіан. Групу помітили: гостросоціальні тексти, вдале аранжування, достатній на той час професіональний рівень виконання. Альбом "Obscure Alternatives" 78-го року мав непогану критику і зараз вважається найкращою роботою Japan. На початку 80-х група і зовсім стала популярною: завдяки спрощенню стилю і модернізації саунду JAPAN прираховували до "нових романтиків", а їхня музика нагадувала ROXY MUSIC тих часів. За спиною Сільвіана все більше стала привертати до себе увагу фігура бас-гітариста, капріота за походженням, Міка Карна. Поява другого фронтмена неминухо призвела до розколу групи. Обидва, і Сільвіан, і Карн, розпочали сольну кар'єру. У 80-х справи йшли краще у Девіда, але у 90-х

JAPAN. Однак у Карна бас-гітара стала інструментом, який солює, а мелодичний візерунок малювався на басовій основі. Гармонійно з такою низькочастотною музикою була слайтова гітара та спів Девіда Зорна - великого сподвижника Карна. У 95-му ж році в альбомі "Tooth Mother" до такої сумної палітри Карн додав і народний кіпрський мелос, в якому вдало поєднуються грецька та арабська традиції. Вартій уваги і проект тріо Міка Карна, Девіда Зорна і відомого джазового драмера (UK, Zappa) Террі Боззіо "Polytown" 94-го року.

Експериментатор-альтернативник Зорн, джаз-рокер класичного зразку Боззіо, та психодел-"новий романтик" Карн побудували альбом наосліп. Не знаю, чи вперше був використаний такий спосіб компонування, однак вийшло цікаво. Хто-небудь з тріо вигадував музикальний малюнок і надсилав фонограму своєї партії іншим двом, які, також окремо один від одного, доопрацьовували композиції.

Повертаючись до вже пригадуваних власних джазових проектів, та на відміну від проектів Уоттса і Мак Брейна зовсім божевільний,

то у Mr.Bungle чітко простежується негативна енергія 90-х. Дике поєднання рок-н-ролу 50-х, танцювальних ритмів 30-х, техно, синтезаторної музики а-ля Клаус Шульц - все це розгашовано на залізнюму каркасі треш-дум-дез металу з нескінченними імпровізаційними пасажками. На цей рік вже продано біля 200 тисяч примірників, що для такої музики - скажений успіх, а для Великобританії й зовсім є двічі золотим.

Таким чином, джаз-рок у 90-х і не збирається духовно розкладатися і затверділість класичних форм йому ще не погрожус. Поява і, безумовно, інтенсивна діяльність в Україні тріумвірату груп ЕРДЖАЗ, ВСЯК ВИПАДОК та ВАЯНГ свідчать про прогрес цього жанру і його популярність. Наші групи теж крокують своїми шляхами. Їхній саунд випливає, і кожна з них має власну мотивацію розуміння джаз-року. Пост-індустріальна психоделія, використання народного мелосу і strange brew на джазовій основі - коктейль, де на 1 літр джазу по 50 грамів різних новітніх стилів - ось тенденції розвитку сучасного джаз-року.

Андрій Безай

ASIA

Arena
Bullet Proof Records, 1996

Що від самого початку було приречене на провал, так це проект "Asia". Якщо ви пам'ятаєте, 14 років тому утворилася ця супер-команда з досить непоганих музикантів John

Wetton (екс-King Crimson), Geoff Downes+Steve Howe (ex-Yes) та Carl Palmer (ex-Emerson, Lake & Palmer) - але, як досить скоро з'ясувалось, супергрупа зовсім не обов'язково породжує супермузику. Хоча перший альбом ("Asia") був ще більш-менш пристойним, відчувалося, що кожен з музикантів тягне коудру на себе. У другому ("Alpha") деякі члени команди відверто плюнули на творчість, просто-таки "відбули номер". Далі поїхало, як по маслу: альбоми ставали дедалі пршими, незважаючи на те, що кожного разу змінювався склад. І от, нарешті, 1996 рік - від суперсклада лишились тільки клавішник Geoff Downes, решта музикантів долучилася до роботи на ланах ASIA. На цьому альбомі, прослухавши, можна знайти все, тільки не ASIA. Хоча група спочатку й не мала власного музичного обличчя, виглядає це досить дивно. Відкриває "Arena" інструменталка "Into the Arena", що починає цикл з 4-х пісень а la Santana ("Arena", "Heaven", "Two sides of the Moon") - м'якенька сантанівська гітарка, тихі клавішні, безліч перкусії, що доповнюється смурним монотонним вокалом. Потому слідує чи не найбільш яскравий фрагмент альбому - 9-ти хвилинна пісня "The day before the War". Як-то кажуть, "все геніальне просто", так і тут - хард-роковий вступ,

спокійнієні два куплети, інструментальний програвш та... повторення всього. Не те, щоб, геніально, але те, що простенько та зі смаком - це вже точно. Наступні пісні "Falling", "Never", "Words", "Tell me Why" у дусі складенького поп-rock'у Foreigner часів 80-х, а "Bring me down", хоча і є одним із найважливіших номерів альбому, нагадує DEEP PURPLE середини 80-х. Крім того, словникового запасу групі інколи не вистачає, а від часті де-не-де їхні приспиви "La-la-la/La-la" потягують на танцювальний примітивізм. Завершує альбом інструментально-клавішна композиція "Bella nova" (теж "зідрана", але вже з VANGELIS). Відверто кажучи, хоча в цілому альбом "м'якенький" поп-роковий, без вагомих злетів та падінь, навіть він не зовсім радисні думки. Можете послухати самі - жалюгідна картина виходить. Склад: John Payne - бас - вокал; Geoff Downes - клавішні; Elliot Randall - гітара; Michael Sturgis - ударні; Asis Ibrahim - ритм - гітара; Luis Jardim - перкусія. Продюсери: John Payne & Geoff Downes.

DEF LEPPARD

Slang
Mercury, 1996

Мужньо пройшовши через всі життєво-музичні негаразди, D. L. "розродилася" новим альбомом. Приємно дивує те, що він не подібний (майже) до легендарної "Hysteria" 87' та її брата-близнюка (щоправда, близького) - "Adrenalize" 92'. Головним є те, що група серйозно змінила саунд, який став набагато потужнішим, до того ж жорсткішим став драйв.

Взагалі-то альбом повністю проінтий ароматом гранджа, але, навіть виходячи з цього, вельми дивують "Truth?", що його відкриває, та "Gift of Flesh" - пісні занадто жорсткі, коли не сказати - жорстокі, які більш підійшли б до репертуару, скажімо, FAITH

NO MORE. Скоріш за все пригранджованість пов'язана з появою у складі нового гітариста Vivian Campbell, який грав у 83 - 85 pp. в DIO. "Turn up. To Dust" продовжує традиції індійської музики, коріння якої в хард-році тягнеться від LED ZEPPELIN, вдалими є і використаний в альбомі гітар - у поєднанні з хард-роковою гітарою це звучить просто-таки убойно. Дещо менш яскраві пісні "Slang", "Work it out" та "Deliver me" на фоні решти зовсім не псують кашу та загального враження. Не обійшлося в альбомі й без повільних речей, і коли "All I want is everything" теж трохи пригранджована, то "Blood runs cold" та "Where does love go when it dies" нагадують ранній D. L. Завершує свято пісня "Pearl of Euphoria" з похмуро-психоделічним настроєм. В цілому "Slang" викликає позитивні емоції, відчувається, що хлопці вирішили пошукати себе - і пошук не лишився марним, експеримент вдався, якщо не на всі 100, то принаймні на 60-70 %. Єдина проблема-барабани. У більшості випадків звучить нежива електронна перкусія, чого дуже шкода, адже Rick Allen вже встиг довести, що однією рукою він грає аж ніяк не гірше, ніж двома (до того ж суперустановка варта того, щоб на ній грати). Порівняно з 93 р. у "RETROACTIVE" у складі змін не відбулося: Rick Allen - ударні, перкусія; Vivian Campbell - гітари; Phil Collen - гітара, вокал; Rick Savage - бас-гітара, вокал; Joe Elliott - вокал.

STATUS QUO

Don't stop
Polygram, 1996

А от, S. Q. святкує сьогодні ювілей, як-не-як тридцятка стукнула. Дата варта уваги і музиканти, як то кажуть, "не мудрствуя лукаво" вирішили пограти кавер-версії "золотих хітів" інших виконавців часів 50 - 60-х. Тут можна навести подібний приклад з іншою командою, не з тієї опери - CHICAGO. І в тих, і в інших альбомах з власними композиціями йшли останнім часом так-сяк, а як тільки записувалися шлягери всіх часів і народів, звисно, у власному виконанні, справи відразу йшли вгору. Альбом відкриває "Fun,

fun, fun"- шикарний рок-н-рол з суперовими підспівами ще одних "старперів" THE BEACH BOYS. Бітловська "Get back" набула в S. Q. дпрує дихання, в ній відчувається набагато більше радості й оптимізму, ніж в оригіналі. "When You walk in the room" виконана у SMOKIE-вському дусі й звучить не менш переконливо. Пісні "Safety dance" та "The future's so bright" (I gotta wear shades") Frank Rossi виконані дуетом з Tessa Niles, яка працювала бек-вокалісткою з такими знаменитими виконавцями, як MARILLION, ROLLING STONES, Eric Clapton та інші. Але на альбомі не тільки рок-н-роли, як полюбили робити S. Q., але й пісні інших стилів. Наприклад, "дикі" поп-рокові "Safety dance" й "Johnny and Mary" гарненько доповнюють монотонність багаторічної стилістики команди. Є й повільна річ "Raining in my heart" з класною гітарною партією ще одного "гостя на родині", Brian May, гра якого вгадується просто з першого акорда. І знову рок-н-роли відомі: "Lucille", "Proud Mary" і решта. Інакше кажучи, альбом вийшов дуже вдалим і когось може легко підняти настрої до рок-н-рольного. Коли S. Q. і далі будуть продовжувати з таким самим запалом та азартом, погуляємо ще, маю надію, на їхньому 60-річчі. S. Q. у складі: Francis Rosi - гітара, вокал; Rick Parfitt - гітара, вокал; Andrew Bown - клавішні; Jeff Rick - ударні; John "Phino" Edwards - бас-гітара; Продюсер: Pip Williams.

GLENN HUGHES

Feel
First Town Records, 1996

В той час, як DEEP PURPLE музикують з новим гітаристом, RITCHIE BLACKMORE відновлює свій, покритий пилом, проект RAINBOW, не спить й ще один екс-purple-овець Glenn Hughes. Після невдалого співробітництва з BLACK SABBATH, створення групи-метелика-одноденки PHENOMENA й участі у запису техно-групи KLF Glenn вирішив серйозно налягти на сольну кар'єру. І непогано, здається, в нього це почало виходити - поперше, вражають його вокальні дані (діапазон не гірше, ніж в Ian Gillan), та й басист він теж

непоганий. Цей альбом складено з двох, так би мовити, стилістичних шматків. Перший-хард-роковий: "Big Time", "Redline", "Push!", "Talkin' to messiah", не дуже-то вражають, бо звучать занадто вже патріархально. А от другий - поп-джазовий з відтінками фанку, здається більш вдалим. Такі композиції, як "Livin' for the minute", "Does it mean that much to you?", "Coffee & Vanilla" лишають по собі вельми приємний осад завдяки гарному аранжуванню та потужному вокалу. Відповідь на все дає остання пісня, автором якої є Stevie Wonder, від чого стає зрозумілою загальна концепція альбому. Цікаве є й те, що партію гітари виконував старий приятель та партнер Hughes ще по 70-х роках Pat Thrall, (до речі, зараз він грає в MEAT LOAF). На мою думку, в цілому альбом до DEEP PURPLE зразка 96 року трохи не дотягує, але RITCHIE BLACKMORE'S RAINBOW лишає позаду, що саме собою вже є досягненням.

ROBERT MILES

Dream Land
Deconstruction/BMG, 1996

Не так часто виконавцям з Італії вдається стати міжнародними фаворитами та ще й продертися до чартів стільки країн, як це зробив Роберт Майлз (він же Роберто Кончіна (Roberto Concina)). Навіть консервативних британців "зачепив" і дістався із своїм хітом "Children" аж до першого місця, та ще й альбом вдалось востримити аж на 7-му позицію. Чим же так привабив

світову громадськість цей колишній DJ танцювального андерграунду з Венеції? Сам Майлз каже, що його альбом - це мандрівка крізь почуття його серця, а присвятив він його "усім тим, хто шукає у музиці щирих відчуттів, роздумів та заспокоєння". Він навіть винайшов свій особистий музичний стиль, що дістав назву "dream music", який

має ритми хауз та трансів ефекти, що пом'якшені тендітним доторком фортепіано. Так, це дуже лірично, але мабуть у цьому, але правда та секрет успіху Майлза. Можна лише додати, що інструментальна музика завжди була дохідливою та інтернаціонально-зрозумілою. Згадаймо, хоча б ту ж ENIGMA. Музика "Dream Land" теж опановує величезну територію - від танцюйданчика до ванної кімнати. А ще важливо опинитися в потрібний час в потрібному місці. Отак...

NINA HAGEN

BeeHappy
BMG/RCA, 1996

Новий альбом найвідомішої в світі німецької панк-рокерши Ніни Хаген є англономним варіантом її торішнього диску "Freu Deuch". У своїх останніх трьох альбомах "Nina" (1989), "Street" (1991) та "Revolution Ballroom" (1993) Ніна намагалася адаптувати свою невгамовну агресивність та панк-енергію до музичної стилістики того часу. В результаті вона, як завжди, отримала якесь бісове вариво з панку, року, харду, диско, репу та неприємної попси з елементами кічу. Це було цікаво.

І от тепер, коли нео-панк знову входить в моду, а такі групи, як GREEN DAY та OFFSPRING оволодівають

серцями мільйонів, Ніна вирішила згадати свої молоді пост-соціалістичні роки, і на новому диску звернулася до своїх музичних панк-коренів. Але час пішов. Ніна вже не та хуліганка-нігілістка. Її вже більше хвилюють проблеми екології, беззахисні тварини та східні релігії. Тому і панк в неї вже зі знаком "+". Одним словом: "Don't Worry, Bee Happy!"

CLANNAD

Lore/Themes & Dreams
RCA, 1996

Слово "clannad" перекладається з кельтської мови як "сім'я,

сімейний клан". Цей зміст має пряме відношення і до ірландської групи CLANNAD, що і є сімейним проектом родини Бреннен (Maire, Ciaran, Pol Brennan) та їх родичів Даггенів (Noel & Pdraig Duggan). До речі, відома співачка Енуа є молодшою сестрою з родини Brennan. Її голос можна почути на деяких альбомах, записаних до 1983 р.

Свою діяльність група розпочала на початку 70-х, а перший альбом записала 1973 року. Диски того часу містили персональні трансляції ірландських народних пісень. Тоді й сформувався характерний для них стиль, заснований на гармонії вокального співу. Згодом музиканти модернізували як манеру виконання, так і арсенал інструментів, що, в свою чергу, привернуло до них увагу більш широкої слухачської аудиторії. З 1983 р. CLANNAD записуються на фірмі RCA, а їхні платівки продаються

мільйонними тиражами. Найбільш відомими роботами цього періоду є саундтрек "Legend" (1984) до телесеріалу "Robin Of Sherwood", альбом "Sirius" (1987) та чудова збірка "Pastpresent" (1989). В цілому група записала 17 альбомів, останній, "Banda" - 1993 року. Новий альбом "Lore" мало чим відрізняється від попередніх - це така ж містична подорож у казковий світ Ірландії, до якої запрошує Maire, яка, як завжди, співає древньокельтською та англійською мовами. Другий (Bonus CD) альбому "Themes & Dreams" містить інструментальні варіації хітів минулих років.

SLAYER

Undisputed Attitude
American Recordings, 1996

Мабуть круп трешовики Slayer теж підхопили бацилу повального захоплення кавер-версіями, яке охопило сучасний рок-н-рольний світ. Напружили хлопці свої металізовані голівоньки та й пригадали, хто ж-таки "вставив" (у

музичному відношенні, звичайно) їх на "зорі туманної юності", що аж закортіло взятись за гітари та зіграти щось своє у відповідь. А виявилися тими "вдохновителями та організаторами" панк-рокери кінця 70-х: Stooges та їм подібні. От і записали слейєрівці "крутий" трешевий панк-кавер альбом. Щось на зразок до нестями металізованого Green Day.

Металістам диск не сподобався, нео-панкам - теж. Ну, а якщо стати десь посередині та витримати 35 хвилин цієї треш-

панкової подорожі у минуле, то можна переконались, що звучить все це досить цікаво. І, можливо, Slayer має сенс використати деякі результати цього експерименту у майбутньому, бо як раз у цьому музичному напрямі дме сучасний рок-н-рольний вітер.

TERRORVISION

Regular Urban Survivors
EMI, 1996

Веселий альтернативний хард-квартет з Бредфорду TERRORVISION, який набрав багато позитивного галасу у 1994 р. зі своїм альбомом "How To Win Friends & Influence People", на цей раз звернувся не до Дейла Карнегі, а, як видно з обкладинки у стилі "a la James Bond", випустив саундтрек до вищезгаданого пригодницького телесеріалу. Його сюжети нагадують уривки з фільмів, які ми бачимо кожного дня, коли бездумно клацаємо каналами телевізора. Вся ця пародійна гра зроблена TERRORVISION у кращих традиціях рок'n'roll і залишає дуже приємне враження. Та й хіти з цього диску "Superchronic", "Perseverence", "Bad Actress", "Celebrity Hit List" вже давно прописались як на радіо, так і у відео-чартах.

Ну, а до складу цих "кінематографістів", які на альбомі виступають як персонажі цього

телесеріалу, входять: Tony Wright - вокал, Leigh Marklew - бас, Mark Yates - гітара та Shutty - ударні.

PLACEBO

Placebo
Virgin, 1996

Лондонське тріо Placebo та їх одноіменний дебютний альбом - це виняткове музичне явище на британській рок-сцені. Це не бритпоп і не американське інді. Дехто характеризує їх стиль як пост-панк, або післянірванівський гранж, але й така диференціація досить приблизна. Основний саунд групи базується навколо пристрасного, майже жіночого, вокалу Брайєна Молко. Його голос незалежно мандрує між іншими інструментами, які несамоовито вириують навколо нього. Сам Брайєн серед виконавців, що мали найбільший вплив на нього, називає Тіма Баклі, Дженіс Джоплін та Крістін Херш.

Групу помітили ще у минулому році після виходу їх єдиного синглу "Bruise Pristine". І відразу ж

майже всі провідні фірми грамазапису запропонували їм підписати контракт. Для музикантів це було повною несподіванкою. У боротьбі за групу перемогла фірма Hut (підрозділ Virgin), яка і підписала у лютому ц. р. з ними контракт на випуск декількох альбомів. Диск групи Placebo можна без перебільшення назвати одним з найцікавіших дебютів цього року. Про це свідчать як і сповнені ентузіазму рецензії критиків, так і сам альбом, який досить прослухати лише один раз, щоб переконались в винятковій якості цього музичного доробку. До цього Молко (Brian Molko), який окрім співу, грає на гітарі та

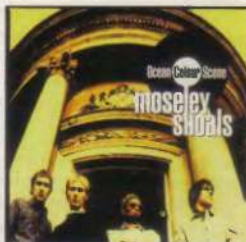
клавирних - американець; Стефан Олсдал (Stefan Olsdal) - швед, він грає на гітарах, басі та клавирних, а Роберт Шульцберг (Robert Schultzberg), який грає на ударних, перкусії та діджеріду - із Швейцарії.

OCEAN COLOUR SCENE

Moseley Shoals
MCA, 1996

Група Ocean Colour Scene вже майже півроку впевнено плаває у територіальних водах верхньої 20-ки британського хіт-параду. А в останні місяці вона майже не виходить за межі верхньої п'ятірки. Але на шляху до бажаного 1-го місця їй весь час стають на перешкоді то OASIS, то Alanis Morissette. Але, незважаючи на це, можна з впевненістю сказати, що альбом групи "Moseley Shoals" (що дівав назву від студії, на якій вони записувались) наприкінці року, буде у списках претендентів на кращий диск року.

Важко однозначно сказати, що грають і як співають OCS (звичайно це брит-поп), але, якщо хтось вже чув їх досить розкручений хіт "The Day We Caught The Train", мав відчуття, що у голосі Саймона Фаулера (Simon Fowler) звучать і BEE GEES, і THE ROLLING STONES, і THE WHO, і KINKS, і ще казна-хто до болю знайомий, але все це якось дивно та незвично, мовби ціла музична епоха вмістилась у 3-и хвилину композиції. Крім Саймона у групі ще грають Стів Кредок (Steve Cradock) - гітари, Деймон Мінчелла (Damon Minchella) - бас та Оскар Харрісон (Oscar Harrison) - ударні. У записі диску приймав участь також Paul Weller. А продюсером альбому був знаменитий Brendan Lynch.

Вбивчі балади

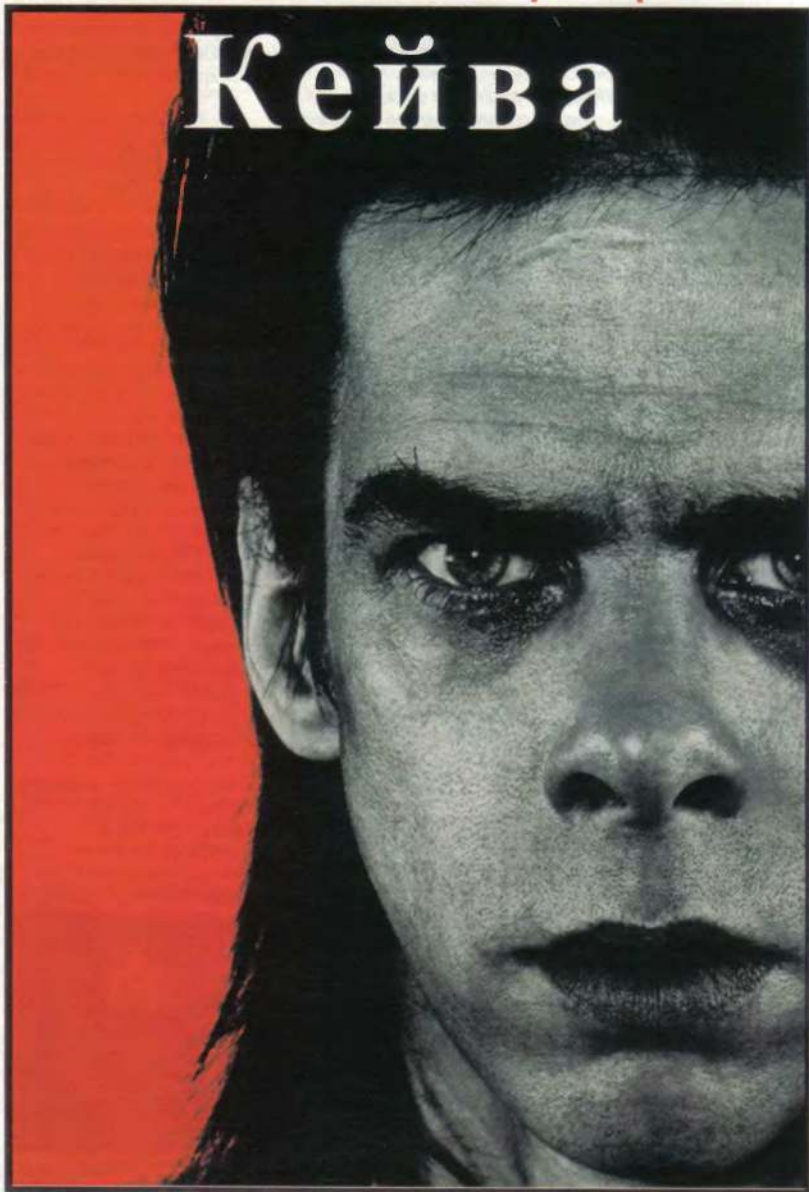
"БАЛАДИ ПРО ВБИВСТВО" - дев'ятий студійний альбом від Nick Cave & The Bad Seeds за дванадцятирічну кар'єру. Ця чудова і різноманітна колекція пісень, яку вільно можна б було окреслити назвою "балади про вбивство", безперечно є найбільш ризиковий доробок, чутливо керований піратським духом пригод і бешкетництва. Знов The Bad Seeds крокують своїм неходженим шляхом із завзяттям і радістю. Те, що Кейв називає "мовою насильства", розпалює його уяву на протязі всієї його пісенної кар'єри, починаючи ще з колишніх запальних BIRTHDAY PARTY (САБАНТУЙ В ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ), утворених разом із його приятелем Міком Харві (Mick Harvey) у 1980 році. Отже, то не новина, що Кейв та його друзі присвятили альбом визначенню та перевизначенню жанру балад про вбивство. "Ця ідея сплела через роки сама себе", стверджує Кейв.

Наскрізь насичена кров'ю епічна "O'MALLEY'S BAR" ("БАР О'МЕЛЛІ") є першою композицією з якої починається альбом "БАЛАДИ ПРО ВБИВСТВО", що був записаний в Мельбурні та Лондоні. Через музично забарвлений гомін та шаркання, безтурботне стукотіння музики, яке майстерно зображає BAD SEEDS, Кейв оповідає алегоричну історію про людину, яка методично розстрілює всіх невадх у барі поруч.

Інша початкова композиція, "SONG OF JOY" ("ПІСНЯ РАДОСТІ"), постає різочим контрастом шибеницькому гумору "O'MALLEY'S BAR" та деяким іншим пісням, що складають альбом. У цій спокійній, нагнітаючо-огидній баладі Кейв демонструє свої здібності оповідача, копаючись глибоко по найтемніших кутках розуму вбивці. На порозі свого сімейного дому чоловік, дрейфуючий без орієнтації в житті, викладає нам історію вбивства своєї дружини та їхніх трьох дітей. "Відверто зворушуюча пісня", каже Кейв.

The BAD SEEDS, які зараз складаються з Міка Харві (гітара) - він зараз видав альбом своїх інтерпретацій пісень Сержа Гінсбурга (Serge Gainsbourg) під назвою "Сі'янілий" ("Intoxicated Man"), - Blixa Bargeld (гітара) з EINSTURZENDE NEUBAUTEN, колишнього члена DIE HAUT THOMAS WYDLER (драмс), колишнього члена TRIFFIDS MARTYN P. CASEY (бас), соло-артиста CONWAY SAVAGE (клавішні) та перкусіоніста JIM SCLAVINOS, огорнули різноманітні настрої, напрямки, звучання і; мабуть, що найважливіше - спонтанність, якої

Кейва

вимагав альбом "MURDER BALLADS". Стилі варіюються від шаленої, несамовитої польки "The Curse Of Millhaven" ("Закляття тихого вітряка"), яка переоповідає численні жорстокощі архе-типичної нікчемі Лоретти, до сумної, кантрі-забарвленої "The Kindness Of Strangers" ("Любязність незнайомих"). Працюючи над "MURDER BALLADS", Кейв жадав ризиків, експерименту і співпраці з іншими співаками та музикантами, розширення звичайного складу THE BAD SEEDS. "Для мене стало досить прозорим значення моє та моїх ідей," зізнається Кейв "в тому, що я захищаю їх, не даю нікому іншому наблизитись до них; при тому, що ті ж самі люди працюють над їх розвитком. Це такий собі присмний, одноособово-маніакальний підхід. У той же час в мене було бажання відкритись, дозволити ідеям інших людей працювати і побачити, що з того відбувається. Таким чином на запису ми мали досить відкрите товариство." Між тими, хто прийняв запрошення Кейва, була австралійська співачка Кейлі Міног (Kylie Minogue), яка заспівала дуетом в його чарівній

композиції "Where The Wild Roses Grow" ("Там, де ростуть дикі троянди"), яка розповідає про чоловіка та жінку-вбивцю, напруження якої тримається виключно на співставленні їхніх думок. "Вже шість або сім років я мрію написати пісню для неї", каже Кейв. "За ці роки я написав деяку кількість, але я не почував себе досить комфортно з ними. Коли ми почали проект з балад про вбивць, здалося, що то є вдалий момент залучити Кейлі. Отже я сів і написав "Where The Wild Roses Grow", маючи її перед очима і не замислюючись, чи сподобається то їй. Я надіслав півку і наступного дня вона зателефонувала і сказала, що зане її дуже подобається. Робота над відео була начебто отримання релігійного досвіду. Я її безмірно поважаю. Я завжди думаю, як би було гарно почути, як вона співає щось спокійне і притишене. Дуже небезпечна пісня для її спіну. Вона мала багато ризикувати, співаючи її, але вона це зробила і це дійсно потребує шани." Кейв також співав дуетом з відомою співачкою PJ Harvey, котра багато разів висловлювала своє схвальне ставлення до роботи Кейва. Пісня "Henry Lee" - традиційна фолк-розповідь, в якій Генрі Лі, зображений Кейвом, опирається залипанням жінки (Харві), тому що він кохає іншу, "Fair better than her" ("Краще нічого, аніж її"). Ненависний образ Харві наставляє ніж, закидає тіло до колодязя і сповідає усіх жінок в місті, що його коханка може "чекати вічність на нього."

"MURDER BALLADS" закриваються класичною Боб Діланівською "Death Is Not The End" ("Смерть - це ще не кінець"), з

альбому 1988 року "Down In The Groove" ("Рутиня"). Колотні вірші виспівують Shane MacGowan, Anita Lane, Kylie Minogue, PJ Harvey, Blixa Bargeld та дебютант Thomas Wylder, які додають різні перспективи до ідеї пісні; що немає значення, наскільки могутні сили диявола керують нашим життям - ми не повинні впадати у відчай; смерть, дійсно, - ще не кінець. Версія Кейва несе відчуття того, що наше існування, засноване на терпінні тут, у цьому житті, не закінчується зі смертю, а триває далі, аж до наступного народження. "Це, здається, впливовий вірш на запису," каже Кейв. Інженери та продюсери проекту - Victor Van Vugt, Tony Cohen, Nick Cave і THE BAD SEEDS.

"MURDER BALLADS" - це альбом із патхненням і сміливістю, який заслуговує на вашу увагу. Відкопайте його.

Пер. Ю. Польченко

DCD HEAD CAN DANCE: ух повертається

Гіпнотичний саунд, що з'являється на початку сьомого студійного альбому DCD, впізнається нелегко. Це може бути перкусія чи семпл, або студійно-препароване "щось", вихоплене не з цього боку інструментального світу. Насправді, це – бичий ревун, опрацьований шматок дерева на трісці який розкитується над головою, семплується, а потім видобувається з клавішників. Річ у тому, що після тривалої культурологічної дискусії навколо музичного "джерела" (source), контрверсій типу природний/технологічний, первинний/семплований, вже не існує ніяких відмінностей, ніяких кордонів, суттєвої різниці. Взагалі й ці балачки нічого не варті. Що дійсно важить, то це дух.

Схоже на те, що 16-річний спосіб життя DCD у неосаянній "повернутій" музичній діаспорі вже неможливо розділити на "де" і "коли". Ще 1981 року, коли австралійський дует Брендан Перрі та Лайза Жеррар перебралися до Лондона, щоб розпочати своє музичне сходження, пара використовувала традиції – нео-класичну, хорову, барокко та трубадурів, літургії та мирську, з'єднуючи у планетарії Нового Світу Східну й Західну Європу, Середній Схід, Азію, Північну Африку. Середземне узбережжя та багато чого іншого. Кожне з цих місць або було колись колонією, або ще й зараз відчуває спадковий ефект колоніальних культур, що рухаються назад до "патріархальності". В музиці DCD категорія "етнічне" позбулася всілякого сенсу.

Йхній дух, не підвладний часу,

жанру та географії, підкорив людей майже в усьому світі: кожний з їх альбомів розкуповувався аудиторією, що зростала майже на очах. Епічна зворушлива драма їх музичних полотен привертає увагу світу мистецтва, кіно та TV. У каталозі ми бачимо доробки DCD – Балет міста Сан-Франциско, парфуми "Hermes" та документальне кіно про Гітлера і Сталіна; а також однаково далекі одна від одної художні стрічки "HEAT" ("Спека"), "THE CROSSING GUARD" ("Охорона переправи") та "BARAKA". Багато хто з музикантів намагався копіювати їх манеру; танцювальний майданчик (Future Sound Of London і Black Grape, це тільки дві постаті) віддавав особливу перевагу яскравому живому саунду дуету.

Той дух постійно вирує і в особливо вражаючих голосах Перрі і Жеррар, і в безперервному різнобарв'ї музичного обличчя DCD. На "SPIRITCHASER" ("ПОГОНІЧ ДУХУ") присутній новий вивих – далекий від знайомих кельтських мотивів "INTO THE LABYRINTH" ("У ЛАБИРИНТ") 1993 року. В напрямку типу "THE SNAKE AND THE

MOON" ("ЗМІЯ ТА МІСЯЦЬ") відчувається чіткий південно-американський вплив. Жеррар прислуховується до африканців і стверджує: "Відійшли в далеке минуле часи поділу речей на "це" і "те". Музика ввійшла у нову еру, перед нами звучить музика з усього світу, що має набагато ширшу палітру кольорів, всупереч тому що відбувалось у 50-х чи 60-х роках. Наша музика говорить сама за себе. Така річ, як "NIEKA", звучить схоже на "FRONTIER" ("КОРДОН"), наш найперший твір з Бренданом, який ми написали у 16-ти чи 17-річному віці, ще до того, як ми вперше почули африканську музику."

Перрі запевняє, що музика DCD прагне відобразити ту музику, котру або слухає або колись досліджувала пара – він в його церкві в Ірландії (де "SPIRITCHASER" був на- і за-писаний) та Лайза у віддаленому регіоні Джінсленд Південної Австралії. Перрі визнає, що слухав південно-американську музику, більшість якої походила з Чілі та Перу, і те, що фундамент в "SPIRITCHASER" будується на ритмі.

Перрі каже: "На цьому записі я усвідомлював, що ми копаємось там де вже працювали раніш, тому ми прийняли свідоме рішення рухатись в іншому напрямі. Ми вирішили встановити собі межі в плані інструментації, розпочати з чистого ритму і звідти повести розбудову. Я давав багато перкусійних показових уроків та грав багато з друзями, то ми завжди повертались в студію, де мали 15 музикантів, що грали на перкусії аби розважити себе; таким чином виникли деякі важливі ідеї. Поступово ми доклали тижневих зусиль, щоб "NIEKA" та "DEDICASE OUTO" нарешті з'явилися."

Останній – нетривалий трансвий малюнок, базується на ритмі Водун з Гаїті (Outo – це дух барабанів). "THE SONG OF THE STARS" ("ЗОРЯНА ПІСНЯ") починається зі слів індійської поеми

"Algonquian" і закінчується словами зазивань Водун.

Де можливо, DCD з'єднують неможливе. Звертаючись до споконвічних проблем людей "життя яких змінилось на погане", Перрі адаптував текст з "SONG OF THE DISPOSSESSED" ("ПІСНЯ ЛЮДИНИ, ЩО ПОЗБАВЛЕНА ВЛАСНОСТІ"), який йому належить, до традиційної Latin-мелодії.

Часом природа пісні народжується з випадкового натхнення. "THE SONG OF THE NILE" ("ПІСНЯ НІЛУ"), наприклад, має таку назву тому, що там є звуки реальних коників з Нілу; так, Перрі та Жеррар наголошують, що по закінченні пісні немов запрошує у річкову подорож "з ритмами людини, що занурює жердину в воду чи багнюку". "NIEKA", що відкриває альбом, – ескімоська назва переходів між нижчим, середнім та вищим світами, якими мандрує шаман – прийшла від звуку "собак, що женуться". "DEVORZHUN" – остання річ на альбомі – це слово, яке вигадала Жеррар: "цей трек – колискова засинаючому духу".

Для Перрі з'єднуючою силою усіх пісень, що складають "SPIRITCHASER", є "шукання звуків, котрі б передавали відчуття загальної одуховленості, намагання і спроба витягти природні елементи, такі як пташиний крик, думки, які сповідають дерева, змії, вода, запахи... пошуки заміни звичайних інструментів для виразу одуховленої суті аніж тільки музики з технологічним присмаком."

Ритми породжують гармонію; гармонія виявляє ще досконаліші можливості; подібно розвиваються і вони. "Робота над цим альбомом була еволюцією відкриттів більшою мірою ніж що-небудь. Коли ми працюємо, ми багато не балакаємо; ми знаємо – тільки коли впаде планка, щось дійсно станеться, начебто оживе. Це не розумовий стиль праці, ми тільки намагаємось зрозуміти емоційний поштовх, щоб йти потім ще далі."

"То є процес", каже Перрі, "котрий веде до загальної назви альбому. Ми шукали те, що нас бентежить, полювали духа, заганняли його в кут... Ми мали відчуття, що шукаємо дещо важливе, що має значення, те, що доносить розмови духів..."

Наслідком цього є те, що альбом відрізняється в крашу сторону від попередніх. Таланти Перрі та Жеррар приладислись один до одного з середини 80-х, всупереч до домінуючої тенденції подальшої праці в ізоляції. Це могло відбутись тому, що Жеррар працювала над своїм соло-альбомом "THE MIRROR POOL" ("Дзеркальний басейн"), який 4AD видала у 1995 році, чи тому, що пара осягнула свою "відчуженість" через певний період часу після розпаду їхніх стосунків. Так чи ні, але коли слухаєш їх спільний спів, відчуваєш все більшу радість, ніби то дві річки з'єднуються, щоб утворити ще більш могутню течію. Те, що їх музика базується на змішуванні всіх інгредієнтів, має певний сенс того, що вони слідуєть цією ж естетикою.

1996 р.

Пейдж & Планта: східний синдром

Джиммі Пейдж та Роберт Планта у Парижі під час появи спільного альбому "NO QUARTER", побудованого на принципах unplugged та наповненого блюзом, фолком, world music... і зовсім трошки роком, переповіли свої останні новини.

World music як вчитель

Роберт Планта: Прошло вже багато років з моменту появи LED ZEPPELIN I, власне кажучи, Джиммі почав цікавитися східними гами вже під час праці над пісню "Black Mountain Side". Але вплив східної музики на рок не був чимось новим, тому що до цього вона залишила свою печатку на альбомах BEATLES та ROLLING STONES. В LED ZEPPELIN вона головним чином впливала на Джиммі та на мене. У 1975 році ми поїхали до Індії, де здійснили запис з бомбейським оркестром, а втім, що про це говорити, адже існує дуже гарний бутлег цієї співпраці, який потім з'явився на японському музичному ринку. Я рекомендую всім його прослухати. Також був певний період, коли я був захоплений Марокко, де у 1990 році проводив багато часу. Мабуть у моїх жилах тече марокканська кров... Музика цієї країни впливає на мене як сильний гіпноз. На мою думку, ця музика така багата тому, що вона робилася великим числом різних людей. І ще, магрибійські племена сприймають музику як велике свято... це саме те, чого абсолютно не розуміє Джордж Майкл!

Що думають марокканці про Роберта Планта та Джиммі Пейджа

Джиммі Пейдж: Спочатку ми їх дуже зацікавлювали. Ми робили концерти прямо посеред площі, люди ходили поруч, питаючи один одного, хто це до них приїхав. Коли ми почали грати, вони були дійсно здивовані. Але трошки пізніше вони вже плескали в долоні та підспівували Роберту. Для нас це було свято!

Відокремлювати себе від спадщини LED ZEPPELIN - для нас це, безумовно, неможливо. Він вже давно став частиною нас самих, тому наша фірма грамзапису (що ж з цим зробиш?) використовує цю назву у своїй маркетинговій кампанії.

Головним чином тому, що вони дійсно не знали, хто ми такі...

Роберт Планта: Музика повинна бути святом, але водночас музика - це щось порожнє, тому не треба її аналізувати. Не має значення хто робить шум, головне, щоб в ньому була так звана "інфекція"! Мешканці Марракешу це добре розуміють. І геніально те, що люди спускаються з пагорбів на те саме місце, ту саму площу, де грали ми, беруть з собою електричні підсилювачі і роблять оригінальну музику. Це і є справжня world music, тому що для тих, хто її грає, вона не є чимось серйозним. Все це повністю суперечить ідеям world music, яка робиться в Парижі, Лондоні та Америці.

Легенда LED ZEPPELIN чи дамоклів меч

Роберт Планта: Відокремлювати себе від спадщини LED ZEPPELIN - для нас це, безумовно, неможливо. Він вже давно став частиною нас самих, тому наша фірма грамзапису (що ж з цим зробиш?) використовує цю назву у своїй маркетинговій кампанії.

Відсутність Джон Пол Джонса

Роберт Планта: Його тут нема, тому що він поїхав паркувати свою машину! А якщо серйозно, все і так йде дуже гарно, так навіщо нам звертатися до його послуг? Замість цього ми використовуємо деякі ритмічні штучки, які нам запропонував Мартін Мессоньєр, якого ми дуже цінуємо за його працю з співачкою Аніною, та головне усе-таки те, що кінець кінцем наш проект - це проект двох людей: вокаліста та гітариста. Якщо був би хтось третій, наприклад Джон Пол Джонс, це завадило б нам, сповільнило темпи нашої творчості і ми знову опинилися б у некомфортному стані, а цього ми зовсім не бажаємо.

Rock та інша етнічна музика

Джиммі Пейдж: Звичайно, на нашому альбомі відчувається сильний вплив східної музики, але до цього (не забувайте про це) ми вже робили те ж саме з старовинною кельтською музикою. Змішували різні ритми: бразильські, індійські чи японські, на мій погляд, це не так вже і необхідно в наш час.

Роберт Планта: Мене не дуже збуджує бразильська, індійська та японська музика. Але в

той же час я дуже люблю самбу, хоч і не могу співати її у, так би мовити, натуральній манері.

Східна філософія

Роберт Планта: Я захоплююсь східною літературою. Але не дуже розбираюся у східній релігії.

Поновлений вибір LED ZEPPELIN на NO QUARTER

Роберт Планта: Ми вибирали назви пісень в залежності від стану, в якому ми знаходились, коли їх грали, а ще розраховували на те, що пісні, можливо, будуть трошки змінені внаслідок використання нових інструментів та музикантів, які обов'язково не повинні були хоча б щось знати про LED ZEPPELIN.

Шоу MTV

Роберт Планта: Трансляції на MTV завжди були ідеальним засобом донести свою музику до якомога більшої кількості людей. Цей канал, щоб там не робилося, завжди був оригінальним. Колись мене запитували, з якої причини я не бажаю зробити сесію "unplugged" на MTV, причому рім йшла про те, щоб під час виступу я грав та співав один, без допомоги інших музикантів. Але у ті часи я грав разом з Джиммі, звісно, що ми були повинні і виступати разом. Крім того мені здається, що феномен "unplugged", по суті, це щось банальне. Навіть у такого музиканта, як Ніл Янг, були проблеми під час його "unplugged" сесії.

Буяння перевидань, або нові варіанти творів LED ZEPPELIN

Джиммі Пейдж: Коли робився перехід з "вінілу" на CD, наші диски мали не дуже сучасне звучання. Прийшлося мені над цим попрацювати.

Роберт Планта: Ніхто чомусь не питає Джона Лі Хукера, що він думає з приводу пісні "Crowling King Snake", яка на протязі шести місяців гастролей кожного разу звучить по-новому! Віднині, з тим самим правом, що й усі слухачі, я можу знову послухати старі "нові" диски LED ZEPPELIN та насолодитися усіма тонкощами.

Роберт Планта та грандж

Роберт Планта: Грандж не є чимось новим. Останній альбом SOUNDGARDEN, наприклад, це просто якийсь "нікель", але він не має нічого спільного з дисками MOTHER LOVE BONE, BLACK FLAG чи RAPE-MAN, з двома останніми групами зараз пов'язують надії нового відродження американської музики. А що стосується мене особисто, то зараз я віддаю перевагу музиці, яка походить не з Америки, а з інших країн.

Пер. GRAN

минулий рік пройшов під знаком зростання рівня heavy metal у найбільш традиційній його формі.

Успіхи PANTERA, SEPULTURA, MEGADETH та SLAYER - незаперечні. Перед вами невеличка точка зору на стан сучасної heavy музики, на "батьків" та "дітей" heavy-стилю, які і зараз ведуть партизанську війну проти загальної симпатії.

"Батьки"

Кілька років чекання (у фірми грамзапису були проблеми з Європейською ліцензією) - і ось, нарешті, група SLAYER знову порадувала усьх своїх фанів новим альбомом. Завжди крокуючий попереду SLAYER на цьому альбомі показав (м'яко кажучи) сплину успішним комерційним серенадам типу тих, якими свого часу причарувала натовп METALLICA. Темний, швидкий та шалений метал SLAYER здається у чомусь трошки передчасним. Але все ж не треба забувати, що для нас все це зіграли метри-ковальського саунду і зіграли дуже стисло та смачно.

Наступний великий сюрприз - це альбом "Youthanasia", який записав Девід Мастейн зі своїми друзями; здається, що цей альбом приверне увагу як тих, хто любить гарні мелодії, так і тих, хто до краю захоплюється агресією та дикунством. Цей могутній, тяжкий та мелодійний альбом неначе покликаний надати подальшої творчості MEGADETH зовсім інший вимір. Як завжди з нами Чак Біллі та його колеги з групи TESTAMENT. "Low" - так зветься їх нова робота і все було б гарно, якби не звук, який відрізняється не у кращий бік від звичайного саунду цієї групи. Джеф Уотерс зі своїми родинами теж знову разом з нами, "King of the Kill" - назва альбому ANNIHILATOR, групи, яка може бути милою та геніальною водночас; цей альбом, на нашу думку, краща робота групи за останні роки. METAL CHURCH, OVERKILL - назви які промовляють самі за себе та належать групам, які зовсім не збираються зраджувати своїм ідеалам. Дуже цікавий альбом записав ACCEPT, який продовжує йти своїм шляхом і втілювати в собі усі основні риси так званого "чистого" германського heavy, який постійно рухається вперед.

Неприємний випадок стався з HELLOWEEN - групи залишили вокаліст та ударник, напевне саме з цієї причини їх новий альбом "Master of the Rings" відверто несе в собі усі прикмети творчої кризи. Занадто вже визначені, надто heavy, недостатньо сучасний і зовсім не творчий - ось що можна сказати про "Master of the Rings". Як це не дивно, але, можливо, майбутнє належить JUDAS PRIEST, які розпелілися у різні сторони після "Painkiller" - альбому, який все ж

такий дав ілюзію повернення минулої популярності. Цікаво, що це, можливо, припиниться у цьому році, бо Роб Халфорд з головою занурився у свій новий проєкт, який має назву "Fight"; минулого року він видав сразу два альбоми: альбом реміксів та live, що був напевно призначений для виправлення помилок першої роботи проєкту, що мала назву "War of Words". Чи повернеться знову Роб до свого першого кохання? Поживемо-побачимо, у всякому разі я бажаю цього всім вам! І наприкінці привітаємо вихід чудового альбому "Nativity in Black", що присвячений "батькам" (а може й "дідусям") усієї металічної формації - групи BLACK SABBATH.

"Діти"

Найбільші музичні heavy - відкриття минулого року зробили вже відомі групи, які знову підтвердили свій "металевий" клас. Після "Cowboys from Hell" та "A Vulgar Display of Power" PANTERA знову випустила дуже гарний альбом "Far beyond driven", на обкладинці якого зображені погнені потилиці. Гучні гітари та реваншистська поведінка попри усілякі перешкоди привели групу до шаленого комерційного успіху, що підтвердило триумфальне турне минулого року. Не дивлячись на те, що виступ у паризькому клубі "Zenit" був по-різному оцінений слухачами (здається, що вибухи петард справили у цей вечір згубний вплив на музикантів), ентузіазм позитивного відношення до групи зростає, а разом з тим зростають і банківські рахунки. Тим краще, як кажуть, краще пізно, ніж ніколи.

Минулого року остаточно утвердилася серед кращих груп планети бразильська SEPULTURA, у цьому їй дуже допомогли пісні "Chaos A.D." та новий, по-справжньому смисливий альбом. Макс Кавалера, його дружина та колеги нарешті щасливі, тому що їх групу цінують все більше і більше.

Зараз це багато розмов про MACHINE HEAD та її альбом "Burn My Eyes", у якому вправно змішані у єдине ціле METALLICA, PANTERA та SEPULTURA. Ця група стала одним з найбільших відкриттів минулого року, але, щоб остаточно підтвердити усі комплементарні аванси, потрібен ще один альбом, на який ми з нетерпінням чекаємо. Хтось, не соромлячись, стверджує, що MACHINE HEAD у heavy metal теж саме, що STONE TEMPLE PILOTS у гранджі, мабуть так можна говорити, якщо мати на увазі опортунізм та зароблені гроші. Рівноку мірою минулий рік пройшов під знаком демонстрації різних пластичних поз вокалістами-культуристами. Глен Данціг та Генрі Роллінз під час усіх виступів демонстрували свої бікиси. Перший з них мав несподіваний комерційний успіх з пісню "Mother" у Америці, другий був немов динаміт на сцені під час виступу на Вудсток-II. А ще у минулому році Генрі Роллінз зняв досить цікавий кліп "Liar" та записав альбом "Weight", на якому він немов викинув велику кількість рифів від "Albaret" (відомо марка прокатного стану) та виступив їх перекладачем для широкої публіки.

Дуже важко кваліфікувати музику BIOHAZARD, бо в ній багато так званих запозичень. Але можна впевнено стверджувати, що зроблена ця музика тим самим злим мускулом, що зветься справедливістю. Сила цієї музики у тому, що вона спокушає та приваблює, вона дуже гарна, мабуть це головна причина того, що альбом групи BIOHAZARD "State of the World Address" прихильники зустріли з великим ентузіазмом.

Завжди найбільш радикальні, двоєродні WHITE ZOMBIE вже дійшли до крайньої межі східної Атлантики, вони теж ніколи щось запозичують з традиційного металу, але в той же час мають свої цікаві ідеї, розвитком яких вони й займаються. Не дуже активно була "велика надія" позаминулого року PARADISE LOST, група, від якої чекають нових робіт і яка спроможна зайняти почесне місце у світі металу, крокуючи слідом за своєю вчителькою та натхненницею - групою METALLICA.

І наприкінці, минулий рік був одним з кращих в історії heavy, він дав досить багато нової продукції, якій якої демонструє незаперечний розвиток жанру. Усі вищезгадані групи мають майбутнє, це безумовно. Краще, які мали місце у 80-і роки, потихеньку зникли, але музика залишилася, і не просто залишилася, а стала ще кращою. Ну, так нехай зроблять так, щоб heavy був ще важчим!

Пер. GRAN

"Батьки і діти"

хард-н-хеви

- "Що відбувається з альтернативою?" Я можу дати вам дуже просту відповідь: альтернатива мертва. Вона мертва вже роки. Вона мертва з 93-го, якщо не 92-го. Вона мертва, вона скінчилась, вона повна груп-епігонів і ми будемо шукати справжні, крапка".

(Марк Гейгер)

Перрі Фаррел, колишній ідейний натхненник "Лолапалузи", в цьому році остаточно відмовився від своєї дорадчої ролі в цьому фестивалі, заснувавши новий, названий "Еніг". Цей фестиваль почнеться 13 вересня, і хедлайнерами на ньому буде нинішня група Фаррела PORN FOR PYROS.

Початкова ідея "Лолапалузи" прийшла до Марка Гейгера, віце-президента "Rick Rubin's American Recordings" та барабанщика JANE'S ADDICTION Стефана Перкінса на англійському фестивалі "Ридінг" в 1990-му році. Гарднер, ще один із співзасновників "Лолапалузи", згадує, що після того, як вони з Перкінсом побачили PIXIES, які змушують 40 тисяч підлітків кричати "Debaser" разом, вони вирішили створити щось подібне в Америці. Вони отримали негайне благословення від Фаррела, фронтмена JANE'S ADDICTION, який взяв на себе роль порадирика-продавця і придумав назву, позичивши її із фільму "Три льотчики".

"Лолапалуза", що являла собою неймовірний мікс музичних стилів і виконавців, включаючи новачків індастріелу NINE INCH NAILS, чорних фанк-рокерів LIVING COLOUR, англійську готичну величність SIOUXSIE та BANSHEES, техаський жаж BUTTHOLE SURFERS та ICI-T з його металічною

"Ми сподівались, що це буде цікаво - спочатку бути розкритикованими критиками, а потім з комерційної точки зору", - говорив Гейгер. Досвід минулого року, каже він, призвів до рішення кинути METALLICA в мікс 96-го. "Металліка належить до жанру, який зараз заборонений, але вона дійсно альтернативна по відношенню до того, що відбувається зараз. Можна лише побажати, щоб було побільше гуртів з подібною надійністю."

Щоб проілюструвати свою точку зору, Гейгер бере ручку і записник, пише фразу "лайнові гурти", обводить колом і перекреслює.

"Так, люди бояться аудиторії METALLICA SOUNDGARDEN", - продовжує він. "І вони дивуються, що за сигнали ми посилаємо, маючи дві вагомні команди - "Що відбувається з альтернативою?" Я можу дати вам дуже просту відповідь: альтернатива мертва. Вона мертва вже роки. Вона мертва з 93-го, якщо не 92-го. Вона мертва, вона скінчилась, вона повна груп-епігонів і ми будемо шукати справжні, крапка".

Ударник METALLICA Ларс Ульріх каже, що йому дав велику насолоду гамір навколо вибору їх хедлайнерами. "Це було досить потішно - сидіти в центрі урагану останню пару місяців. Після того як перший шок від запрошення "Лолапалузи" минув, я зрозумів, що хоч ми могли б бути

непідходящими в 91-ому, METALLICA 96-го досить підходяща. Між рядками вгадувався застій і бажання "Лолапалузи" відновити себе.

Ульріх описує лист побажань METALLICA "Лолапалузі", як "все від SEPULTURA до ALL GREEN та простір між ними", що має на увазі дещо таке ж альтернативне, як і минулі списки. Ударник також був небайдужий до OASIS, поки вони не стали великими. На другу сцену Ульріх, як і раніше, мріє помістити BEACK GRAPE - команду, яку очолює колишній вокаліст HAPPY MONDAYS Шон Райдер. "Це людина, з якою я повинен випити

пива", - говорить Ульріх про Райдера, чий пристрасі поширюються в бік речовин більш токсичних ніж пиво.

METALLICA наполягла, щоб другий номер випав SAUNDGARDEN, команді з самим великим вмістом свинцю в поколінні Сіеттлського гранджа. Гітарист SAUNDGARDEN Кім Тхайл говорить, що захоплення взаємне, зауваживши, що METALLICA була з самого початку запалена рухом британських низів - новою хвилею heavy metal, а не вульгарними надмірностями американського hair metal. "Це не було популярним на початку 80-х, але вони товклися не тому, і, я думаю, це заслуговує на повагу", - каже Тхайл, добре усвідомлюючи, що таке визначення є недійсним для багатьох наклепників "Лолапалузи".

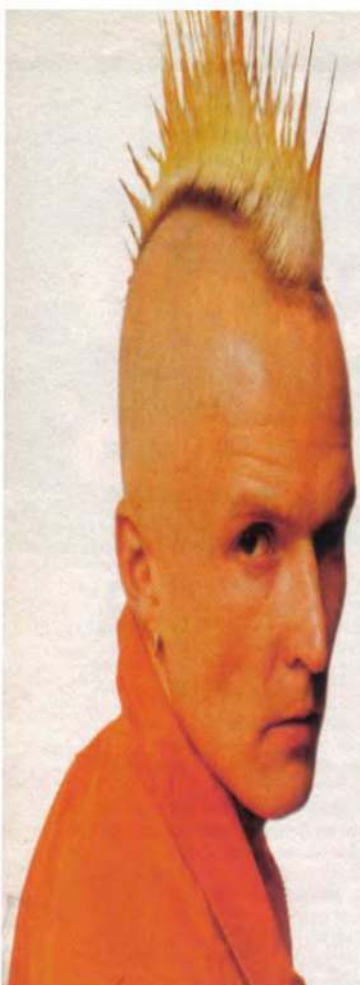
"Мене не турбують всі ці схлипування", - додає Тхайл. "Лолапалуза" була великою альтернативною брехнею з самого початку. Вони мали певну демографічну мету, і вони добре в неї поцілилися - білі люди околиць від 18-ти до 24-х, що не здається мені дуже альтернативним. Якщо ви підете на шоу METALLICA або GUN'S N' ROSES, ви побачите, що аудиторія значно різноманітніша, як соціально, так і економічно. Можливий розкол між металом та альтернативою видається Тхайлу "сміхотворною полярністю". Подивіться на увесь спектр музики, вони не так вже й сильно розділені. Ми ж не говоримо про відмінності між марокканською музикою і хіп-хопом."

С. Лунін

"ЛОЛАПАЛУЗА" - 96: кінець альтернативи?

бандою BODY COUNT, було запущено в липні 1991 року. Турне, що мало вибухоподібний успіх, отримало майже міфологічну ауру після того, як Фаррел оголосив, що JANE'S ADDICTION припинить своє існування після останнього концерту турне на Гавайях. До початку другої "Лолапалузи" в 92-му вона була вже широко визнаною як вершина нової молодіжної культури, мішанина мультикультурних медіа, політики і їжі, плюс татуїровки, листівка і проткнуті геніталії в цирку Джима Роуза. Оцінка "Лолапалузи" стала з тих пір сезонним видом спорту серед рок-критиків. Як любителі пробують на смак, спльовують і обговорюють щорічне "Beaujolais Nouveau", склад кожної "Лолапалузи" підлягає детальному тестуванню на альтернативний смак.

Починаючи з другого року існування "Лолапалузи" постійно звинувачують у втраті первісної магії і зростаючій формалізованості. Фаррел, як частенько подекували, хотів повернути своєму дітищу ореол святості. В наявній спробі повернути кредит довіри до "Лолапалузи", організатори назвали SONIC YOUTH хедлайнерами минулого року. Вплив нью-йоркської культової команди на вибір груп прослідковувався у всьому списку, з їх друзями BECK і PAVEMENT вони раптом піднесли до статусу основної сцени. Теж альтернатива наполовину, сказали критики, вказуючи на слабеньку квиткову продаж під час турне.

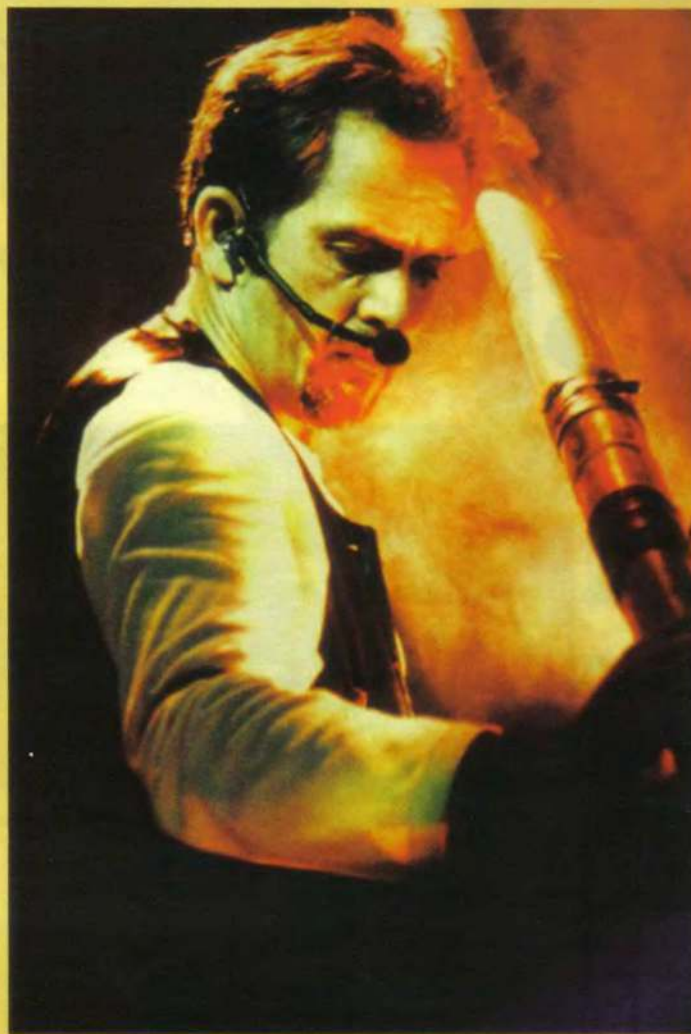

ІТЕР

- Що ти за чорт?
- Помітно добрий, дякую за запитання.
- Про що ви думаєте, коли думаєте про Q?
- Про товсте коло з хвостом та про мого друга Річарда.
- Як змінилося ваше життя за останні вісім років?
- На краще й на краще кожного разу.
- Зліти?
- Цілком природні.
- Падіння?
- Цілком людські.
- Коли ви останнього разу слухали запис GENESIS?
- Коли я їв у індонезійському ресторані.
- Що ви готуєте на Різдво?
- Смажені горішки.
- Де ви перебуваєте зараз?
- На небесах.
- Скільки грошей готівкою носите ви з собою?
- 240\$, 80 L та 5000 африканських франків.
- Що готує майбутнє Пітеру Гебріелу?
- Життя та смерть своїм чином, а може - ні.
- Що готує майбутнє рок-н-ролу?
- Дивись вище.
- З якою особою ви спали останнього разу (і чи не був це який-небудь поліцейський)?
- а) Я ніколи особливо не цікавився чоловіками в уніформі.
- чи
- б) і ні, і так.
- Ви релігійна людина?
- І так, і ні.
- Що могло б здивувати людей більше, ніж ви самі?
- Всі користи, що я їх маю з оливкової олії.
- Чи справила на вас глибоке враження якась книжка?
- Це абетка - я там з'ясував, де я був і до чого дійшов.
- Найгірший текст пісні, написаний вами?
- "Sammy The Slag" - найгірший та найперший.
- Наскільки поганими були 1980-і роки для музики?
- Наскільки ж поганими, як і 1880-і.
- Чи серйозно ви ставитеся до CD-ROM?
- Так.
- Хто в поп-музиці більш сексуальний ніж ви?
- Jim Reeves.
- Чи є якась необхідність у монархії в нашій країні в 1990-х роках?
- Це абсолютно необхідно - не можу уявити жодної англійської газети, яка була б здатна вижити без цього.
- Ви любитель тварин?
- Звичайно (каже він зі смиренным оскалом).
- Який сир є найкращим у всьому світі?
- Сир, раніше відомий як "Cheddar".
- Яке найкраще м'ясо ви їли протягом життя?
- Я не відповідаю на таке особисте питання.
- Найкращий засіб особистої гігієни?
- Міноксодія, яка найкраще стимулює ріст волосся в носі.
- Що ви любите?
- Воду.
- Якби ви керували світом...
- Я б не ставив безглуздих запитань.
- Розкажіть анекдот.
- Ні.

Переклав Олександр Москалець

ЕБРИЕЛ

П Р

Сьогодні, коли важко знайти будь-який лад у безпосередньому оточенні, ми частіше шукаємо його в інших напрямках: усередині себе, займаючись музикою, чи на небі, переглядаючи астрологічні прогнози. Та у наш прагматичний вік зв'язок між зірками та нами не виглядає переконливим (безнадійним скептикам відразу раджу перегорнути сторінку). Інша річ – у первісні часи. Уявіть себе таким дикуном і погляньте на небо: Сонце й Місяць – то ж живі істоти, адже твоє життя від них залежить. А зорі – справді, вони мов очі хижаків, що слідкують за тобою в темряві? Отак, задивившись, дійсно можна стати жертвою якогось звіра, і тоді роль зірок у твоїй долі стане очевидною. Тож скоріш вертаймося, але вже з іншим відношенням до цього. Бо воно є правдою настільки, наскільки ми в це віримо. На нашу думку, рок-музика схожа за змістом на таке повернення до первісної безпосередності. І розглянемо ми її сьогодні саме у світлі зірок та планет. Найпоширенішим знаком Зодіака серед рок-виконавців є Тілець, на відміну від класично-академічної музики, де лідери – Стрільці. Тільцем керує Венера, і не треба нагадувати, що то є планета краси, любові та мистецтва. Менш за всіх Левів, як у року, так і у класиці. Мабуть, Леви зі своїм тяжінням до керівництва геть усі поставали директорами та президентами, і на музику їх не вистачило. А тепер про всіх по порядку.

З О Р І

І Р О К

Музичні **ОВНІВ** притаманні широчині та простір, могутність, інколи навіть агресія (управитель – Марс). В цілому це – благополучна, позитивна музика. Серед Овнів – Елтон Джон, Ерік Клептон, Річі Блекмор, Гарі Мур, Арета Френклін. Зверніть увагу: багато гітаристів.

ТІЛЬЦІ – це лірики, музика сповнена трагізмом і почуттями, але не позбавлена яскравої театральності. Прагнення довершеності форми робить цей знак урожайним на представників арт-року, практично відсутні «важкі» музиканти. Це – Пітер Д'Ербієл та Рік Уейкман, Ерік Бердон та Піт Таунсенд, серед поп-виконавців – Сріві Уандер та Бьорн Улвеус з АББІ.

у **БЛИЗНЮКІВ**, навпаки, багато харду і мало арту, всупереч тому, що цей знак вважається інтелектуальним. Тут знаходять своє відображення національні риси (Джон Лорд-соло, Джон Фогерті, Боб Ділан), взагалі музика новаторська. Це також Пол Маккартні, Чік Корія, Джон Бонем, Сюзі Кватро та Ноді Холдер (Слейд).

Для **РАКІВ** властивий синтез різних музичних напрямків (Карлос Сантана, Мальмстін, Ел Ді Меола), знак переважно інструменталістів – Рінго Стар, Йен Пейс, Біл Хейлі. Серед відомих співаків тут тільки Джегер та Джордж Майкл (Хейлі віднести до співаків не наважились).

ЛЕВИ. Серед небагатьох представників цього знаку майже усі – вокалісти. Для Левів характерні епічність, рівноваженість (що допомагає Йену Андерсону стояти протягом концерту на одній нозі), деякий егоцентризм. Крім Андерсона – це Кейт Буш, Йен Гілан та Роберт Плант.

ДІВ за кількістю не набагато більше, ніж Левів. Музика у Дів чітка за формою, фіксована (Жан Мішель Жар, Майкл Джексон), а також етична за змістом (Рей Чарльз). Цей знак сприяє теоретичним дослідженням у музиці.

ТЕРЕЗИ – яскраво виражені естети. Їм притаманні гарний смак, почуття міри, багатство ідей та доступність форм. Під цим знаком народжені Брайан Фері, Джон Леннон, Манфред Мен, Кліф Річард, Стінг.

у **СКОРПІОНІВ** трохи незрозуміле становище. В минулому – це дійсно пронизлива, стрімка музика – Жорж Бізе, Ніколо Паганіні. Певно, з часом Скорпіони розгубили свій запал, бо нині на це можуть претендувати тільки Брайан Адамс та Джо Волш. Решта сучасних Скорпіонів – звичайна попса. Втім, поп-музика теж може бути достатньо емоційною (Кім Вайлд, Саймон і Гарфанкел, Ані-Фрід з АББІ).

А от **СТРІЛЬЦІ** тримаються на висоті. Музика Стрільців зберігає свою цілеспрямованість та новаторство з часів Бетховена та Берліоза, а самі виконавці були і залишаються яскравими особистостями: Джим Морісон, Джиммі Хендрікс, Озі Осборн, Том Вейтс, Тіна Тернер.

КОЗЕРОГ – доволі барвистий знак. Тут ми знаходимо представників усіх музичних напрямків, і тому важко зробити будь-яку класифікацію. Відзначимо тяжіння Козерогів до монументальних форм, а взагалі цей знак можна вважати символом універсальності. Це Девід Боуї, Елвіс Преслі, Джаніс Джоплін, Сід Барет, Джоан Баез, Джиммі Пейдж, Род Стюарт, Ені Леннокс.

Музика у **ВОДОЛІВ** світла, чиста, досконала за формою. Водолієм був Моцарт. Серед сучасників згадаємо легкі мелодійні пісеньки Майкла Чепмена, прозорий тембр «лавашних» Рея Манзарека з Дорз, світлий вокал Філа Коллінза. Втім, цей знак для рок-музики не характерний.

Теж саме можна сказати і про **РИБ**. За кількістю їх не так вже і мало, але більш-менш відомі серед них лише Джорж Харісон та Роджер Долтрі. Риби взагалі схильні до філософії та релігії, і мабуть тому не дуже прагнуть знаменитості. У музиці Риби не є новаторами, вони відображають вже присутні у житті ритми та тенденції і тому їхні творчі напрями різноманітні.

От і все, зодіакальне коло замкнулося. А якщо у вас виникають питання, звертайтеся до музики, шукайте відповіді – це було б бажаним відгуком на цю публікацію.

Джупія

Історія

ЩО ТАКЕ БЛЮЗ?

Загальний привіт!

Дуже старанно, з посмішкою на вустах, я зібрав цей охайненько складений провідник "Що Таке Блюз" для початківців, які ще не знають. І ви отримаєте те, за що заплатили (звичайно, якщо заплатили, бо інакше ви не отримаєте).

(Для тих, хто не може розпізнати сарказм без частки "не" десь поруч, для тих, кого позбавлено почуття гумору, - ЦЕ ЖАРТ!!! ЦЕ ЖАРТ!!!!!! ДО ЦЬОГО НЕ ТРЕБА ВІДНОСИТИСЬ СЕРІОЗНО!! Ну, майже все це жарт...)

Три блюзових "це не просто":

*Блюз - ЦЕ НЕ ПРОСТО бути сумним;

*Блюз - ЦЕ НЕ ПРОСТО музична форма (акорди I-IV-V ступеней, пентатонічні гами, фа-фа, ля-ля)

*Блюз - ЦЕ НЕ ПРОСТО.

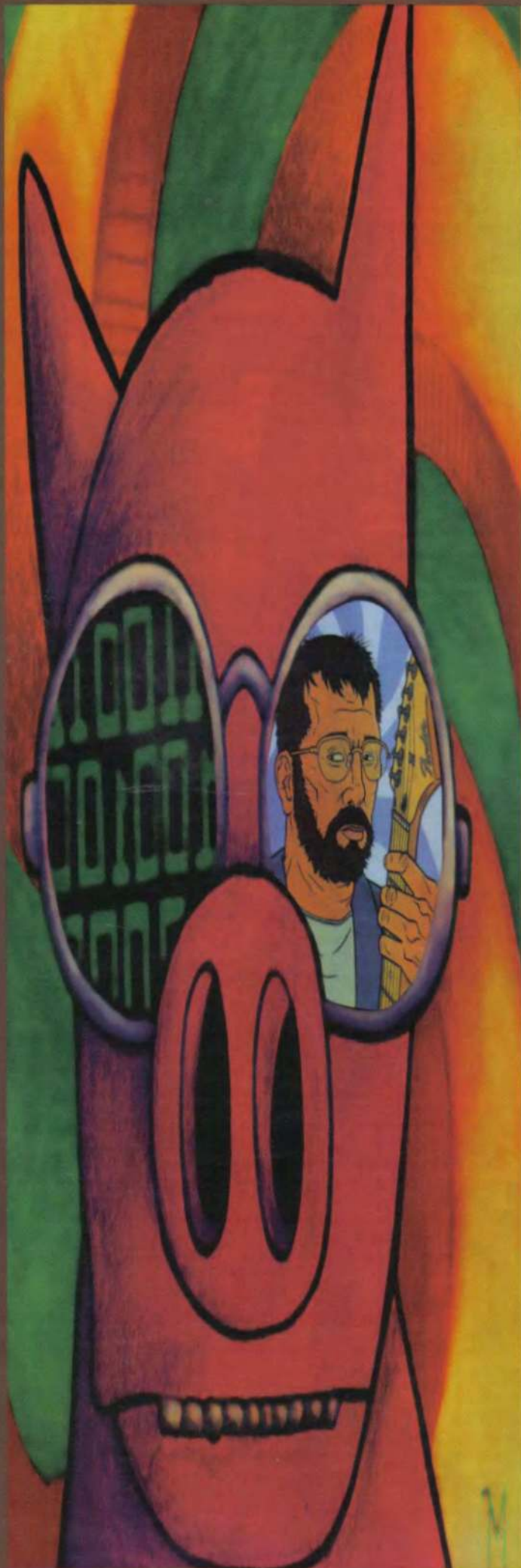
Мадді Ватерс та Хаулін Вульф - це блюз. Великий Біл Брунзі - це блюз. Роберт Джонсон, Лонні Джонсон і, мабуть, будь-який інший гітарист з прізвищем "Джонсон" - це блюз. Те ж саме можна стверджувати з приводу будь-якого чорного гітариста з прізвищем "Кінг" - Бі Бі Кінг, Альберт Кінг і Фредді Кінг - це все блюз. Дон Кінг - це не блюз, але він не грає на гітарі, тож правило зберігається.

Ерік Клентон - ЦЕ НЕ блюз. До біса.

Бадді Гай - це блюз. Філ Гай - це блюз. Філ Коллінз - це не блюз. Альберт Коллінс - це блюз. Товстун Альберт - це не блюз, хоча й міг би з таким ім'ям. Велика Мама Торнтон - це блюз. Лі'л Ед Вільямс - це блюз. Робін Вільямс - це не блюз. Деніс Вільямс - це не блюз. Деніс ЛаСаллі - це блюз. Чарльз Браун - це блюз, але Чарлі Браун та Джеймс Браун - це не блюз, саме тому немає правила "Браунів", подібного до правила "Джонсонів" та "Кінгів". Руфус Томас - це блюз, але Дейв Томас - це не блюз. Будь-хто, якщо він випустив альбом на фірмах "Arhoolie", "Alligator", чи "Yazoo Records" - це блюз. Деякі люди, що мають альбоми на "Atlantic Records", - це блюз, але доти, доки їм не виплачують за це гонорари.

Будь - хто, якщо він використовує сценічне ім'я з нижчевказаними ключовими словами, - це блюз: Сліпий (Blind), Магічний (Magic), Гітара (Guitar), Синок (Sonny), Молодший (Junior), Маленький (Little), Великий (Big), Волаючий (Screaming), Блискавка (Lightning), або просто назва міста. Таким чином, Детройт Молодший - двічі блюз і Лютер "Гітара Молодший" Джонсон - тричі блюз. Наявність у вашому імені слова Смутний (Blue) зовсім не обов'язково робить вас блюзом, хоча Цукор Смутний (Sugar Blue) та Боббі "Смутний" Бленд - два примітних виключення. Люди з тваринними прізвиськами, як Хоунд Пес Тейлор, - як правило, блюз, але THE ANIMALS та ANIMAL OF THE MUPPETS - це не блюз, (хоча ANIMALS і робили джем якимось з BLUES MACHINE Коко Тейлор). Наявність "Blue" у назві вашого альбому або пісні не

Блюзу

робить вас блюзом, й таке інше. Фізична блакитність також не робить вас блюзом - Смурфи та джин з мультфільму "Алладин" - це точно не блюз.

Ерік Клептон - це часом блюз. Дехто каже, що він блюз, але не дуже добрий.

Стіві Рей Воен був блюзменом. Інколи він грав рок, інколи він грав ще щось, але він завжди залишався блюзменом. Те ж саме можна сказати і про Дюана Олмена та Джонні Вінтера, за винятком того, що Джонні Вінтер ще не помер. Гарі Мур - це не блюз. Він грає часом блюз, він грав з двома блюзовими Кінгами, він має пісню, що зветься "Все Ще Маю Блюз Для Тебе", але в основі він не блюз. Те ж відносно і до Джіммі Хендрікса, незважаючи на те, що в нього є альбом з назвою "Блюз".

Нижчеперераховані люди - це не блюз: GREEN DAY, Мадонна, REM, Уїтні Хьюстон, Девід Лі Рот, Снуп Догі Дог, Гарт Брукс, Майкл Джексон, Вальтер Кронкайт, Зубін Мета, Джулія Ендрюс, Майкл Джордан, Ванілла Айс, Біл Клінтон, Пет Бун та Ельвіра. П'ятеро останніх навіть не музики, якщо ви не знаєте, хоча Біл Клінтон і грає собі на саксофоні час від часу. З попередніх двох параграфів нам стає ясно, що бути чорним - не робить тебе блюзом, а бути білим - не робить тебе не блюзом. Тім Кайхатсу - це блюз, що доводить - можна бути азіатом і блюзом одночасно.

Ерік Клептон ТАКИ блюз. До біса.

Будь - яка група, визначена як альтернативна - це не блюз. Будь - яка пісня, що починається із слів "Прокинувся сьогодні вранці" - це блюз. Музика фірми "Zydeco" - це не зовсім чистий блюз, але вона до біса кумедна. Якщо ви уважно прислухаєтесь, Елла Фітцджеральд та Моцарт можуть бути блюзом - тільки не в тому значенні, в якому ви думаєте. Співаки кантрі - це не блюз, незважаючи на те, як вони співають про те, що їх крихітка їх покинула, і навіть якщо їх пісня починається із слів "Прокинувся сьогодні вранці". Музика фірми "Elevator" - це не блюз. (Уявіть собі, якщо наважитесь, пісню Хукера "Boom Boom" без голосу, аранжовану для флейти з струнним оркестром. Якщо ви достатньо дурні, щоб це зробити, швиденько біжіть та послухайте трохи Джона Лі Хукера, щоб зняти побічні ефекти.)

Ціла купа блюзових пісень - про те, які погані ці жінки, але є доста жінок, які є блюз. Якщо ви не згодні, підіть із цим до Біллі Холідей, С'ю Фоллі, Дебі Девіс, Саффір та Верховних Блюзових Жінок - Бессі Сміт та Кеті Вебстер (але начувайтесь, щоб Кеті та Верховні Блюзові Жінки не відшмагали вас по дупі за припущення, ніби вони не блюз). Мемфіс Мінні теж мала б потрапити до цього переліку, але вона вже перекривається правилом назви міста як ключового слова.

THE BLUES BROTHERS насправді не були блюзом, хоча один з них й просуває нині блюз дуже старанно. Гравець на губній гармонії загалом є добрим знаком блюзу, хоча це не пояснює Х'ю Люїса. Елвіс, THE BEATLES та Бадді Холлі не були блюзом, але вони навчалися у блюза і зростали на ньому. Все це, за винятком, поки що, минулого часу, відноситься і до THE ROLLING STONES, FLEETWOOD MACK та ZZ TOP.

Ерік Клептон - це блюз, якщо ви хочете щоб, він ним був. Це ствердження можна віднести майже до кожного артиста, крім тих, кого перераховано у 7-му параграфі.

Едвард Ліу

Переклав Олекса Сало(в)

Ерік Джонсон та Бі Бі Кінг говорять про блюз

"Guitar World"

"Guitar World": Ерік, ви перервали напружений графік запису, щоб взяти участь у турне з Бі Бі Кінгом та Бадді Гасм. Якого досвіду ви сподівалися набути під час цієї роботи?

Eric Johnson: Я мав чисто музичні мотивації. Ми якраз знаходилися посеред запису мого наступного альбому, коли подзвонили з мого агентства і сказали: "Ми знаємо, що ти не зацікавлений зараз вирушати у путь, але нам хотілося б просто сповістити тебе про це цікаве турне". І щойно вони назвали Бі Бі Кінга та Бадді Гая, я відповів: "Я пакую валізи". Я побачив у цьому дорогоцінну можливість зустрітися і пограти з Бі Бі, який мав найбільший вплив на мене, і це стало досвідом, що я збережу назавжди.

"G.W.": Чи ви пам'ятаєте, коли ви вперше почули гру Бі Бі?

Е.Дж.: Я зацікавився блюзом у 11 чи 12 років, після того, як почув Джона Майала та BLUESBREAKERS з Еріком Клептоном. Потім деякі мої друзі звернули мою увагу на Бі Бі та Альберта Кінга - хлопців, що вплинули на BLUESBREAKERS. Перший із записів Бі Бі, що я почув, була пісня "Live At The Regal" (MCA, 1995), і вона мені дуже сподобалась. Але що дійсно приголомшило мене, це деякі з сесій 50-х - він грав на "Stratocaster", використовуючи зворотний зв'язок та спотворення звуку задовго до будь-кого! Неймовірно.

"G.W.": Чого, на вашу думку, молоді рок-гітаристи можуть навчитися у Бі Бі?

Е.Дж.: Дуже багато. Важливо прислухатися до тонкого інтонуювання в його музиці - його вібрата, те, як він підтягує струни - всі маленькі нюанси, що відрізняють велику музику від просто хорошої. Кожен може вивчити словник чи абетку, але Бі Бі створює поезію. Послухайте будь-який його альбом, і ви почуєте, як майстерний музикант може однією чи двома нотами сказати дещо дійсно наповнене значенням. Бі Бі, та блюз взагалі, навчили мене значенню тону та фразування - тим речам, що надають характер вашій грі.

"G.W.": Бі Бі, чи буде, на вашу думку, блюз розквітати далі, чи збереже своє значення, як музична форма? "Батьки" - як-от ви, Джон Лі Хукер, Бадді Гай - врешті решт здобули належне визнання і добре себе почувають, але щось не видно жодного "сина", який захопив би увагу публіки.

B.B.King: Я не боюся за блюз. Я думаю, блюз виживе, але в якійсь іншій формі. Отож, якщо ви питаєте, чи не скінчиться блюз, якщо я завтра помру, я відповім: "Ні". Я думаю, є кілька молодиків сьогодні, що грають краще, ніж мені будь-коли вдалося. Різниця, однак, в тому, що зараз інші часи.

"G.W.": А в чому відмінність часів?

B.B.: Ну, коли я зростав, блюз тільки починав своє входження до існування. Ми навіть не обов'язково називали це "блюз". Я звичайно грав те, що сам називав "пісні самотності", щоб

зацепити дівчину, яку я любив, або жінку, яку я намагався здобути. Коли я кажу "зацепити", я маю на увазі, що я намагався зробити так, щоб вона відчула співчуття до мене.

Мені доводилося здобувати їх співчуття, бо я, певне, не мав можливості вразити їх своїм виглядом. Я не був Кларком Гейблом або Сіднесом Пойтером, коли підтримував - я був кістлявим і виглядав поганенько - але співаючи та граючи на гітарі, я врешті решт демонстрував те, що намагався. Я думаю, в цьому була велика частина моєї принадливості.

Але я грав ці пісні не тільки щоб зваблювати жінок. Через них я передавав свої найглибші емоції. Часто під час концертів люди можуть бачити на моєму обличчі краплі поту - як вони думають. Але часто вечорами я плачу - я плачу від радощів та від смутку. Я не думаю що сьогоднішні хлопці відносяться так до відчуття спільності або до спроби спілкування без сексу.

"G.W.": Ви хочете сказати, що музика сьогодні не та, бо виконавці занадто зайняті собою - що вони насправді не піклуються про свою аудиторію?

B.B.: Я дам прокоментувати це Еріку. Я не хочу взагалі у це влізати (сміється).

Е.Дж.: Я думаю, справжній виконавець знає людей, для яких він грає. Одна з речей, якої я навчився в цьому турне, спостерігаючи за Бі Бі та Бадді - це як дістатися до аудиторії. Раніше я думав: "Отак, виходь та посміхайся і говори з людьми". Але, як сказав Бі Бі, хочеться створити взаємний зв'язок, який виникає абсолютно щирим шляхом. Ти хочеш розважити свою аудиторію, але хочеться, щоб, йдучи, вони забирали з собою щось більше ніж просто розвагу.

Важливість спілкування з аудиторією - це урок, який необхідно вивчити, але дуже легко забути. Це справжня проблема для мене, бо я граю у потужному тріо, і мені доводиться думати про так багато речей - перекладення ефектів, гра, спів - що мене поглинає механіка і я не досягаю аудиторії, щоб дати їй відчуття, що відчуваю я. Нещодавно це почало пригнічувати мене, особливо після того, як я побачив у роботі цих хлопців. Я відкрив, що коли я прагну досягти аудиторії, змінюється вся якість вистави. Коли ти даєш розквітнути цьому спілкуванню, ти можеш грати вдвічі краще, ніж ти грав, доки думав про свій набір педалей чи ще щось технічне.

Деякими вечорами я був у захваті, спостерігаючи за Бі Бі, я був у захваті від його техніки та виконання, але також від того, як він випромінює себе. Це йде від серця. І раптом я зрозумів: "Так, вірно!

Саме для цього ми і працюємо". Це дійсно чудово.

"G.W.": Ерік, що у цьому турне найважче для тебе?

Е.Дж.: Що виводить мене з рівноваги - то це спів Бі Бі. Я закоханий у те, як він співає. Щовечора після шоу мій інженер питає мене, чому я співаю так далеко від мікрофону. А це тому, що я співаю з цими великими співаками, і мені страшно. Важко намагатися зрівнятися з цими хлопцями. Все у цьому турне чудове, але мати вокальне змагання з Бі Бі та Бадді - просто жахливо.

B.B.: Ми вчимося один у одного. Щовечора я чогось навчаюся від Еріка - інколи я чув, як він грав такі речі, які я не чув, щоб грав будь-хто ще до нього. І дуже важливо усвідомлювати, що одного разу ти навчався чогось, що вже ніколи не забудеш. Це як катання на ровері... чи секс (сміється).

"G.W.": Чи катання на ровері під час сексу?

B.B.: (сміється сильніше) Ой, залиш! Ти розумієш, що я сказав.

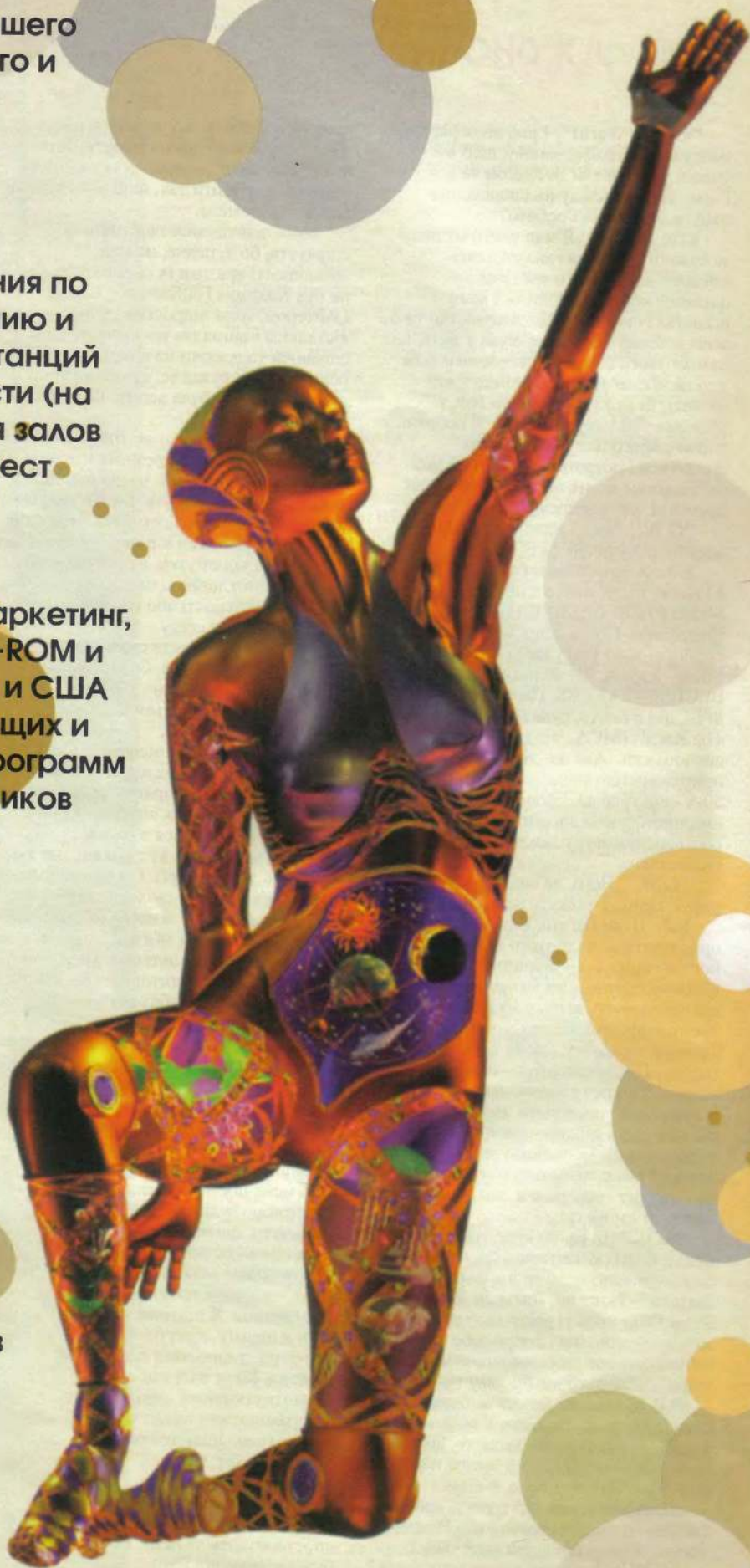
"G.W.": Бі Бі, як би ви визначили, що таке блюз?

B.B.: Блюз - це тоніка до того, що турбує тебе, до твого відчуття щастя чи суму. Люди думають, що блюз - це про купку хлопців, що стоять собі та плачуть, але це тільки один бік. Блюз поєднує купу всього. Коли я співаю: "У мене є миле маленьке ангелятко, мені подобається, як воно розгортає свої крила. Коли воно розгортає свої крила над мною, я радію і все інше", це не сумно! Як до біса це може бути сумним? Це називається блюзом, але це на позитивному боці. З іншого боку, коли я співаю: "Ніхто не кохає мене, крім моєї мами, та вона теж може збрехати", це на негативному боці. І саме таке ти співавши, коли хочеш поплакати у своє пиво.

- Дистрибуция новейшего лицензионного игрового и обучающего ПО непосредственно от производителей
- Комплексные решения по поставке, обслуживанию и поддержке игровых станций виртуальной реальности (на базе шлема VFX-1) для залов игровых автоматов и мест отдыха населения
- Финансирование, маркетинг, тиражирование на CD-ROM и продвижение в Англии и США инициативных, обучающих и энциклопедических программ украинских разработчиков

Приглашаем к
сотрудничеству дилеров
и заинтересованные
организации

 KM MULTIMEDIA

тел./факс 554.71.16
тел. 551.63.00

ВІД РЕДАКЦІЇ

На фото - СІНЬКОВ ВІКТОР МИХАЙЛОВИЧ. Хлопчині - 3 роки та 4 місяці. Він свою справу добре знає: дивитися та пізнавати світ з широко відкритими розумними очима, робити одне за одним відкриття. Син дуже схожий на батька і, можливо, піде його шляхом, за зразком, гідним для наслідування. МИХАЙЛО ВІКТОРОВИЧ СІНЬКОВ, професор прикладної математики та інформаційних систем, шість років тому створив та очолив РАХМАНІНОВСЬКУ СПІЛКУ в Україні. Сьогодні М.В.Синьков сприяє роботі редакції часопису ГАЛАС у період його становлення та розвитку. Ми запитали професора, що, на його погляд, треба, щоб вивести журнал на одне з ведучих місць вдома та за кордоном? «Я вважаю, - відповів М.В.Синьков, - вже сьогодні цей журнал - один із найцікавіших в Україні за багатьма ознаками. А щоб бути цікавим у Європі, треба розширити тематику. Не завадило б показати читачам історію української музики, широко знайомити їх з творчістю молодих талантів. Україна багата на духовну, класичну, сучасну, авангардну, комп'ютерну музику. Музика в Україні гідна світового рівня, але її мало знають. Я радий знайомству з редакцією та бажаю журналу бути у всьому та завжди найпершим».

ДМИТРО ТОВАНЕЦЬ

Своє 20-річчя Дмитро ТОВАНЕЦЬ відзначив у червні цього року на престижному міжнародному конкурсі піаністів в Італії. Після музичної школи - Музучилище ім. Глієра, а згодом - Національна Музична Академія. Клас досвідченого професора Всеволода Воробйова. Діма - концертуєчий піаніст. Його слухали в Ізраїлі, Швейцарії та Франції. Він брав участь у Міжнародному Юнацькому конкурсі м.Етлінген та Першому Міжнародному Юнацькому конкурсі пам'яті В.Горовиця у Києві (Почесний Диплом та Спеціальний Приз від Рахманіновського Товариства). Діапазон піаніста не обмежується лише концертним фортепіанним репертуаром, він виконує багато камерної музики. Частіше у ансамблі з Євгеном Оркіним.

Євген ОРКІН - перспективний соліст київської КАМЕРАТИ, представник четвертого покоління музикантів у сім'ї. Вперше за історію свого існування цей колектив має соліста-першокурсника із п'ятирічним стажем. Відомий український композитор В.Сільвестров пише для юного кларнетиста свій новий твір та навіть заносить текст присвяти до титульного листа партитури. Саме Євген виконав другу прем'єру симфонічного твору Є.Станковича для оркестру та кларнета. За чудернацьким збігом обставин касета з демо-записом потрапила до Голандії. Її прослухали у консерваторії міста Утрехт. Результат - запрошення навчатися, починаючи одразу з третього курсу та нарахування стипендії. Знай наших!

ЄВГЕН ОРКІН

АНДРІЙ ЯРОШИНСЬКИЙ

Андрійко ЯРОШИНСЬКИЙ у свої 6 років потрапив у музичний світ, маючи свої власні погляди на музику та відчуття музичної форми. Його одразу зачислили до першого класу Музичної Школи ім.Лисенка. На відміну від багатьох дітей його віку, яких привели за руку до школи, хлопець навчається із задоволенням. Щодня його ранок починається з привітання інструменту. Іноді Андрій "вітався" годинами зі своїм роялем. А в результаті - народжуються маленькі твори. Завдяки гарній пам'яті Андрій перетворювався у інтерпретатора, бо нот іще не знав, а грати - кортіло. Тож у 4,5 роки від нього можна було почути фрагменти "Прелюдії" Й.Баха, або "Місячної сонати" Л.Бетховена. Дитина є дитина, і гами та арпеджіо - рід нуденька для хлопчини. Інша справа - писати та грати свої власні твори! Тут хлопчина - невтомний митець. Дай боже йому сил та насаги стати справжнім музикантом!

Поп-вершки "по-Шведськи"

Музичний феномен АББІ у свій час перетворився на економічний - адже прибутки АББІ перевищили рентабельність "Volvo". Швеція в контексті світового поп-ринку займає особливе місце. Не варто нагадувати про те, наскільки важко пробитися на найвищі щаблі світових чартів. А от музичний конвеєр з маркою MADE IN SWEDEN постійно підкидає світові справжні перлини поп-культури. RED NEX, DR. ALBAN, ROXETTE, ACE OF BASE... Список можна продовжувати, адже в Швеції працюють команди трохи меншого калібру, а втім, і вони користуються попитом у Європі.

Історія успіху ROXETTE нагадує казочку; але не забуваймо, що саме життя видає іноді такі сюрпризи... Отже, диск нікому тоді невідомої шведської групи ROXETTE завіз у Сполучені Штати один американський студент і подарував його знайомому дідаю на радіо. Той запустив це

в ефір і вже в середині 1989 року пісня ROXETTE увірвалася в першу десятку "Білборда". Перший альбом "Look Sharp!" закріпив успіх ROXETTE не лише на американському континенті, а й скрізь по світу. Чи могли думати Маріє Фредріксон та Пер Гесл, які приїхали до Стокгольма з маленького містечка, що за якихось декілька років вони стануть поп-зірками із світовим ім'ям? - Ми з Пером знали - що таке сидіти без контракту й рахувати останні копійки, тому успіх не збив нас з пантелику - згадує Маріє сьогодні.

Вони справді багаті і нікуди не хочуть від'їжджати зі Швеції. На початку 93-го року вони з Пером блискуче відіграли акустичний концерт у стокгольмському цирку, хоча Маріє була вже на 6-му місяці вагітності. Материнство Маріє не зупинило просування ROXETTE в європейських чартах - не дивлячись на те, що серед претендентів на Поп-олімп з'явилися їхні співвітчизники ACE OF BASE.

Син і дві дочки лікаря з міста Гетеборг - Йонас, Лінн та Дженні виховувалися у пуританському дусі. І усе було добре поки маленький Йонас не потрапив до панк-групи. І згодом вмовив обох сестер поспівати разом з ним. Невдовзі до співаючої трійці приєднався Ульф Екберг. Ось він і придумав назву квартетові - ACE OF BASE (КОЗИРНИЙ ТУЗ) - у нас багато залежить від того, де ти народився.

Якщо не в столиці - ти не маєш шансів пробитися - стверджує Йонас, згадуючи перипетії групи, коли та приїхала до Стокгольму в пошуках контракту з фірмою грамзапису. Були вони й на студії POLAR групи ABBA, де до них поставилися досить схвально, але... ввічливо відмовили. Повезло їм у Копенгагені, де в їхні записи одразу вчепилися декілька студій, але прудкістю виявилася "Mega". Далі як у казці. Найвищі місця у датському хіт-параді, крутий попит на дебютний альбом, контракт на світові гастролі. Успіх дійсно вражаючий: у Штатах вони "ходили в лідерах" радіочартів цілих 14 тижнів.

Яке можна знайти розумне пояснення тому, що саме шведським артистам підкоряються світові поп-вершини? Насамперед те, що Швеція має свою самобутню музичну культуру, яка дбайливо передається з покоління в покоління. Нині англійська мова для шведів як рідна. Це - по-друге. І по третє - знаходячись на периферії (відносно Штатів або Британії) легше спостерігати за процесами, що відбуваються в центрі і в потрібний момент здивувати поп-громаду якимось безпрецедентним хітом. А шведські поп-зірки та їхні фірми - майстри стратегії. А також просто люблять гарно поспівати, потанцювати, і випити келих шампанського. На здоров'я!

О. Сам

Oriflame

Натуральна косметика із Швеції

В роздріб продукцію фірми «Оріфлейм» можна придбати в універмагах: «Україна», «Дитячий світ»,
магазинах: «Печерський торговий центр», «Мрія», «Дім одягу», «Каштан»;
універсамах: «Фестивальний», «Київ», «Теремки-2».
Телефони для оптових покупок: 224 61 40, 225 43 36, 224 90 06

104 FM

UKRAINE • KIEV-30 • RADIO SUPERNOVA • P.O.B. 292-8
TEL. +380(44) 224-4402 • FAX: +380(44) 228-2939

РАДІО СУПЕРНОВА • КИЇВ-30 • А/С 292-8
ТЕЛ. +380(44) 224-4402 • ФАКС: +380(44) 228-2939